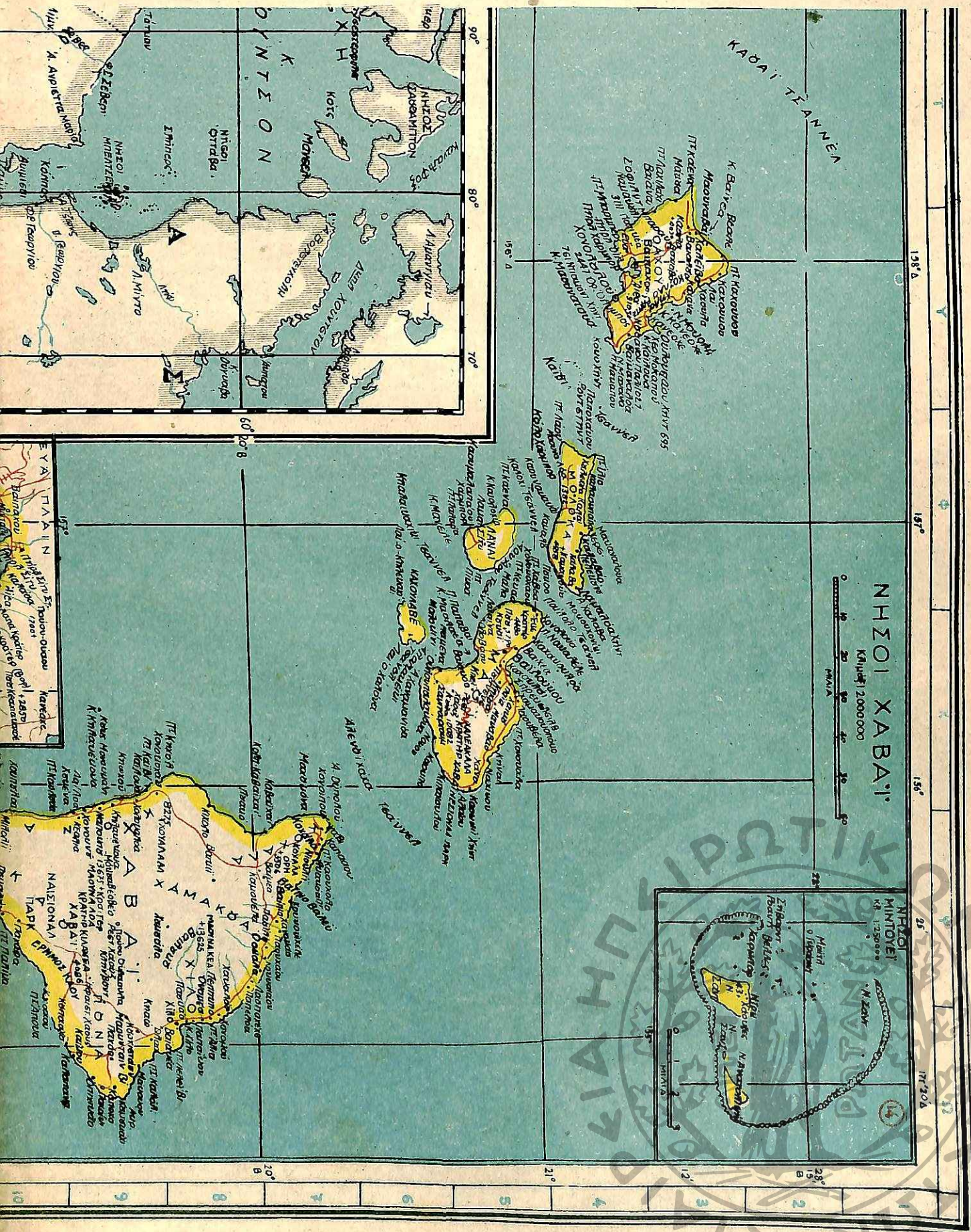




ΕΜΜΕΤΡΟ "ΡΕΠΟΡΤΑΖ",

Στόν άλλο κόσμο

Υπό Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

2ον

ΕΥΑ... ΖΑΜΦΩ

Με την προάμμη γίναμε, έντ' όλιγου φίλοι
κι' άρχισαμε συζητήσι κι' άνοιξαμε... μαντήλι.
Τών Άθηνών τ' ακάνδυλα, ρωτούσε για νά μάθω
και τό μικρό τό θέμα μας, μοιραίως, παρετάθη.
Κοτσμπολεύει και ρωτά για όλους και για όλα
άν την... Ζαμψώ του Σύλβιου την άρχικοτσμπολόα!

Ροδάνι πάει τό στόμα της, στιγμή δέν σταματά
κι' ή γλώσσα της, βρέ μάτια μου, δουλεύει άν φαλλίδι.
Για χιλιά δύο πράγματα ρωτά και συζητά
και για νά τελειώνωμε, μου λέει έν κατακλείδι:
— Άλήθεια, ποιός τόν έδειρε τόν Δ. Ευαγγελίδη;
— Τόν έδειρεν ή Πάολα.
— Γιατί; Για ποιά αίτία;
— Δέν ξέρω την ύπόθεσι, γιατί' ήμουν στην πλατεία!
— Χμ! Χμ! μου λέει, τόν έδειρε, βρέ Θίσις κούτε,
διότι δέν τόν έδειραν άκόμα οι... θε α τ α ί!

ΚΑΚΟΣ ΜΠΕΛΑΣ

— Πολύ καλά τ' λόγια μας και τ' κοτσμπολιά μας,
μά πρέπει νά κυττάξουμε, της λέω, τή δουλειά μας.
— Τί, βιάζεστε νά φύγετε; Καθησ-τε λίγο άκόμα.
— Άκόμα δέν σ' άς μίλησα, δέν... άνοιξα τό στόμα!
— Πρέπει νά φύγω, δυστυχώς, νά πάω γι' άλλα μέρη,
γιατ' είναι, βλέπετε, κι' άργά... κοντεύει μεσημέρι!
— Λοιπόν, μαντάμ, τ' άσέη μου... Άντίο...
— Στο καλό!
— Χαιρετισμεός στέν άντρα σας...
— Μερσί...
— Παρακαλώ.

ΜΕ ΤΟΝ ΑΔΑΜ

Τήν χαιρετώ με σεβασμό κι' άπέρχομαι ταχέως
και παρ' κάτω συναντώ τόν άντρα της, τυχαίως.
Τόν χαιρετώ, με χαιρετά, συστήνομαι, συστήνεται
και αέ μι' άπόμηση γωνιά, κουβεντολόι στήνεται.
— Πώς πήγανε τ' άφνία σας;
— Μή τ' άρωτάς καθόλου.
— Βρήκατε μήλο;
— Άφήστε το νά πάη κατά... διαβόλου.
— Μήπως τό πήρατ' άκριβά;
— Οί κλέφτες με μαδήσανε,
με λήστεψαν, με... γ ό ύ α ν ε
γι' αυτό τό παληό μήλο
και μ' άφησαν, ως βλέπετε, με της... συκής τ' ά φύλλο!

ΠΑΝΤΟΥ ΤΑ ΠΑΝΤΑ

Με τή σειρά και τόν Άδάμ,
τόν σύζυγο της Εύας,
τόν χαιρετώ με σεβας
και πάω νά πάω... τράμ.

Ρωτώντας και γυρεύοντας εύρέθηκα στη στάσι,
στις δώδεκα παρά
πλήν όμως κάποιος πολισμάν με στέλνει έπί... συστάσει,
νά κάτσω στην... ο ύ ρ ά !
Ούρ' ά και στέν Παράδεισο; Ναι, ναι, χωρίς άστεία!
Ούρ' ά στα γαλατάδικα, στα ζαχαροπλαστεία,
ούρ' ά στα περιβόλια
για μπάμιες, για φασόλια,
ούρ' ά για χόρτα, για ψωμί, ούρ' ά για σουλτανίνα,
τά ίδια κι' άπαράλλαχτα, καθώς και στην Άθήνα!
Ούρ' ά για χερουπέμελο, για σόικα, για πληγουρι,
όπου βρεθής κι' όπου σταθής, ούρ' ά ένα σωρό
κι' αυτό τό πράγμα, μ' έκανε νά κάνω καλαμπούρι,
τούτέστιν λογοπαίγνιο φριχτό και τρομερό.
Με λίγα λόγια είπα,
χωρίς ντροπή και τσίπα:
— Ούρ' ά δέν έπείριμενα νά δώ στέν Ούρ' άνό,
άφου Έλληνογαλλικά, τόν λένε... Ο ύ ρ ά - ν ό !
Πλήν ή ούρ' ά κατάφερε, με γειά της, με χαρά της,
και μέσα στέν Παράδεισο, νά βάλη την... ο ύ ρ ά τ η ς !
(Η συνέχεια και πάλι
εις την έκδοσι την άλλη)

ΚΩΝΩΠΟΛΟΓΙΑ

Κατέστη, πλέον, φόβητρον
ό κώνωψ τρομερόν
και θέμα συζητήσεως
αυτών των ήμερών.
Φόβος και τρόμος έγινε
άρρεων και θηλέων
τό αίμοβόρον έντομον,
τό τέσσην πειναλέον.
Άφου, φαντάσου, κι' ό νταής
Μεταξουργιώτης μάγκας,
αυτός που δέν τό κούναγε
άπ' τούς καυγάδες ρούπι,
βλέπει μπροστά του κώνωπα
και τρέχει παρασάγκας
και δέν τολμά, πλέον, νά πη:
«Σέ βλέπω άν... κ ο υ ν ο ύ π ι !»

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΙΕΣ —για τό χειμώνα

Υπό ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Η Ιστορία μου είνε πολύ δρα-
ματική. Είχα την άτυχία νά παν-
τρευτώ μία γυναίκα οικονομία,
νοικοκυρά και προβλεπτική. Λοι-
πόν, μπορώ νά σας πώ σήμερα
πώς δέν ύπάρχει χειρότερος τύ-
πος γυναίκας άπ' αυτόν. Άληθι-
νή καταστροφή για έναν άντρα...
Άκούστε, όμως, για νά με συμ-
πονέσετε:

Μ' όλες τις δυσκολίες που άν-
τιμετωπίζει κανείς σήμερα για νά
έξασφαλίσω τόν έπιούσιο με τη
σχετική γαρνιτούρα, τ' ά κατάφερ-

τι θ' ά βρεθί.
— Τίποτα, τίποτα! Τώρα πρέ-
πει νά μαζεύουμε...
— Και τί θ' ά φάμε τώρα;
— Κολοκυθάκια.
— Μά, κολοκυθάκια φάγαμε
και χτές.
— Και θ' ά φάμε και αύριο και
μεθαύριο και όλο τό καλοκαίρι.
Τώρα ό άνθρωπος περνάει με ό,τι
βρεθί.

Βρέ γυναίκα, δώσε μου λί-
γο τυρί και μη μου δίνης τό χει-
μώνα. Κράτά τό δικό σου μερί-
διο.

— Είσαι πάντα άπερίσκεπτος...
Άλλά μία γυναίκα όφείλει νά εί-
νε προβλεπτική και νά φροντίξη
για τό χειμώνα... Έσύ θες νά τ' ά
τρώς όλα τώρα...

Μούπαρνε, λοιπόν, ή Μαρίκα
τό τυρί και μούδωσε μπροστά μου
ένα πιάτο κολοκυθάκια. Αυτό γι-



Αναψα τρεις φωτιές στην κουζίνα και στρώθηκα στο τραπέζι...

να νά οικονομώ κάποτε - κάποτε
κάτι έξαιρετικό. Π. χ. ένα κοι-
μάτι τυρί, μία κονσέρβα κρέας,
δύο όκάδες μακαρόνια, ένα κουτί
σαρδέλλες και πολλά άλλα τέ-
τοια. Έξώδευα ένα σωρό χρήμα
γι' αυτά, με την ιδέα νά τ' άχα-
ρώ και νά σπάσω τη μονοτονία
του κολοκυθίου και της μελιτζά-
νας. Άλλά ή γυναίκα μου είχε
διαφορετική νοοτροπία. Μόλις έ-
βλεπε ν' άνοιγω ένα δέμα, τό-
παιρνε άμέσως και τό κλείδωνε
στο ντουλάπι, με τη στερεότυπη
φράσι:

— Για τό χειμώνα.
Στό σπίτι μου γινόταν συχνά
ή εξέξ σκηνη. Έπήρχανα με τό
δεματάκι που σ' άς είπα και μ' έ-
να χαμόγελο στα χείλη:
— Μαρίκα, σήμερα έφερα ένα
πράγμα περίφημο.
— Τί, Κωστάκη;
— Ένα κομμάτι όλλανδικό τυ-
ρί, τυλιγμένο σ' ά χρυσό χαρτί.
Ξέρεις πόσο μ' άρεσε πάντα.

— Άνοιγμα, λοιπόν, τό δέμα και
δοκίμασα ν' άνοιξώ και τό τυρί.
Άλλά ή γυναίκα μου με μία γρή-
γορη κι' άποφασιστική χειρονο-
μία, μου τ' άρπάξε από τό χέρι.
— Μή! Τί κάνεις εκεί;
— Άνοιγω τό τυρί!
— Και τολμάς νά τό λές!
— Γιατί; Έχω επιθυμήσει νά
φάω λιγάκι.

— Θά τό φυλάξουμε για τό
χειμώνα!
— Μά εγώ θέλω νά φάω τώρα.
— Τώρα δέν έχει. Γιατί άν τό
φάμε τώρα, τό χειμώνα τί θ' ά-
χουμε;
— Τό χειμώνα έχει ό Θεός. Κά-

νόταν με όλα τ' ά τρόφιμα, που
μπορούσαν νά διατηρηθούν. Ά-
κόμα και τ' ά σούπια, τό ρύζι και
τη ζάχαρη και τό άλεύρι που μοι-
ράζουν με τό δελτά, ή Μαρίκα
τά διπλοτυριτοκλείδωνε και τ' ά
μαντάλωνε στο ντουλάπι για τό
χειμώνα. Τού κάκου την παρακα-
λούσα νά βάλη μία μέρα νά μα-
γειρέψω ένα πιλάφι, ή νά φτιάξη
καμμία τηγανίτα με τ' άλεύρι.
Δέν έπαίρνε κουδέντα.

— Τουλ' άχιστον έβλε μία ιδέα
ρβί στα κολοκυθία νά γίνουν γε-
μιστά.

— Μή τό ξαναπής, γιατί θ' ά
μολλώσουμε! Αυτά θ' ά μείνουν
για τό χειμώνα.
— Και τό χειρότερο άπ' όλα είνε
πως κι' αυτή τη μερίδα του ψα-
μιού δέν την τρώγαμε ολόκληρη,
όπως όλοι οι λογικοί άνθρωποι.
Τρώγαμε μόνο τη μισή. Και ή
άλλη μισή γινόταν παξιμάδι για
τό χειμώνα...

Άρχισα νά μετρώ τις ήμέ-
ρες στο ήμερολόγιο, για νά ιδώ
πότε έπί τέλους θάφτανε αυτός ό
χειμώνας. Κι' ό χειμώνας άργού-
σε πολύ άκόμα, άν λογαριάσουμε
και τό γαϊδουροκαλόκαιρο, που
έχουμε συνήθως τόν Οκτώβρη και
τό Νοέμβρη. Έπρεπε, λοιπόν, νά
περιμένω μήνες ολόκληρους για
νάρθή ό χειμώνας νά φάω. Και
στο μεταξύ έσούρωνα, έσούρωνα,
όλο έσούρωνα. Γιατί και τ' ά κολο-
κυθάκια και τ' ά πατζάρια και τ' ά
ήλθια βλ' άτα ή γυναίκα μου τ' ά
μαγειρεύε με λίγες σταγόνες λά-
δι: Τό φύλαγε κι' αυτό για τό
χειμώνα. Και δός του σούρωμα,
λοιπόν. Άλλά δέν έσούρωνα μο-

νάχα εγώ. Με συναγωνίζονταν κι' εκείνη. 'Η Μαρίκα μου, που όταν την παντρεύτηκα ήταν μία γυναίκα γεμάτη, μ' ενδιαφερόμενες στρογγυλότητες, τόσο, που μερικοί την έλεγαν και Μαρίκαρά, είχε γίνει σκιά του εαυτού της. Και Μαρίκακι νά την έλεγες, πολύ της πήγαινε. Είχαμε καταντήσει κι' οι δυο αληθινές βουτανικές αγγιογραφίες. Και μία από τις συνηθισμένες μου ιδιοτροπίες, για να περνάω την ώρα μου όταν έχανα το κομπολόι, ήταν να μετρώ τα παιδιά της γυναίκας μου, ή τα δικά μου.

Τις τελευταίες μέρες τα πράγματα χειρότερασαν σε βαθμό απίστευτο. 'Η γυναίκα μου είχε αρχίσει να ενοχλείται από εσωτερικές λιποθυμίες. Τα γυναικεία της έπρεμαν, τα πόδια της δεν την έσηκωναν, τα μάτια της είχαν σβύσει. Μάταια την ήλκυε:

— Βγάλε κάτι να φας, θρέ γυναίκα, για το Θεό...

'Αλλά εκείνη ούτε ν' άκούσει: — 'Αν φάω τώρα, τι θα φάω το χειμώνα;

— Λυπήσου με, βρέ Μαρίκα μου! Δεν με νοιάζει τόσο για μένα, όσο για σένα. 'Έχεις γίνει φάντασμα. Δεν κοιμούνται μου.

— 'Ας έχω γίνει! Τις χειμωνιάτικες προμήθειες δεν τις χαλάω...

— Τούλάχιστον να τρώμε δ,τι φέρνω τώρα!

'Αλλά ούτε αυτό γινότανε. Και μία μέρα που πήρα ψάρια — αυτά δεν κρατιούνται, θέρμα, για το χειμώνα — τάδωσε σε μία φίλη της και πήρε πασάλια.

Και η κατάσταση είχε φτάσει στο άμην. Προχτές το θράδι που πήγα σπίτι, βρήκα τη γυναίκα μου στο κρεβάτι. Δεν μπορούσε ν' ανόψει τα μάτια της, ούτε να μιλήσει καλά — καλώς. Φώναζε το γιστρά. Την είδε, την εξέτασε, κύτταξε το σφυγμό της, έπειτα κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του και είπε:

— Μα τί διάβολο. Δεν τρώει τίποτα αυτή η γυναίκα;

— Τι έχει, γιστρά μου;

— 'Αιστία σε θασμό πολύ επικίνδυνο. Δεν έγλυψα για τη ζωή της...

— Τι να της κάνω;

— Θά της γράφω κάτι φάρμακα, βέβαια. 'Αλλά η γυναίκα προπαντός πρέπει να φάει. Ριζί έχετε;

— 'Έχωμε.

— Βράστε της λίγο έπιγόντας...

'Ο γιατρός έφυγε. 'Εγώ πήγα κοντά τη γυναίκα μου, τη φίλη — και της είπα:

— Μαρίκα... Πού έχεις τα κλειδιά του ντουλαπιού; Νά σου βράσω λίγο ρυζί.

Μόνο τότε άνοιξε τα μάτια της. Και με κύτταξε μ' ένα βλέμμα σαν κεραυνός... 'Αλλά ήταν το τελευταίο. Γιατί τα μάτια της τάκλεισε, για να μην τα ξαναανοίξει!

Και πέθανε η καυμένη η Μαρίκα μου, καλοκαιριακά, γιατί περίμενε να φάει το χειμώνα. Την έλαμα την κακομοίρα. 'Αλλά όχι και πολύ. Γιατί, επί τέλους, το ήθελε και τάπαθε. 'Όταν την συνάδευα στην τελευταία της κατοικία, δεν έδλεπα την ώρα πότε να γυρίσω στο σπίτι. Και μόλις γύρισα, άρπαξα ένα μπαλτά κι' έσπασα το ντουλάπι. Θάμπωσαν τα μάτια μου μπροστά στο θησαυρό που μου άποκαλύφθηκε:

Σωστό μπαλτάκι ήταν το ντουλάπι. 'Ανοίγα μία — μία τις σκάτο του Θεού. Χωρίς να χάσω καιρό, κι' έβραα τρεις φωτίες στην κουζίνα με τρία διαφορετικά φαγάκια...

... 'Ολο τροπέζι, καθόσα και τα μεγαλύτερα γενναία... Αυτό ήταν το μέντι Μαρίκα μου, την ίδια μέρα που πήγε να ξεκουραστεί για πάντα...

— 'Αδίσσα και τρία ποτήρια κρασί στην όγεια της και είπα:

— Θεός σωθές ηνεί!

Το ίδιο βράδυ ξανάρε δ, για τρώς στο σπίτι. Αυτή τη φορά όμως δ' άρρωστος ήμου εγώ: Είχα πάθει βαρυτομαχία.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΚΟΖΕΡΙ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο μαυραγορισμός και στο γάμο

ζωγράφω. "Ό,τι πιά δεν μπορεί ν' αποκτήσει ο πρωτεύουσας, το επίπλο, το σαλόνι, το μεταξωτό, ή πολυτέλεια, πηγαίνει στο χωριό όπου ο νέος ρυθμός της κυκλοφορίας του πλούτου, επιτρέπει στο χωρικό να γίνει κύριος ειδών που δεν τολμούσε ούτε να φαντασθή εδω κι' ένα χρόνο.

'Αλλά σάς είπα. Δεν είναι μόνο τ' άμυχα που πηγαίνουν στην έπαρχια. Μαζί με αυτά άρχισε ή εξαγωγή και των ζωντανών. Το άμυχα της προίκας έναγοράθηκε την όσφρησι των έραστών του είδους και σημειώθηκε άθροα έξοδος των ενδιαφερομένων προς τα έλληνικά 'Ελδοράδο. Για πόσο άμύθη μοιάζουν όσοι ταξιδεύουν στα χωριά. Για σεντούκια πλημμυρισμένα από χυλόδραγμα. Για περιουσίες τεράστιες ή όποιες όι κάτοχοί τους δεν εύκαιρούν να μετρήσουν και τις βάζουν στη ζυγαριά για να ξέρουν τούλάχιστον το βάρος τους. 'Αριθμοί άστρονομικοί, ποσά καταπληκτικά, χορδές έκατομμυρίων, που δεν ξέρουν πώς να τα διαθέσουν.

Δεν παίρνω όρκο ότι οι πληροφορίες είναι ακριβείς. Για ένα μπορώ να σας βεβαιώσω: ότι οι συνταρακτικές αυτές είδησεις που έρχονται από την έπαρχια έχουν εξαίρει τη φαντασία της συντεχνίας των μελλονόφων και όσοι βλέπουν το γάμο σαν μία καλή και ασφαλής επιχείρησι, παίρνουν τα συγκοινωνιακά μέσα και ξεκινούν για την ύπαιθρο. 'Όταν τόσα και τόσα μεταφέρονται από την πρωτεύουσα στο χωριό, γιατί να μη μεταφερθούν και οι γαμπροί της; Πρωτεύουσας ή επίπλοισι του χωριάτικου σπιτιού, σε πρωτεύουσας ή οικόσφαιρας ραμμένες όι τουαλέτες της χωριάτικου σπιτιού, τα ταγκά της πρωτεύουσας στους δίσκους των γραμμόφωνων που γυρίζουν στην πλατεία του χωριού.

Δεν μένει παρά ο πρωτεύουσας γαμπρός για να δολοκληρωθή ή εξαθηναϊσμός. Κι' όπου τρέχει — τρέξει! "Όλες οι μάχιμες κλάσεις στα όπλα. Μου λένε δ,τι υπάρχουν μερικοί και από τις προχωρημένες ηλικίες που έπισκευάζουν προχείρους την εμφάνισι και κοιμωφάρουν τους γκρίνους κρατόφους για να τοποθετήσουν επί κερδότερα τον κουρασμένο εαυτό τους.

Δεν διαλαλούν βέβαια οι ντελάληδες την άφιξι των νυμφίων. Κανένας τους δεν μαρτυρεί το σκοπό του ταξιδιού του. 'Η μεταβάσι γίνεται με διάφορες προφάσεις. 'Ο παραθερισμός, ή ανάπαυσις, ή περισυλλογή είναι οι πιο συνηθισμένες εξηγήσεις. Τους έκούρασε ή μεγάλη ζωή της πόλεως και πήγαν να συγκεντρωθούν στη γαλήνη της έξοχης. Κάτι έχουν να μελετήσουν, κάποια έρευνα πρέπει να κάνουν επί τόπου ή, φυσιολάτρες δεινοί, επιθυμούν να χαρούν την όμορφιά των τοπίων.

'Ενας έξνος στο χωριό; Το γεγονός διασαλπίσθηκε πριν προφθάση να πάρη την πρώτη τοκουδιά του στο καφενείο. Κομφός, αλλά και σοβαρός, όμιλητικός, αλλά και έμβριθής, μεταδίδει τις τελευταίες πληροφορίες της πόλεως, κάνει τα προγνωστικά του για την παγκόσμια κρίσι, θαμβώνει με τον πλούτο της σοφίας και της γνώσεως και από το πρώτο βράδυ της άφίξεως όι άρχοντες της περιφέρειας συναγωνίζονται πούος να έξασφαλίση τα πρωτεία στη φιλοξενία του έπισκεπτού. Δεν άρνείται, φυσικά, τις προσκλήσεις. 'Επιμελείται έξαιρετικά την εμφάνισι του. Φρεσκορίζεται, πούδραρίζεται, άρωματίζεται, διαλέγει την πιο χτυπητή γραβάτα του, έπιδεικνύει τους πιο άβρους τρόπους, κρατά το μαχαροπήρουνό με τη μαεστρία του κοσμικού κυρίου, καταπλήσσει με τη συμπεριφορά του.

Σε άλλους καιρούς το χωριό ήταν δύσπιστο άπέναντι της κοσμικότητας του πρωτεύουσας. Τώρα όμως, τώρα όμως, που άποχαριερά τη μίσησι του και βάδην και γίνη κι' αυτό 'Αθήνα, όμως ν' άποκτήση τις συνήθειες των ανθρώπων του κέντρου. 'Ο έξνος είναι ό καθηγητής του σαβουάρ βιβρ. Τον βλέπει ή χωριάτικη λα και ξετρελλιάινεται. Αυτόν κι' όχι άλλον. Πριν ένα χρόνο, θά προτιμούσε να τη σφάξη ό πατέρας της παρά να τη δώση σε άνθρωπο έξω από το χωριό της. 'Έχει καμωθή σήμερα ή άσπληροτης του. Το κύμα του μοντερνισμού τον έχει παρασύρει. 'Η χωριάτικη πονηρία όποχώρησε στη μαγία του συγχρονισμού.

'Ανοίγει ό πεθερός το μπαούλο του, βγάει μερικές όκάδες χιλάρικα και καταθέτει τον τορβά με το θησαυρό στα πόδια του συζύγου.

Τί γίνεται άπ' εδω και πέρος; 'Αλλοι παίρνουν το σακκι και στρίβουν με το πρώτο. Δεν είναι αυτοί ό χειρότεροι. 'Υπάρχουν εκείνοι που μένουν για να έξοκαλλίσουν τα ύπολοιπα. Και στη μία και στην άλλη περίπτωση το δράμα έξοπά στην οικογένεια και μαζί με το χάρτινο πλούτο που έξανεμίζεται, καταστρέφεται ή γαλήνη και ή ήσυχια του σπιτιού.

Σας το έπανολαμβάνω, όπως μου τα είπαν. 'Η μαύρη άγορά και στο γάμο. Με την έκτασι που έχει πάρει ό άπατεινισμός στις ημέρες μας, γιατί να μην άπλώση τα δίκτυα του και στην περιοχή του 'Υμεναίου, όταν μάλαστα οι νέοι άνεμοι που πνέουν στην ύπαιθρο τόσο έξαιρετικά εύνοούν την καλλιέργεια της άπάτης; 'Απορώ μάλαστα πώς δεν άρχισε να γίνεται λόγος και για τα κορίτσια μας, τις άεροδυναμικές κοπέλες των 'Αθηνών, τις δούκισσες του Κολωνακίου, τις άπλυσάριστες κόρες της πόλεως, που με τη γοητεία του πρωτεύουσας, θά γίνουν κι' αυτές άνθρωποι από τους ταύρους της έπαρχίας. 'Υπομονή όμως νέχουμε κι' όλα θά τα δούμε.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΑ ΓΕΝΕΙΑ και τὰ ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ

ΔΟΞΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΔΙΩΞΕΙΣ

Οι παλιοί κάτοικοι της Βρετανίας και της Γαλατίας έτρεφαν μεγάλη έκτιμησι στη γενεάδα, γενικώς δέ ύποληπτο τον γένεοφόρο, καθώς κι' εκείνους που διατηρούσαν καλοστημιμένα μουστάκια. Πολλές φορές, όταν έγινοντο συμμαχίες μεταξύ δύο άντιπάλων μεριών, οι άρχηγοί των έπρεπε να φέρουν σ' έπαφή τις γενεάδες των, προς επικύρωσιν της συμφωνίας. 'Επίσης δέ έξερρίζωμα έστω και μιάς τριχας από τα γένεια, χαρακτηριζόνταν ως έγκλημα κι' ό δράστης έτιμωρείτο άσπληροτάτα, ύστερα από μία άπλη καταγγελία του παθόντος.

'Αργότερα όμως τα γένεια έχασαν την πρώτη ύποληψί τους, την οποία κέρδιζαν τα μουστάκια. 'Ετσι, επί Καρόλου του Μεγάλου, πολλών εύγενών άρχόντων τα μουστάκια έφθαναν ως το στήθος!

'Αργότερα τα γένεια επανέκτησαν την προτέραν τους αήλην κι' έδωσαν διάφορα ποιμώδη έπάνωμα σε φράγκους ήγεμόνες της εποχής εκείνης. Μεταξύ αυτών μας είναι γνωστοί από την ιστορία ό Γοδφρίδος ό Γενάδας, ό Βαλδουίνος ό 'Ωραισιώνων, ό Βαρθελάσσος ή Πυροπόλων, ό Μελαποπόλων και άλλοι.

'Αλλά κατά τους μετέπειτα χρόνους τα γένεια και τα μουστάκια ύποστησαν μεγάλον κατατρεγμό. 'Ο Πάπας Γρηγόριος ό 7ος έξεοφενδόνισε έναντιον των ένα τρομερό άφορισμό, ό δέ Λουδοβίκος ό 7ος μόλις έπιστρέψε από κάποια έρωτική έκστρατεία, έπέσιθη από τον άρχ επίσκοπο των Παρισίων να κόψη τα μαλλία του και τα γένεια του.

Αυτό όμως έγινε άφορμή διαζυγίου. 'Η σύζυγος του Λουδοβίκου 'Ελεονώρα, γυναίκα εύτραπέλη και έθνην εκ φύσεως, μόλις είδε τον άνδρα της έτσι παραμορφωμένο, άρχισε ν' άστειεύεται μαζί του. 'Εκείνος όμως πειράχθηκε και της είπε ότι δεν πρέπει να περιπαίξη τόσο σπουδαία πράγματα, όπως το κόμμιον των μαλλιών και της γενεάδος του. Τότε θυώμασε με τη σειρά της κι' ή βασίλισσα, ή όποια του άπήνησε ότι είχε παντρευτή άνδρα κι' όχι γυναίκα και στο τέλος του πρότεινε να χωρίσουν.

'Ο Λουδοβίκος δεν έφερε καμμία αντίρρησι και μετά πάροδο έξ έβδομώδων κι' 'Ελεονώρα παντρεύεται τον 'Ερρίκο, δούκα της Νορμανδίας.

'Αργότερα, έπειδή ό εύγενής έπρεπε να κόβουν τα γένεια τους από καιρό σε καιρό, κατέφευγαν στους κουρείς, όι όποιοι, εκείνη την εποχή άποτελούσαν το πιο ύποληπτόμενο επάγγελμα. Τόση δέ ήταν ή δύναμις κάποιου Λαδρός, κουρέως του Φιλίππου του Τολμηρού, ώστε σιγά-σιγά κατάρθωσε να γίνη πρωθυπουργός, χωρίς εν τω μεταξύ να έγκαταλείψη την ύψηλη του τέχνη. 'Εχθρευόταν όμως τη βασίλισσα κι' είχε την άνοησι να την κατηγορήση ότι δηλητηρίασε ένα παιδί της. 'Αποκαλυφθείσης της συκοφαντίας, ό μπαρμπερίης πρωθυπουργός κατεδικάσθη σε κρέμασι.

'Επί της βασιλείας του Φραγκίσκου Α' είχαν δημιουργηθή στη Γαλλία δυο κόμματα, το ένα ύπερ και το άλλο κάτω της γενεάδος. 'Όταν δέ έξελέγη επίσκοπος του Κλαριόν ό Γουλιέλμος Δουπράτι και προσήλθε στην έδρα του, άπέδω όπ' την έκκλησιό των περιμένων πλήθος 'ακουρευμένων με διαθήσεις άπειλητικές. Μόλις ό νεοεπίστονός της έπίσκοπος ένεαγόρευε, τότε παρουσάσαν ένα μεγάλο φαίδι μέσα σ' ένα πίστο λέγοντάς του ότι δεν θά επιτρέψουν την είσοδο στην έκκλησιάν άν δεν έκοβε τα γένεια του. Κι' ό Δουπράτι, θέλοντας και μη, έκοψε τα γένεια του!



— Παιδαγωγός —

'Ο πλούτος ήταν ένα από τα όνειρα και τις μεγάλες φιλοδοξίες της μαντάμ Σουσού. 'Ανθρώποι φτωχοί ήταν γι' αυτήν μηδέν. 'Ανδρωποι πλούσιοι ήταν καθώς πρέπει. 'Αλλοίμονον άν την έλεγες πτωχή.

— 'Εγώ;

— 'Αλλά τί είσαι!

— Πτωχή εγώ; Έξαγριωνόταν κι' έσήκωνε ψηλά το ύπερηφανον κεφάλι, τα ύπερηφανα φαρμαίν και την πιο ύπερηφανη άκόμα μύτη. Πτωχή να άκομολή της αυτών σου βλάξ!

Ήμερα όμως που ό πλούτος απέδει προνόμιον και χαρακτηριστικόν των μαυραγοριτών άρχισε να συχναίνει τον πλούτον. 'Ο νεοπλουτισμός ανέκαθεν της προσκαλύσε άπορητισμόν. 'Ο νεοπλουτισμός της έφαινόταν τότε πολύ σκι. Γι' αυτό έφρονιζε εις κάθε περίπτωση να προσπαθή να έξηγη ότι δεν έχει πένταρα και ότι άνηκει γι' αυτή στην άριστοκρατική έκλεινη τάξι των έκπαιστών, λόγω της καταστάσεως, πλουσίαν.

'Αλλά όπως ή Σουσού, τους άληθομένους εκείνους καιρούς της εύτυχίας ήθελε να επιδείκνυη τον πλούτον της κατά τον παταγωδέστερον δυνατόν τρόπον, έτσι και τώρα ήθελε να οείξη την φτώχεια της κατά τον ίδιο πνηγυρικό τρόπον.

— Παναγιωτάκη!

— Μίλα.

— 'Η έποχή είναι δύσκολη. 'Όλοι οι άριστοκράται και οι καθώς πρέπει άνθρωποι πουλούν τα πράγματά τους για να ζήσουν. Και εγώ άναγκάσθηκα να πουλήσω χέες και το τελευταίο μου μπριγιάν.

'Ενούλωσε τα μάτια του ό Παναγιωτάκης γιατί ήξερε ότι ή Σουσού από άνημονεύτων χρόνων δεν είχε ούτε καρφίτσα ούτε βελόνα να πουλήσει.

— Μπριγιάν;

— Και παρεκτός αυτού έπούλησα και τα περιδέραιά μου και τα δαχτυλίδια μου. 'Ετσι συμβαίνει εις όλο τον καλό κόσμο και παρεκτός από τους μαυραγορίτες που πλουτίζουν σήμερα, όλοι οι άλλοι μετέρχονται πωλήσεις εις κινήματα εις κινήματα. 'Η δυστυχία είναι το μένον σκι που άπέμεινε εις τον καθός πρέπει κόσμον.

Για την δυστυχία είχε άκούσει πολλά ό Παναγιωτάκης. 'Αλλά ότι αυτά τα πράγματα ήταν σκι πρώτη φορά συνέβαινε να τ' άκούση. Πάντως από την μαντάμ Σουσού, την άπληρητα σύζυγόν του, δεν ήταν ή πρώτη φορά που άκουσε παρόμοια καταπληκτικά. Και περιερίσθη συνεπώς να κουνήσει το κεφάλι του με αίσθησις άριστοσκέπτικισμου.

— Ξέρεις τί εα κάνω;

— Τί, μαρ; Σουσού;

— Μου έρίσθη πρό ήμερών μία ιδέα και δεν είναι εύτελης να την πετάξω. Εύρισκόμαστε σε περίοδον ντεκατών και μία ψυχή άριστοκρατική δεν φεβαται τίποτε ποτέ. Είναι άρωτο πράγμα σημερον την εποχήν της άηδούς άνόδου να είναι κανένας έπεσμένος. Θά ζητήσω θέσι παιδαγωγού.

'Ο Παναγιωτάκης δεν έδωσε μεγάλην σημασίαν σ' αυτές τις άφάσεις της γυναίκας του. 'Αλλά ή Σουσού, που είχε γνητευθή από αυτή την ιδέα έκαστε και έγραψε μια άγγελία για να την δώση στις έφημερίδες:

— 'Κυρία καθώς πρέπει, τάς της ύψηλης άριστοκρατίας, γνωρίζουσα άφθονους ένας γλώσσας, γαλλικά, γερμανικά, άγγλικά, ιταλικά, καταπεσούσα λόγω της έποχής εις ντεκατόν και πτωχική, ζητεί θέσιν παιδαγωγού εις σπίτι καλός πρέπει. 'Αναλαμβάνει και παραδέσσεις μαθημάτων και καλόν τρέφον. Και παρομοίως άναλαμβάνει να διδάξη την άριστοκρατική και τάς συνήθειας του καλού κόσμου εις όσους τάς άνησούν (και είναι πολλοί). Γράψατε: Μαντάμ Σουσού Παναγιώτου, Μπύβουλα, και έχετε την τιμήν να γίνεσθε δεικτοί τρείς της έβδομάδος Λοντί, Βαντρονί, Μερκρονί, 6-7 μ.μ. Τάς άλλας ώρας άναπαύεσθε.

'Εδείξε την άγγελίαν στον Παναγιωτάκη. 'Εκείνος την άκουσαν, ύστερα έσούφωσε τα φρύδια:

— 'Όσο βάλης στην έφημερίδα;

— Καθώς βλέπεις...

— Κύριε έλέησον...

— Πέρς τί; Και κόμψες, Παναγιωτάκη, και μαρήσεις άναγκάσθηκα σε άναλόγους περιπτώσεις να διαδέσων τα πνευματικά προσόντα τους για να ζήσουν άξιοπρεπώς. Και από την χυδαίαν μαύρη άγοράν και τα μαυραγορίτικα έκατομμύρια προτιμώτερον χίλιες φορές αυτές...

'Η άγγελία έδημιούργη. Και έπροκάλεσε πάνταν στυχό κύκλους των μαυραγοριτών. 'Η ιδέα ήταν του άξιοβρηνίτου εκείνου κυρίου Τσιλιμπίρη που της είχε γράψει πρό καιρού επιστολήν αλλά ή Σουσού δεν ήθελε, φυσικά, να τ' άναγνωρίση.

Οι έπιστολές έρχόνταν βροχή στο σπίτι της μαντάμ Σουσού και από όλα τα σημεία της 'Αθήνας και από όλες τις συνοικίες την καλούσαν. 'Η Σουσού έδίαλεξε μίαν από όλες αυτές τις προσκλήσεις και έσηκώθηκε να πάη.

— Θά πά, ξοργανά;

— 'Ασφαλώς και θα πάω.

— 'Απεράσεις να δουλέψης;

— Το μένον άξιοπρεπές που άπέμεινε σήμερα είναι ή έργασία. Νά οείξω εις τον κόσμο ότι ήμα άποφασισή να διαδέη κανείς τα πνευματικά προσόντα του,αυτά άξίζουν περισσότερο άπ' όσο άξίζουν τα σημερινά έκατομμύρια.

Δεν χρειάζεται βέβαια να λεχθι έδω ότι ή Σουσού είχε τόσην μορφωσί όσην άκριβώς και ώρισμένοι θεατρικοί κριτικοί που είναι κομπάρους κολοκοτρωνείκης. 'Επήγε όμως στο σπίτι που την έκάλεσαν με το άπληρηραπτον εκείνο τουπ που της έχάρισε ή φύσις.

'Εχτύπησε την πόρτα, της άνοιξαν. 'Εσήκωσε το κεφάλι ψηλά, έσήκωσε την μύτη της άκόμα πιο ψηλά και έπροχώρησε.

— 'Αναγγείλατε, παρακαλώ.

— 'Η κυρία;

— 'Η άξιότιμος κυρία παιδαγωγός που θά σάς κάνει την τιμή να σάς διδάξη τα όοντα της άριστοκρατίας.

'Ωδήγησαν σε λίγο την Σουσού σ' ένα σαλονάκι όπου την έφαινε ό κύριος και ή κυρία, άνδρωποι άρτι πλουτίσαντες από έμπορίον έξαρματικών και επιθυμούντες να διαχθούν... τα ήθη και έθιμα της άριστοκρατίας.

— Καλημέρα σας.

— Καλημέρα σας, μουσιού, και μεγάλη σας τιμή. Το πρώτό μου το παίρνω στις έννεα άκριβώς. Και έννοω πάντοτε να είναι προσεκτικό. Θά κάλεσθε σιανηλίκι κοντά μου, θά με παρακολουθήτε πώς τρώω δια να μάθετε κινήσεις.

'Ο κύριος έκτύταξε την κυρίαν με έκκλησιν:

— Πώς είπατε, μαντάμ;

— 'Όλο το πάλ δεν είναι να τρώη κανείς, ούτε το τίτρωσθι. 'Αλλά το πώς το τρώει. Με άντιλαμβάνεσθε; Το λοιπόν εγώ θά τρώω και έσείς θα παρακολουθήτε.

— Περιέργον!

— 'Επίσης πρέπει να μάθετε άβρότητα. Συνηθίζεται πολύ εις την άριστοκρατική ή άβρότης και ή ύπόκλησις. 'Όταν μπαίνω εις το σπίτι σας θα ύποκλίνεσθε έμπρός μου για να συνθίσετε εις τα εύγενή ήθη της άριστοκρατίας.

'Ο κύριος άρχισε να μπουρινιάζει. 'Αν άπορκοίτο να ύποκλίη μπροστά στην παιδαγωγόν του, τότε τί διάλο έβγαλε του κόσμου τα έκατομμύρια; 'Εμμευμύρισε, έστραβούταξε την γυναίκα του και έστριψε το μουστάκι του:

— 'Αλλο; 'Αλλο;

— Παραμοίως πολύ σκι θεωρούνται οι έννοι γλώσσας. Θά πληρώμετε ένα καθηγητήν να σάς τάς μάθει.

— 'Εσείς δεν ξέρετε;

— 'Αστέιο πρόμα!

— Ξέρετε ή δεν ξέρετε;

— 'Ερώτησις κομική. Τάς έβρω αλλά βαρύνεται να τάς όμιλώ. Θά όμιλήτε έσείς με τον καθηγητήν και εγώ θα έπισλέπω.

'Εδύκαμνε πάλι το μουστάκι του ό μαυραγορίτης. 'Υστερα έκτύταξε την Σουσού:

— 'Αλλο; 'Αλλο;

— 'Επίσης άριστοκρατικά θεωρούνται τα όοντα. Μπριγιάν, μπριγιάν, καλλία και τα παρόμοια. Θά μευ κανέμε τοιαύτα από καιρού εις καιρόν και εγώ θά σας λέω άν έχετε γούστε ή όχι. Διότι όλο το πάλ σ' αυτά τα πράγματα είναι το γούστε.

Εδω τα έβριγες των μαυραγοριτών δεν μπόρεσε να κρατηθή. 'Εσηκώθηκε επάνω ό κύριος και είπε:

— Δεν μά; κάνεις, κυρά μου.

— Κυρά μου, έξηγησά ή Σουσού — να λές την σύζυγον σου, βλάξ. Και άν θέλης να γίνης άριστοκράτης θα άκολουθήσης αυτά που σου λέω. 'Αλλώς θα μείνεις τεύλο άπως είσαι και όσο περί τα έκατομμύρια σου να τα βράσω.

Μόνο που δεν την έπέταξαν έξω με τις κλωστές. 'Αξιοπρεπής, σοφική και λιγδολογή έπέστρεψε στον Βούβουλα ή Σουσού.

— Λοιπόν;

— Παναγιωτάκη, οι μαυραγορίτες δεν γίνονται άνθρωποι. Μακάρι και να μάψουν όλο τα έκατομμύρια του κόσμου...

'Εννέπες ό Παναγιωτάκης από το ύφος της Σουσού ότι κάποιο μεγάλο παταράκι συνέβη. Και δεν έρώτησε περισσότερα...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

στο θέατρον Κατερίνας 'Ανδρεάδη.

Δέν πρέπει να μείνη 'Αθηναίος που να μην σπείση να άπολαύση από σκηνης των περιφρον ήθογαρκινών αυτών τύπων της Πυροδέσπεινας του Μπύβουλα, που ύποδιεται με τόσην έπιτυχίαν ή άφθαστη καλλιτέχνης μας x.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΝΔΡΕΑΔΗ

και τον έποτον διέπλεσε στις σελίδες του 'ΘΗΣΑΥΡΟΥ' ό έκλεκτος συνεργάτης μας x. ΔΗΜ. ΨΑΘΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ψυχική δύσυν

— Τί ιδέα έχεις, Γιάννη, για έναν άνδρα που παντρεύεται μία γυναίκα μονάχα για την προίκα της;

— Χμ... τον δικαιολογώ! Ζητάει προκαταβολικώς ό άνθρωπος 'ψυχική δύσυν' για τη μαύρη ζωή που τον περιμένει...

'Αλάνθιαση σημείο

'Εκείνος. — Φαίνεται πως ό πλυνός νοικάρης μας, που ήρθε προχθές, δεν είναι παντρεμένος!

'Εκείνη. — Ναι, άνδρα μου! Πώς το κατάλαβες όμως;

'Εκείνος. — Μα τον βλέπω διαρκώς εύθυμο και τον άκούω πάντα να τραγουδά!

'Απαρίτητη σύστασις

'Ο αιώνας άφηρημένος καθηγητής στη νέα του ύπερτερία:

— Πρόσεξε κάτι άκόμα! 'Όποτε σου ζητά τα γυναικεία μου, πριν ψάξης άλλο, να κυττάς μήπως τάχω στη... μύτη μου!

Αχ, αυτά τα παιδιά!

'Η μικρή. — Μαριά, φίλαί ό μπαμπάς τις φώκες;

'Η μισήμα. — Τί λόγια είναι αυτά, παιδί μου;

'Η μικρή. — Ξέρεις γιατί σε ρωτά; Γιατί το πρώτο φιλούσε ό μπαμπάς την κομάριερα μας, κάτω στην πόρτα, την ώρα που έφευγε, της είπε ότι προτιμώ να φιλήη αυτήν παρά 'έκείνην την παλαιοκόκα που είναι επάνω!

Φιλοσπρόντης

'Ο γαμπρός. — 'Αγαπή τη μου πεθερά, θέλεις να σου φέρω εγώ τα πράγματά σου στο σταθμό;

'Η πεθερά. — Σε τί όφελεται το έξαιρετικό αυτό ενδιαφέρον σου για μένα;

'Ο γαμπρός. — Φοβούμαι μή χάσης το τράινο και άναβλήθη έτοι ή άναχώρησι σου!

Θεωλλώδης νύχτα

— Πώς δεν ένοιώσες την φοβερή θύελλα της προχθ

— Ούτε ἐμένα, Μεγαλειότατε.
— Τί τοι εἶπαν οἱ γυναῖκες; Ἐ-
μεινε πολλή ὥρα στο δωματίο τῆς
κόρης του:
— Πολλή ὥρα, Μεγαλειότατε.
Κανένας δὲν ἄκουσε τί τοι εἶ-
παν. Μονάχα τὰ κλάμματα τῆς
Φλορίτας ἀκούγονταν. Σίγουρα
θὰ τοῦ τὰ διηγήθηκαν ὅλα. Γι' αὐ-

«κί-ζάν», τη «Μπιάλα»,
ἀδελφῆς», κλπ.
σᾶς γοητεύση, θὰ σᾶς
βαθύτατα

«Η Φλορίδα σηκώθηκε, γεμάτη
έλπιδες και θάρρος. Τό ταξίδι 'αυ-
τό έρχόταν σά δώρο θεϊκό στην ά-
πελπισία της. Τά πράγματα έτοι-
μάστηκαν άστραπιαία. Παραξενεύ-
τηκαν ώστόσο οι δυο γυναίκες,
πού τους έλεγε ό 'Ιουλιανός, νά
πάρουν ένα υπονοούμενο από

εἶχαν φθάσει σ' ἓνα
σ' ἓνα ἀπὸ τὰ εἰδ
κτῆματα, γιὰ νὰ κρ
μάτια τοῦ κόσμου.
Μόλις ἀνοιξε τὰ
καράβι, ὁ πατέρας ἦ

ἄλλο μέρος,
 ἵνα κά τούς
 ἔτι ἀπὸ τὰ
 ἰα του τὸ
 κοντά της.

Μά, καυμέ-
τόσο τολμη-
...

...χι, δε σε
...ης να κά-
...ών κάνεις,
...μέτα στα
...φθορά, δ-
...ώνει και

ὁ χαμο-
ῶλοι οἱ
ὦ εἶσαι
ἀκόμα
ὦ σου —

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ ΤΕΥΧΟΣ
εἰς τὴν σελίδα 10
ἀρχίζει τὸ νέο μας ἀριστουργηματικὸ
μυθιστόρημα
«ΜΝΗΣΑΡΕΤΗ»
ἡ κόρη τῶν Θεσπιῶν ποῦ ἐνέπνευσε
τὸν Πραξιτέλη
Ἀνώτερο ἀπὸ τὴ «Γιοῦκι-Σάν», τὴ «Μπιάλα»,
τὴ «Θυσία τῆς ἀδελφῆς», κλπ.
Θὰ σᾶς συναρπάσῃ, θὰ σᾶς γοητεύσῃ, θὰ σᾶς
συγκινήσῃ βαθύτατα

Γιασεριά

(Σ' ένα κέντρο, όπου ο κόσμος τρώει άνοιξι μοσική, κι εδουαί. Μιά παρέρα μεγάλη, στή μέση, εδουαί περισόστερο απ' όλες τί άλλες. Κάποια μικροσίλα, φοβισμένη ανθρωπότητα, άβραψη, ανθρωπότητα, με ύψος σενιού καί δελού, γυρίσει από τραπέζι σε τραπέζι, πουλώντας γιασεριά σουβλιερικά σε βελόνες πλίκων. Την ώρα που περνάει έκπρος απ' τό τραπέζι της πολύ εδουαί παρέρα, ένας ήλικιωμένος κύριος με φαλάκρα καί κέρφι, μεράλα καί τή δού, κή φωνάζει .

Ώ κύριε με τί φαλάκρα; Ώ, ψτ... Μικροσίλα...

Ώ ανδρσώλης (πλησιάζει, πάντα φοβισμένη εξ αίτίας του εδουαί που δορυβου που δημιουργή ή παρέρα): Θορίστε, κύριε...

Ώ κύριε: Δός μας γιασεριά... Ώ ανδρσώλης: Όρίστε, κύριε...

Πόσα πουκέτα;

Ώ κύριε: Τέσσερα.

Ώ ανδρσώλης: Τέσσερα... (Ακουμπάει τα τέσσερα πουκέτα στο τραπέζι. Ο κύριος της πετάει δυα χιλιάδικα μέσα στο πανέρι). Εύχρηστώ πολύ, κύριε...

Ώ κύριε: Τί εύχρησταίτε, Βρέ παιδί μου; Μά τό στόμα;... — Τα κορίτσια με την εδουαί τή δική σου, εύχρηστούν αλλοίως...

Ώ ανδρσώλης (κοκκινίζοντας): Τί λέτε, κύριε;

Ώ κύριε: Τί να σου πώ;... Αυτά που σου λέω, είνε ανθρωπίνια. Φυσιολογικά... — Άλλά σ' ό θάχης εδουαί σου, εύχρηστούν αλλοίως... (Οι άλλοι της πολύ εδουαί παρέρα γελούν).

Ώ ανδρσώλης (σα χαμνή): Ώ Άλλοι... Λοιπόν...

Ώ κύριε: Μά, ναί... Ποιός ξέρει ποιός σε περιμένει απ' έξω την ώρα που κλείνει τό μουσείο;... (Ώ ανδρσώλης κινιζιζεί, πετάει χάνου τό πανέρι της, κι αρχίζει τα κλάματα. Η εδουαί παρέρα αισθάνεται την αυτοχρώση να συγκινιζή, έτσι καί επιφρατισιάς).

Ώνος άλλος κύρις: Μά, καυμένε Γιάννη! Μην είσαι τόσο τολμηρός στις έκφράσεις σου...

Μιά κυρία περασμένης ήλικίας (κινιζιάοντας τα σκορπισμένα γιασεριά με σκληρή εδουαί: Κού ντε τεσέρ).

Μιά άλλη (με φρασμένη πού έκαι ξεπνομένη κακία): Καλέ έτσι τά κάνει. Μή σάς στενοχωρεί... Προχτές τή είδα, ούτη την ίδια, ν' άστειέται με μία παρέρα νεαρόν... Κι' είχα σάς βεβαίωνω, πολύ κέρφι...

Ώ πρώτος κύριος, με τί φαλάκρα (δίνε άλλο ένα ήλικιωκό στην ανδρσώλη): Νό, παιδί μου... Πάρε αούτό, καί παρηγορησου...

Ώ ανδρσώλης (σκονιίζει τό μάτι της με ένα μαντηλάκι με μαυρό που σπασμένο, Προσπαθεί να χαμογελάσει με σάο δάκρυον): Όχι, κύριε... Εύχρηστώ... Παρηγορηθήκα κι' έτσι... (Αφίνε εδουαί τό χιλιάκιον στην άκρσού του τραπέζιού, μαζεύει τα σκορπισμένα της γιασεριά, κι άποκακινιζεί. Σύνιζειται τό φαί καί ή εδουαί... η κηδό πλησιάζει την εδουαί παρέρα με την εδουαί... Ένας πλίκης, ήλικιωμένος, ήλικιος ανθρωπός, παρσούει την ανδρσώλη καί τα γιασεριά της σε μιν γονιά του κέντρον, καί κάνει, καί σκενιγν, καί σ' αού, ένα σύντομο μάθημα φιλοσοφίας).

Ώ νέος κύριος: Άκούσε, κορίτσακι μου, καί κράτησε καλά αούτό που θά σου πώ...

Ώ ανδρσώλης (α' ένα φρένικο χαμόγελο παρσούοντας σιά χιλιά της): Σας άκούω, κύριε...

Ώ νέος: Μή χαμογελάς χωρίς κέρφι, από άπορησισμό, μόνο καί μόνο νογιατί είχες απέναντί σου ένα πελάτη του κέντρον. Έγώ δέν είνε με παλέρης αούτή τή στιγμή. Είμ' ένας άπλος ανθρωπός... Μπορείς να κλάψεις μπροστά μου... (Ώ ανδρσώλης άρίνει τα δάκρυα να τρέξουν έλεύθρου απ' τό μάτι της).

Ώ ανδρσώλης (μεσ' σποίς λογιόχους. Με... συγχωρείτε... Κύριε... μά, προχτές... πέθανε... ό... πατέρας μου... Με... συγχωρείτε... Δέν... τό, θάω...)

Ώ νέος (άπιά, ήρεμα): Όχι, δε σ' συγχωρώ. Πρίν αποφασίσω να κινις αούτή τή δουλειά που κάνει έκπρεπε να σκεφθής ότι μέσα στα κέντρα τής μόδας, ή διοφθορά, ταν βλεπεί την άρετή, θυμώνει κ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

46ον.—Γιατὶ δὲν τὶς
προσέχουν οἱ νέοι.

ροῦσε νὰ ζήλῃ καὶ συγγραφεὺς.
 Εἶνε βέβαιον ὅτι δὲν μποροῦσε
 νὰ ζήσημεν ἀπ' τοὺς σημερινούς
 νέους ὅ' ἀφῆνον στὸ βεστια-
 σμὸν χορὸν μαζί με τὸ ἐπανωφο-
 ρεῖν καὶ τὸ καπέλλο τους, τὴν ἰδέ-
 αν ποὺ ἔχουν γιὰ τὴ νυναικα γυν-
 κῶς καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ συνοψισθῇ
 σὲ μιὰ λέξη μοναχά: «Εὐκο-
 λία». Αὐτὴν ζητοῦν ἀπ' τῆ ἐρω-
 μένης τους, κ' αὐτὴ περιμένει
 ἀπ' τῆς νταμές τους στὸ χορὸν.
 Μιὰ ἐπιφυλακτικὴ νέα τους τροπιά
 ζεῖ. Ἀπαιτεῖ κάποια προαπαιθε-
 ἀρόσυνη, μιὰ λέξι πλεονέκτημα
 σὲ μιὰ περὶ περισσότερες ἀποχρώ-
 σεως, πράγματα τρομερὰ κορυ-
 στικὰ γιὰ τὸ πνεῦμα, τὰ ὁποῖα
 τὸ ραδιόφωνο, ὁ κινηματογράφος

επιφανεστάτη, ὅτι ἡ ἀποκάλυψις
τοῦ νέου κ' ἔχει ἐπὶ πολλὴν πι-
θανότητα, νὰ τοὺς συγκρατῇ.
Κάποια τόλμη στὴ συντηρηφό-
ρα δὲν συνεπάγεται κατ' ἀνάγκη
τὴν θυσία τῶν βαθυτέρων ἀρε-
τῶν καὶ ὡς Ὁ σερμινὸν χορευτῆς,
ποῦ εἶνε πιστομένος στὸ παίγνιό
τοῦ γελίου, τῆς ἀσφαλείας καὶ
καμιά φορά τοῦ πεισματος, ἂν
ἀνακαλύψῃ μέσα σ' αὐτὰ ἀβρό-
τητα καὶ διακριτικότητα, θὰ μπο-
ροῦσε ἄριστα νὰ γίνῃ μυστήριον.

ΣΑΙΝ - ΠΡΕ

περάσουν χρόνια ολοκληρωτά, πριν καταλάβω πώς είναι γοητευτική, πώς προκαλείς την πόθο: "Έπρεπε να παντρευτώ πρώτα κι ύστερα ν' άρχισω να σε φλερτάρω". "Έπρεπε ή έδωκα της η γυναίκα, με τ' άπρόσεχτά της λόγια, να με κάνει να καταλάβω τί λατρευτή έρωμέ-νι μπορούσες να είσαι; Να με κό-νη, λέγω, να επιθυμώ να σε σφι-ξω στην άγκυράκι μου, χωρίς την αντανάκλαση που τ' ιδιαιτε-
 ρεύει."

— Ἀν καὶ τὰ χρόνια σου ἀντί-
στανται στὴ θυσίᾳ μου, ἀπὴν-
θεν ὁ γηραιὸς σοφός, καὶ μοῖ δια-
φύρουμαι πολλά; λεπτουργεῖς ἀπὸ
ἐκείνου ποῦ εἶδα στὰ πρῶτα χρόνια
τῆς ζωῆς μου, θυμεθῆναι ὥστε τὴν
περισσότερεν, Κανένα ἄλλο, μεταξὺ
τόσων γεγονότων δὲν μετ' ἐντυπώ-
θηκε στο μυαλό περισσότερον, ὅ-
σον αὐτὸ τε πὺδ τερπαστιον ποῦ
εἶδα στὸς τρεῖς αἰῶνες τῆς ἡλι-
κίας σου.,

σεν εἰς τὰ στήθη.

κινείσθαι και να καταλάβει πολλά φορτία
τα κέρατα της σελήνης. Ο Εξάκις
δύο εις εκδίδικησι, ἄρπαξε ένα ζευγάρι
γάρ κέρατα ἐλαφίου, πού ήταν
προεσμένα για ἄφιέρωμα κι' ἐ-
βγαλε τὰ μάτια του Γρυνῆ, ἀπ' τὴ
ὀπλοῖα καὶ τὰ ἑνα ἔμειναν ἐπάνω στὸ
κέρατα καὶ τ' ἄλλο κόλλησε στὸ

ἡμῶν τοῦ ζήτος τοῦ σὰ πλεῖρα, ἀλλ' ἔκεινο ἔπαυεν, ἀνεψήφισεν καὶ κτήρησεν τὸν Κένταυρον σὺν λαῖνῳ, σὺν κορμὶ τοῦ ὁποῖοι οὐ Καινέος ἔπαυε ὡς τὴν λαβὴν ὅλον τοῦ ζήτος τοῦ.

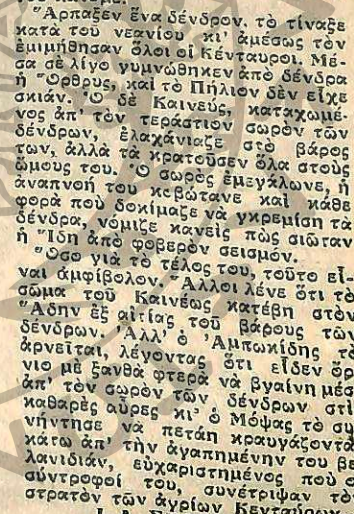
Νὰ τώρα εἰ ἱππάνθρωποι τρέχουν ἀγωνισμοὺς καὶ μὴ φοβεροὶ κρουγεῖς καὶ οἱ ἄλλοι ρίχνουν βέλη σὺν Καινέῳ, σὰ κτήρηματα τῶν ὁποίων ἐκείνος ἔμενε πάντοτε ἄρρωτος. Τὸ παράδοξόν θαύμα ἦσαν τοὺς Κενταύρους ἐμμερόντας.

— Ντροπὴ μὰς, ἔνας ἀσκληπιοὺς ὤφειλε νὰ νικήσῃ ἀπὸ ἑνὸς ἀνδρὸς βουλήθηκεν οὐ Μόναυκος. Ἄρα καὶ

«Σε τί δύσκολο όμως θέμι μὴ φέρνει ἡ ἐξομολόγησις πού ἂν σκόνην πού κάτω. Ἡ Μαρία ἄρχισεν ν' ἀνυψῇ αὐτὴν τὴν οὐκείνητά μὴ αὐτή! Ἡ Φιλία πού τρέφω για σέ με τῆς φαινεται ὑποτίμη. Φρονεῖς πὺν δὲν μπορεῖ νὰ εἵμαστε τόσο στενά συνδεδεμένοι, χωρὶς μιὰ μέση, τὸ «πνεῦμα πνεύμα», ὁ πόθος τῆς σαρκὸς νὰ ἔλθῃ στὴ μέση καὶ νὰ μὴ σκανδαλίσῃ. Δοκίμασε νὰ τὴν καθυποχάσῃ. Χρὶς ὁμοῦ, καὶ νενὰ ἀποτελέσμα. Όταν εἶς ἀκούσει, σκύνῃς τὸ κεφάλι, τὴ φέρνῃ καὶ καὶ τὸ μωμέντο τῆς αὐλακάωθης, κε ἄπλῃ μὴ ἀβέβαιη οὐχί!»

«Ξανανομώ θιαστικά και με
χτυποκάρδι το γράμμα μου. Αύριο,
κατά το σουρρουπό, θα έβρισκασα
μήπως στο δωμάτιό σου;
«Άν τύχη ο δρόμος μου άπ' έ-
κει, ίσως περάσω να σε ιδώ.
«Ή όχι ίσως.. Θά περάσω χω-
ρίς άλλο, ναι, ναι. Θά περάσω α-
φεύκτως γιατί σ' αγαπώ, σε λα-
τρεύω!...»

Αὐτὰ τὰ λεγία καὶ εἶπε με βαρεία
 φωνή πρὸς τοὺς ἀποστόλους καὶ τὴν κοινότητα
 καὶ εἶπε· ἀνδριῶνι. Κι' ἔτσι ἦταν.
 Γιατὶ ἀμαρτωῖς ὁ θεὸς τῆς βασιλείας
 τῶν ἀποστόλων ἐξελήφθηκε τὴν ἐπιθυ-
 μίαν τῆς. Καὶ τὴν ἐπρόκεινται αὐ-
 τὴν μετὰ τὴν ἰδιότητα καὶ μὴν τραυ-
 ματίζεται ποτέ, εὖτε καὶ ἀσκέτου-
 ραι ἀπὸ αἰῶνος. Καὶ ἡ Καινὴ. Ἀν-





Η ΓΙΩΡΤΗ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

«Εμπρός, όλοι μαζί, στεφάνια δροσερά, με ρόδο, με μυρτιά, πλέστε για τη θεά. Της νιοτής είναι ή μέρα. Τού έρωτα ή γιορτή, γεμίστε τον αγέρα χαρές σκοπεί».

Από δρόμο σε δρόμο, από γειτονιά σε γειτονιά, το εύθυμο τραγουδί αντίλαλους. Στις δροσερές φωνές αποκρίνονταν άλλες νεανικές, από τα σπίτια, από τα σοκάκια, από μυριοστόμη ήχο. «Ως και το βουνό, ό Ελικώνας, λές και αποκρίνεται και αυτός άρμονικά. Και μέσα από τις οδοστράσιες πλαγίες του, έρχοταν άποδο τραγουδι. Το τί παράξενο να τραγουδά και το άγνυ; Οι Θεσπίες, ή μικρή πόλις της Βοιωτίας ιασηγύριζε προς τιμήν της Αφροδίτης και του Έρωτα. Κι' ό Ελικώνας, το βουνό των Μουσών, γιατί να μη γιορτάζει μαζί; Χρυσορόδιες έκαιμαν οι κορυφές των πλατανιών, χρυσορόδινο έσπινιζε και το άγαλμα της Αφροδίτης στο ναό της θεάς. Ένα θαυμαστό σώμα, που θα ήταν γυμνό, αν δεν το σκεπάζαν χιλιόδες ροβάνοι.

Κορίνα! Μέσα στο πλήθος που συνωστιζόταν για να δει την πομπή των εφήβων και των παρθένων, που πήγαινε στο ναό της Αφροδίτης, ή μικρή Κορίνα ένιωσε κάποιο χέρι ν' άκουμπάει στο γυμνό της μηράτο. Γύρισε και το μελαχροινό, εύκλειστο προσωπάκι της άστραψε από τη χαρά.

Μνησαρέτη! Κι' εσύ εδω; — Ναι, αποκρίθηκε μια άλλη κοπελλίτσα και κύταξε γύρω της με φόβο. — Δεν πήγες στο βουνό για κάπαρη άπόψε; ρώτησε ή Κορίνα.

— Όχι. — Και γιατί; — Νά, ψιθύρισε ή μικρή Μνησαρέτη, και το παιδιατικό πρόσωπό της πήρε μία πεισμένη έκφρασι. Δεν ήθελα άπόψε να πάω. Ήθελα κι' εγώ να ιδω τη γιορτή.

Κακομοίρα μου! Έκανε ή Κορίνα, κοιτώντας το κεφάλι. Θά φας ζύλο από τον πάτερ σου άπόψε. Θά του μαρτυρήσης πώς δεν πήγες;

— Μπορώ να μη τού το μαρτυρήσω; Θά ιδή πώς δε μάζεψα, ούτε χόρτα, ούτε κάπαρη. — Θά φας ζύλο.

Σήκωσε ή άλλη τούς ώμους με πείσμα. — Κι' αν φάω; Ούτε πρώτο, ούτε τελευταίο φορά θά είνε. Μά σπάω, να, περνούν οι καθησφίσεις.

Οι δύο μικρές κατάρθωσαν σιγά - σιγά να περάσουν στην πρώτη σειρά.

Όλοδρή, με τα χεράκια της σταυρωμένα στο στήθος της, ή Μνησαρέτη που μόλις διαγραφόταν ακόμα, με τα βιολετιά της μάτια υπέμετρα μεγάλα, έδινε την εντύπωσι πώς ρουφούσε το θέσμη. Μερικά κορίτσια της πομπής, έβρισκαν μία περιεργή, ειρωνική ματιά στα κούρέλια της. Μά αυτή, στεκόταν αδιάφορη. Είχε κιάλας εσχάσει πώς ό χιτώνας της ήταν σε φρικτή κατάστασι, τρύποις και χιλιοπλασμένους και πώς ήταν προσιτισμένος από τα χόρτα που είχε μάζεψει το πρωί.

Τι σημασία μπορούσαν νάχουν όλα αυτά, μπροστά στην ομορφιά που τη θαύμασε; «Ω, αυτές που περνούν με τα κορίτσια! Νά, με τους δολοφονικούς λευκούς χιτώνες τους, που γερά κορμιά τους! Μπορούν να μην είνε εύτυχοι; Οι νέοι, πουχόχτασαν πίσω στην πομπή, άποδοστεφανωμένοι κι' αυτοί, όλο κι' έβγαζαν από τη γραμμή για να τις βλέπουν καλότερα.

Γιατί; Μήπως τα κορμιά τους ήταν πιο λυγρά από το δικό της; Μήπως τα μαλλιά τους πιο χρυσά από τα δικά της; Ή μήπως τα πόδια τους πιο ροδία στα πολύχρωμα σανάλια; «Έτρεχε ό νοός της μικρής Μνησαρέτης, και τα μάγουλά της, φυσικά χλωμά, γίνονταν ακόμα πιο άχνά, από τη ζήλεια, και τα μάτια της βαθούλωναν και μεγαλώναν.

«Αέφανα, σε μία στιγμή, δε βάσταξε. Μ' ένα πήδημα, βρέθηκε ανάμεσα στις κανιφόρες.

Γέλια άκούσθηκαν, καθώς κανόνιζε το βήμα της με το βήμα των άλλων κοριτσιών, και φωνές κοροϊευτικές από τις γυναίκες τριγύρω.

— Έ, μικρή, τί έπαδες; — Μνησαρέτη, τρελλάθηκε; — Νομίζεις πως ή μόνη διασκόμμι που έπαιπε από τη γιορτή, ήταν τα κούρέλια σου;

Το αίμα χτυπούσε τρελλό στην καρδιά της κοπελλίτσας. Τώρα, δεν ήξερε ούτε ή ίδια τί της είχε έλθει να μη κι' αυτή στη γραμμή. Θάθελε ν' ανοίξει ή γη να την καταπιεί. Μά αυτό δεν γινόταν. «Έπρεπε ν' αντιμετώπιση την ειρωνεία του πλήθους, τώρα πιά. Ένας τρελλός θυμός έκανε τα μάτια της να σπινθίζουν. «Ορρώσε το ξανθόμαλλο κεφάλι της και προχώρησε με υπερφάνεια.

— Φρόνη! άκούσθηκε μία φωνή. — Φρόνη! επανέλαβαν με άγρια χαρά όλα τα κορίτσια.

— Φρόνη! μούγγρισαν, ξεκαρδισμένα στα γέλια τ' άγούρια πουχόχτασαν πίσω.

Τινάχθηκε ή μικρή, σαν να της έδιναν μία καμτσικιά. Δεν μπορούσαν να την πειράξουν πιο θανάσιμα, παρά φωνάζοντας την με αυτό το παρατσούκλι, που ήταν το θηλυκό του Φρόνους, λέξις που σήμαινε βράτσοχον.

Έτσι την είχε φωνάζει μία μέρα ή Χρυσίλλα, ή ψηλομάτα κόρη του πλουσίτου Θρασύλλου, θέλοντας να την πειράξει για τη χλωμάδα της. Το όνομα άρεσε σ' όλα τα κορίτσια και δεν άφιναν ευκαιρία να της το φωνάζουν. Ποτέ όμως δεν φωνιζόταν ή Μνησαρέτη πώς ή κακία τους βάσταγε στο σημείο να την προσβάλουν έτσι, μπροστά σ' όλοκληρο λαό.

Φρόνη! άκούσθηκε πού διαπεραστική ή φωνή της Χρυσίλλας.

Περπατούσε δυο σειρές μπροστά από τη μικρή, με τα πλούσια κασάντα μαλλιά λυτά στους ώμους, μ' ένα θαυμάσιο λινό χιτώνα, ψηλή, παχιά. Όμορφη την έλεγαν όλοι, μά ή Μνησαρέτη άδικα προσπαθούσε ν' άνακαλύψει τί ομορφιά της έβρισκαν. Τάχα τα πόδια της, που ήταν ίσια και χοντρά, σαν κολώνες δωρικές; Ή το δλοστρόγγυλο πρόσωπό της, που είχε μία ένοχλητική άπάθεια; Ή τη μέση της, που δεν εζεγύριζε, μ' όλο το σφιχτό ζώσιμο; — Κορίνα!

Μέσα στο πλήθος που συνωστιζόταν για να δει την πομπή των εφήβων και των παρθένων, που πήγαινε στο ναό της Αφροδίτης, ή μικρή Κορίνα ένιωσε κάποιο χέρι ν' άκουμπάει στο γυμνό της μηράτο. Γύρισε και το μελαχροινό, εύκλειστο προσωπάκι της άστραψε από τη χαρά.

Μνησαρέτη! Κι' εσύ εδω; — Ναι, αποκρίθηκε μια άλλη κοπελλίτσα και κύταξε γύρω της με φόβο.

— Δεν πήγες στο βουνό για κάπαρη άπόψε; ρώτησε ή Κορίνα.

— Όχι. — Και γιατί; — Νά, ψιθύρισε ή μικρή Μνησαρέτη, και το παιδιατικό πρόσωπό της πήρε μία πεισμένη έκφρασι. Δεν ήθελα άπόψε να πάω. Ήθελα κι' εγώ να ιδω τη γιορτή.

Κακομοίρα μου! Έκανε ή Κορίνα, κοιτώντας το κεφάλι. Θά φας ζύλο από τον πάτερ σου άπόψε. Θά του μαρτυρήσης πώς δεν πήγες;

— Μπορώ να μη τού το μαρτυρήσω; Θά ιδή πώς δε μάζεψα, ούτε χόρτα, ούτε κάπαρη. — Θά φας ζύλο.

Σήκωσε ή άλλη τούς ώμους με πείσμα. — Κι' αν φάω; Ούτε πρώτο, ούτε τελευταίο φορά θά είνε. Μά σπάω, να, περνούν οι καθησφίσεις.

Οι δύο μικρές κατάρθωσαν σιγά - σιγά να περάσουν στην πρώτη σειρά.

Όλοδρή, με τα χεράκια της σταυρωμένα στο στήθος της, ή Μνησαρέτη που μόλις διαγραφόταν ακόμα, με τα βιολετιά της μάτια υπέμετρα μεγάλα, έδινε την εντύπωσι πώς ρουφούσε το θέσμη. Μερικά κορίτσια της πομπής, έβρισκαν μία περιεργή, ειρωνική ματιά στα κούρέλια της. Μά αυτή, στεκόταν αδιάφορη. Είχε κιάλας εσχάσει πώς ό χιτώνας της ήταν σε φρικτή κατάστασι, τρύποις και χιλιοπλασμένους και πώς ήταν προσιτισμένος από τα χόρτα που είχε μάζεψει το πρωί.

Τι σημασία μπορούσαν νάχουν όλα αυτά, μπροστά στην ομορφιά που τη θαύμασε; «Ω, αυτές που περνούν με τα κορίτσια! Νά, με τους δολοφονικούς λευκούς χιτώνες τους, που γερά κορμιά τους! Μπορούν να μην είνε εύτυχοι; Οι νέοι, πουχόχτασαν πίσω στην πομπή, άποδοστεφανωμένοι κι' αυτοί, όλο κι' έβγαζαν από τη γραμμή για να τις βλέπουν καλότερα.

Γιατί; Μήπως τα κορμιά τους ήταν πιο λυγρά από το δικό της; Μήπως τα μαλλιά τους πιο χρυσά από τα δικά της; Ή μήπως τα πόδια τους πιο ροδία στα πολύχρωμα σανάλια; «Έτρεχε ό νοός της μικρής Μνησαρέτης, και τα μάγουλά της, φυσικά χλωμά, γίνονταν ακόμα πιο άχνά, από τη ζήλεια, και τα μάτια της βαθούλωναν και μεγαλώναν.

«Αέφανα, σε μία στιγμή, δε βάσταξε. Μ' ένα πήδημα, βρέθηκε ανάμεσα στις κανιφόρες.

στατευτικά στόν όμο της κοπελλίτσας:

— Έλα, σκάσε το γρήγορα, μικρή, είπτε μαλακά και άλλη φορά να μη κάνης τέτοιες τρέλες.

Την έσπρωξε άπαλά από τον όμο.

Δίστεσε μία στιγμή ή Μνησαρέτη ν' άπομακρυνθί από κοντά του. Μά πέρα, ή Κορίνα, με πρόσωπο χλωμό, από τον τρόμο, της έβγαλε και τις φωνάξεις:

— Έλα, έλα γρήγορα!

Σά σάιτα ξεφύγε ή Μνησαρέτη μέσα από τα χέρια του Χαρίδημου, από μέσα από το πλήθος. Όταν βρέθηκε στην άγκαλιά της Κορίνας, άκουσε γύρω της τα γέλια να εσοπούνε σαν κύμα, δίχως θυμό, δίχως φοβέρα τώρα. Δίχως θυμό άκούσθηκε από μακριά δυο - τρεις φορές και το όνομα που μισούσε:

— Φρόνη! Φρόνη!

Κι' έπειτα όταν συνήλθε, βρέθηκε μόνη στην άκρη του δρόμου με την Κορίνα.

Πέρα, γύρω από το ροδοκόσμητο ναό της Αφροδίτης, το πλήθος μαύριζε.

— Τι κυττάς; Τι θέλεις να ιδής; ρώτησε ή Κορίνα, παρακολουθώντας τα μάτια της Φρόνης που ήταν στραμμένα προς το πλήθος.

— Τίποτα! ψιθύρισε ή μικρή. «Έλεγα, μήπως έβλεπα εκείνο το παιδί.

— Το Χαρίδημο; Έκανε ζωντρά ή Κορίνα. Είδες θάρρος και λεβεντιά; Τον ξέρεις; «Όχι; Είνε ό γυιός του κεραμοποιού, του Θετταλού. Κι' αυτός άκούσθηκε στην τέχνη του πατέρα του και λένε μάλιστα, με μεγάλη έπιτυχία.

— Πρέπει να γυρίσω στο σπίτι μου! φώναξε ή Μνησαρέτη, κόβοντας τη φίλη της όρμητικά. Νύχτωσε, άρχη γίνει έξω φρενός ό πατέρας.

Άφησε την Κορίνα έκπληκτη στη μέση του δρόμου και άρχισε να τρέχει προς το πατρικό σπίτι. Κάθε τόσο όμως γυρίε και κύταζε προς το ναό της θεάς, ώσπου δε μπορούσε πιά ν' άντικρύσει το χαμόγελό της, το γλυκό και σε λίγο, ούτε τ' άπλωμένα χέρια της. Όταν πιά δεν έβλεπε ούτε τη μαύρη μάζα του πλήθους, δεν εζαναγύριζε το κεφάλι, μά τράβηξε ίσια, σαν κυνηγμένη.

ΣΤΟ ΘΑΛΙΒΕΡΟ ΣΠΙΤΙΚΟ

Στην άκρη της μικρής πολιτείας, ένα χαμηλό σπιτάκι δίχως παράθυρα στο δρόμο, όπως έξ' άλλου και όλα τα άλλα σπίτια...

«Έκει έμενε ό Έπικλης, πατέρας της Μνησαρέτης κι' ή Αλκμήνη, ή μητριά της.

Δυο δωμάτια με χλωματένιο δάπεδο, γυμνά σκεδόν από έπιπλα. Είχε γυμνάσι πιά. «Ο Έπικλης, έσπαλωμένος στο φαρδύ κρεβάτι, φαινόταν να κοιμάται και ή Αλκμήνη, στο φαινό του λυχνιού, έβγαζε τη ρόκα της.

Πατώντας στις μύτες, στάθηκε ή Μνησαρέτη στο κατάφλι. Πέρασε κάμποση ώρα ώσπου να την πάρη είδησι ή γυναίκα πουγνεβε. Όταν έπί τέλους σήκωσε τα μάτια και την είδε, έβαλε τις φωνές:

— Καλώς την προκομένη! Γιατί άργησες; Δεν άποκρίθηκε ή μικρή, ούτε και προχώρησε μέσα.

— Είνε κατάστασις αυτή, να μένης τέτοια ώρα στο βουνό; Έκανε ή Αλκμήνη θυμωμένη. Έμπα μέσα λοιπόν! Για να ιδούμε, τί έφερες; Πρέπει ναφέρεις όλοκληρο φόρτωμα χόρτα, για ν' άργήσης τόσο.

Διαστακτικά έκανε ένα βήμα ή Μνησαρέτη. Το πρόσωπό της ήταν χλωμό, σαν κέρινο, και δάκρυα έσταζαν άργά στα μάγουλά της.

— Δεν έφερα τίποτα! ψιθύρισε. — Πώς; τσίριξε ή γυναίκα, Γιατί; Και παρατηρώντας τη μικρή, που δε μιλούσε, μά άρχισε να τρέμει, είπτε ανήσυχα:

— Τι έχεις; Κάτι σου συνέβη έσένα. Λέγε, γρήγορα!

Η φωνή της ήταν τραχειά, δίχως μία νότα τρυφερή.

— Νά, τσακώθηκα με τα κορίτσια, και παρ' όλίο να με δειρουν, είπτε με μία άναπνοή ή Μνησαρέτη.

— Με τα κορίτσια; Με ποιά κορίτσια; ρώτησε σαστισμένη ή μητριά της.

— Με τη Χρυσίλλα και τ' άλλα κορίτσια που πήγαιναν στη γιορτή.

— Και τί δουλεία είχες εσύ εκεί; «Ο δρόμος σου δεν είνε κατά το ναό. Πώς βρέθηκες μέσα στο πλήθος;

Δεν άποκρίθηκε άμέσως ή μικρή. Σε λίγο όμως, στήλωσε τα μεγάλα της μάτια άστραφτερά στη μητριά της, όρθωσε το ξανθό της το κεφάλι, πήρε την πεισματωμένη έκφρασι που κανε την παιδιατική φυσιογνωμία της αούστηρη, και άποκρίθηκε σταθερά:

— Δεν πήγα στο βουνό άπόψε. Πήγα να ιδω τη γιορτή.

— Πώς; Έκανε ή Αλκμήνη, με τόση έκπληξι, σά να της άνήγγελε καμιά σπουδαία καταστροφή το παιδί. Δεν πήγες στο βουνό; Τόλμησες; Πώς τόλμησες;

— Όλοι πήγαν στη γιορτή, έκανε σιγά ή Μνησαρέτη. «Όλοι, πλούσιοι, φτωχοί, γέροι, νέοι.

— Πολύ καλά! φώναξε με εαφνική λύσσα ή γυναίκα. Πήγες και συ λοιπόν στη γιορτή. Και δε μου λές, τί θα πάω να πωλήσω εγώ αύριο στην αγορά; Τι χόρτα; Και τί θα φάμε από...

Ψε; Σήκωσε ή μικρή τούς ώμους αδιάφορα.

— Δεν σε νοιάζει, έ; άφρισε ή Αλκμήνη. Χόρτασε βλέποντας λουλούδια και εφήβους άποδοστεφανωμένους; Τώρα θά χορτάσης πιο πολύ.

Πριν προφθάση να άμυνθί ή παιδούλα, το στιβαρό χέρια της μητριάς της την είχε άρπάξει από τα χρυσά μαλλιά. Άλύπητα με το κορμάκι της. Με λύσσα τυφλή χτυπούσε ή Αλκμήνη όπου έβρισκε, το παιδιατικό της μαζεμένη ράχη, το χλωμό πρόσωπο της μικρής.

— Μάνα μου! Μανούλα μου! φώναζε αυτή, μά καθώς την κρατούσε ή άλλη από τα μαλλιά, δε μπορούσε να ξεφύγ.

— Τι τρέχει; άκούσθηκε κάποτε νυσταγμένη ή φωνή του Έπικλη.

Αναστασμένη σταμάτησε το εύλο ή Αλκμήνη και είχοντας κάτω τη Μνησαρέτη με μία σπρωξιά:

— Νά, ξεφώνισε, ή κόρη σου; προκομένη, πήγε στο βουνό για χόρτα. Πήγε να ιδή την τελετή.

— Χμ! Έκανε ό Έπικλης και έκανε να σηκωθεί από το κρεβάτι.

Μά τα πόδια του που τρίζαζαν από το μεθύσι, δεν τον κρατούσαν και ξανάπεσε, βαρύς καθιστός.

— Δες χάλα! Έκανε ή Αλκμήνη, κυτώντας τον περιφρονητικά.

— Τι φταίω εγώ, γυναίκα; τραύλιζε ό μεθυμένος. Γιορτή της Αφροδίτης είνε. Μοίρασαν κρασί, να μην πιά;

— Νά πής, αλλά να μη κάνης άσκι την κοιλιά σου.

Καλά, καλά, έσεις δική, είπτε συγκρατημένα ό Έπικλης. Μά τί μούλεγες; Δεν πήγε ή μικρή στο βουνό;

— Όχι, δεν πήγε και άπόψε θά κοιμηθού με νηστικό! και αύριο δε θάχω να πωλήσω χόρτα στην αγορά.

— Γι' αυτό σκάς; Έκανε αδιάφορα ό Έπικλης. Νά πιά τώρα, κι' όλα διορθώνονται.

— Τώρα; ψιθύρισε με διαταγμό ή Αλκμήνη.

— Τώρα! Γιατί όχι;

— Έ, σκοτεινίσε πιά, λέω... μη της συμβή τίποτα.

Γέλασε ήλιθια ό μεθυμένος.

— Ποιανής θά συμβή τίποτα; Της Φρόνης; Τι θά της ζηλήψουν; Ά κορμιά της ή το κίτρινο πρόσωπό της; Ένοια σου, ούτε και τ' άγρίμια δε θά τη ζυγώσουν.

— Πολύ καλά, είπτε ή Αλκμήνη αδιάφορα. Άκουσε, Μνησαρέτη; Πήγαινε!

— Δεν μπορώ, φοβάμαι! ψιθύρισε ή μικρή.

— Τι έκανε λέει; ψιθύρισε ό πατέρας της. Φοβάσαι; Νά κάνης όμως στο κεφαλιό σου, δε φοβάσαι;

— Δεν πάω! είπτε με τρεμουλιαστή φωνή ή παιδούλα. Θά πεθάνω από το φόβο.

«Στο βουνό τέτοια ώρα είνε και άγρίμια κι' άνθρωποι κακοί, και στοιχειά. Έσεις μου τάχετε πη.

— Ο Έπικλης κατάρθωσε να σηκωθεί και να στήριχθί στο πόδι του.

— Πεισματάρη! φώναξε. Τι θέλεις τα πολλά λόγια; Σου λέω ότι θά πές και θά πές!

— Πατέρα! ίκετούσε ή κοπελλίτσα, δεν πηγαίνω κάθε μέρα; Έσύ δε δουλεύεις, όλη την ήμερα μεθάς.

— Τολμάς; ξεφώνισε ό πατέρας.

— Είνε ή μόνη αλήθεια που είπτε, έκανε χαϊρεκάνα ή Αλκμήνη.

— Κι' εσύ, μητέρα, είπτε ή κοπελλίτσα, θά πέθαινες της πείνας αν δεν πήγαινα εγώ με κάθε καιρό, με λοιπόν, με βροχή, με χιόνι, χωρέστε με λοιπόν μία φορά κι' αν έφταιξα.

— Νά τα μας! φώναξε ό πατέρας. Και το μεθυμένο ή φυσιογνωμία πήρε μία κτηνώδη γλώσσα. «Από πότε έμαθες να βγάξης τέτοια γλώσσα; Έλα, πήγαινε, χωρίς πολλά λόγια.

— Φοβάμαι! έσπινε τρέμοντας ή μικρή.

— Τώρα θά ιδούμε τί φοβάσαι πιο πολύ. Ξεφώνισε εκείνος, το βουνό ή τοιοτό εδω!

«Αρπάξε από τη γωνιά του τοίχου ένα ροζάριο ραβδί και προχώρησε άργά προς τα κορίτσια. Τα μάτια της Μνησαρέτης άνοιξαν πενάρικο εύλο άπάνω στην τρυφερή της σάρκα. Στο διάφανο δέρμα της είχε ακόμα αρκετά σημάδια μελανιά.

— Μάνα μου! ξεφώνισε με φωνή βασανισμένη.

«Ο Έπικλης προχώρησε κι' άλλο ένα βήμα. Τότε, μ' ένα εαφηντό, διάβηκε ή μικρή το κατάφλι και βρέθηκε έξω στο σκοτάδι.

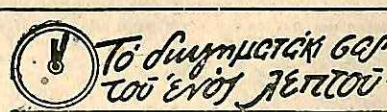
Γέλασε ήλιθια ό μεθυμένος και της έφώναξε από την πόρτα:

— Άκου, Φρόνη! Άν δεν γυρίσεις με όλοκληρο φόρτωμα, έτοιμάσε τη ράχη σου.

— Δεν ξέρω αν είνε σωστό αυτό που κάνεις! είπτε ή Αλκμήνη.

— Έσύ να κυττάς τη δουλεία σου! την έκοψε ό άντρας της.

— Άκου, Έπικλη! είπτε ή μητριά. Ή μικρή δεν είνε τόσο άσχημη όσο σου φαίνεται. Μάλιστα, εγώ λέω πώς μπορεί κάποτε να γίνη...



ΤΟΝ ΠΡΟΛΑΒΕ

«Ο περιοδεύων πλάσιέ πήμης με ύψος Δέν Ξουαν στο έστιάτορι, κάθισε στο τραπέζι, πήρε ένα κατάλυο κι' άρχισε να διαβαίνει, άφου προηγούμενος έφριξε μερικώς γλυκίς κατιές στη νόστιμη σερβιτόρα που περιμένα να πάρη παραγγελία.

— Σήμερα ό καιρός είνε ζεστός. Δεν ζεσταίνετε κι' έσεις; την ρώτησε για μία στιγμή.

— Μάλιστα, κάνει ζέστη, τού άπάντησε έκεινη άπότομα και ξερά. Και χθές έκανε ζέστη, και με λένε Νέλλα... Ξέρω ότι είμαι στρεμπυμυλή σαν γοδάνιο κι' ότι έχω ωραία γαλάνα μάτια, ότι είμαι νεοεσθρινή στο μαγαζί αυτό, ότι μ' άρέσει ή δουλεία μου, κι' ότι είμαι τόσο όμορφη ώστε να είνε κρίμα να δουλεύω... Είμαι ίκανοποιημένη άπ' το μισθό μου και δεν με άρέσει ούτε ό κληματαγράφος, ούτε ό χορός, κι' ούτε είμαι διατεθειμένη να πάω μαζί σου πεινά... Μάλιστα, είμαι άπ' την έπαρξια και ό άσελγής μου είνε γάριος σε τόσο αυτό μαγαζί, ζυγίσει έκατό κιλά και την περαμένη βροδιά μαχαίρωσε κάποιον πελάτη που τόλμησε να με γλυκοκυττάξη... Τι βέλετε, κύριε, να σάς εαφίσω;

— Τι - τι - τίποτε, δεσποινίς. Ένα ποτηράκι κρύο νερό μόνο!..

ΡΩΛΑΝ

και όμορφη. — Δε βαρύνεσαι! έκανε ό πατέρας. Έγώ δεν το πιστεύω. Μακάρι όμως να γινόταν όμορφη. Θά ήταν όφελος και γι' αυτήν και για μας.

Γελώντας ήλιθια έσπαλώθηκε στο κρεβάτι και σε λίγο στο μισοσκόταδο άκούγεται βαρύ το ροχαλιτό του.

«Φρόνη είσαι όμορφη»!

Μαύριζαν οι πλαγιές του Έλικώνα. Μέσα από τα πυκνά φυλλώματα έρχονταν οι ευώδιες της δάφνης και το ψιθύρισμα της νύχτας. Φεγγάρι δεν είχε, μά τάσσοτρα έφεγγαν τόσο καθαρά, που στο σκοτάδι στον κάμπο ήταν διάφανο. Κάτω από τα δέντρα όμως και ανάμεσα στους θάμνους, ήταν σκοτεινά.

Στεκόταν ή Μνησαρέτη στην άρχη του μονοπατιού και δεν άποφάσιζε ν' άρχισι την άνηφορία. Τα μέρη αυτά της ήταν τόσο γνώριμα που θά μπορούσε και με κλειστά μάτια ν' άνεβή. Που θάβρισκε κάπαρη, που χόρτα, ήξερε άπ' έξω.

Και όμως, όλα της φαινονταν τόσο παράξενα στο σκοτάδι, τόσο άλλοιωτικά...

Ανατριχίλας σύγκορημό μόνο με την ιδέα πώς θα βυθιζόταν σ' αυτή τη σκοτεινιά. Πέρα, στην πολιτεία, φώτα πυκνά σά λίμνη φωτερή τρεμούλιασαν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

ΠΑΙΓΩΜΕΝΟΣ ΤΑΦΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ

— Αύριο, φθάνει στο λιμάνι το «Μοχάβαν». Μόλις ξεφορτώση το φορτίο του, θά φορτώση άμέσως όλο το κατεψυγμένο κρέας που υπάρχει διαθεσίμο στα ψυγεία μας...

— Αυτός!... «Ο δολοφόνος!... Ήθελε να με κάνει να πεθάνω μέσα στο ψυγείο... για να εκδικηθί!

— Ήταν άσπαστος! το συνέστησε ό γιατρός. Τώρα σωθήκατε!... Εισθε όμως άσπαστοι άπέναντί του δυστυχισμένου αυτού νέου, ό οποίος λιγο έλειψε να χάση τη ζωή του, για να τρέξη να σάς σώση!

— Και ό έτικέτες του Κτηνιατρικού Έλέγχου είνε στή θει τους;

— Μάλιστα.

— Από τον τρόπο που μου άπάντησατε, συμπεραίνω ότι δεν είσθε έντελώς βέβαιοι!

— Το κρέας μας τάν έτικετών, κύριε διευθυντά, είνε δουλεία του Ρέβανγκς, σάς έχω δε μ'ήσει ήδη για τις άμελείες αυτού του άπαληλίου.

— Ναι, αλήθεια. Θά τον άπολύσω στο τέλος... Κάμετε ένα έλεγχο σεις ό ίδιος, Κρόνερ.

«Ο έλεγκτής των μεγάλων ψυγείων Σόμαρστ βγήκε και διευθύνθηκε προς τις άποθήκες, που άπέχουν ένα τέταρτο της ώρας από τα γραφεία της διευθύνσεως. Ή άποστολή του δεν ήταν διόλου ευάγρια: «Ωφείλε να μείνη για 20 λεπτά της ώρας μέσα σ' ένα περιβάλλον με θερμοκρασία 22 βαθμών υπό το μηδέν, ενώ έξω ή άτμόσφαιρα ήταν τόσο χλιαρή και γλυ-

κειά! Θά έμενε 20 λεπτά το πολύ, γιατί έπειτα θά άρχιζε να παγώνει σάν τα κατεψυγμένα κρέατα!

Βρήκε τον Ρέβανγκς να κρεμά τις έτικέτες. Χαιρετήθηκαν ψυχρά μάλλον. Δεν είχαν διόλου φιλικές σχέσεις. «Ο Ρέβανγκς θά είχε μάθει άσφαλώς ότι ό έλεγκτής είχε υποδείξει στον διευθυντή τα σφάλματα και τις παραλείψεις του, και περιμένα την άπόλυσι του. Τα μάτια του πετούσαν λάμψεις άπειλητικές, καθώς έβλεπε τον Κρόνερ.



ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

18 — Ρένα, φώναξε χαρούμενος.
Δεν έλαβε απάντησι και σηκώθηκε. Πήγε κοντά της, άνασκήωσε τα σκεπάσματα. Μια κραυγή τρόμου έγινε απ' τα χείλη του. Το πρόσωπο της Ρένας ήταν παραμορφωμένο. Φαινόταν να υποφέρει αφάνταστα. Τα μάτια της, βαυλιζόμενα, σπλάγγναν μια στιγμιαία ικετευτική στά δικά του. Τα χείλη της μόλις κατάρθωσαν να ψιθυρίσουν μια λέξη:

— Συχώρα!...
Κι' έπειτα, ώπου νάρθη ή γιατρός, το κεφάλι της έγερσε στα μαξιλάρια της, κι' η τελευταία της πνοή πέταξε με την ψυχή της προς τους ουρανούς.

Ήταν τόση η παραζάλη του δούτυχου, που μόνον όταν ήλθε ο γιατρός και εξέτασε την πεθαμένη, είδε ο Θέμος το γράμμα που το είχε καρφωτωμένο στον κόρφο της η Ρένα. Το πήρε, τ' άνοιξε με χέρια τρεμουλιαστά. Ένα ούρλιαχτο βγήκε από τα χείλη του κι' έπεσε σαν κεραυνόχτυπημένος σε μια καρέκλα.

Έτσι σε λίγο ήλθε και τον ήρθε ο Ντίνος.

Η ελπίδα της Ρένας συσπότηκε. Δεν κατάλαβε στην αρχή τίποτε ο Θέμος. Έπειτα ξέσπασε:

— Τι θέλετε από μένα; Σε τέτοια στιγμή; Πώς φαντάζεστε πως μπορώ ν' ακούσω τίποτε σε τέτοια στιγμή!

Ο Ντίνος κούταξε τη νεκρή. Κάτι ράγιζε μέσα του. Αυτά τα παιδικά χαράκια, τα ένιωθε να!... Αυτά τα βλέφαρα τα κλειστά!... Και τα χείλη που διατηρούσαν ένα σπασμό αγωνίας!...

— Ήταν φοβερό!... Τα χείλη αυτά χθές τον ίκευαν. Τα χείλη αυτά χθές δεν τούλεγαν ψέμα. "Αν είχε πιστέψει..."

— Νά η απόδειξή! Ψιθύρισε, και τα μάτια του σπλάγγθηκαν σαν γυάλινα στη νεκρή.

Την κύτταξαν έτσι κι' οι δύο άντρες πολλή ώρα τη μικρή Ρένα πεθαμένη. Μονάχα όταν ήλθε η Μάρθα, όταν αντιτάχθηκε το σπίτι από το θρήνη, σά να ζύπνησαν κι' αυτοί από το λήθαργο. Την κύτταξαν. Έπειτα χαμήλωσαν κι' οι δύο τους τα

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

του Κρεμασμένου

ΟΥΓΓΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Πέθαναι Προτοδ πεθάνω μ' ελ-
χε άσπαστοι ή γυναίκα μου. Γι' αυτό πέθανα...

Αποτραβήχτηκα σ' ένα δάσος και φύτεψα μια σφαίρα στο κεφάλι μου.

Με έχασαν εκεί μέσ' στη μέση του δάσους. Έμένα το περυσινό μου, το περυσινό μου σκούρισε. Μοδ άειξε όμως αυτό ποῦπαθα. Έγινε σίγα - σίγα, με τον καιρό, χόμα, σκόνη... Μά μου άείξε κι' αυτό άκόμα.

Έγινε στάχτη. Η στάχτη μου άνακατέθηκε με τη γη. Έδρεψε. Η γη έμοιαζε, έμοιαζε ψα κι' έγω έπίσης.

Χώθηκε τότε μέσα στις ρίζες ένός δένδρου για να κρυφτώ. Έκει ήμουνα καλά. Από άνθρωπος είχα γίνει σκόνη και από σκόνη δένδρο.

Την άνοιξη φύτρωσα κι' έγω,

μου τα όνόματά τους. Μά πέρασε το καλοκαίρι. Πέρασε και το φθινόπωρο. Κι' ήρθαν μαζί στο δάσος κι' έψαξαν να βρουν τα όνόματά τους πάνω στον κορμό μου. Τα βρήκαν. Κι' ευχαριστήθηκαν.

Ήρθε έπειτα το καλοκαίρι και τ' άλλο φθινόπωρο. Και στη νέα άνοιξη ξανάρθαν. Πρώτη ήρθε ή γυναίκα μου. Ήταν μ' έναν άλλον αυτή τη φορά. Όχι με τον άρραβωνιστικό της, πούγινε κατόπιν άντρας της. Μά μ' ένα νέο φίλο της.

Ωργισθηκα τότε. «Ελένη!... Ελένη!...» Δεν ήθελα πιά να σωπάσω. Κι' έκούνησα μανιασμένος τα φύλλα μου.

Ύστερα από λίγες μέρες ήρθε στο δάσος ο άνδρας της. Όχι πια μαζί της, αλλά μοναχός του. Ήταν λυπημένος και νευριασμένος. Έκλαιγε και θλαστήμουμε συγχρόνως. Ύπεφερε, γιατί εκείνη, ή γυναίκα μου, τον είχε άπατήσει. Ύπεφερε κι' έγω μαζί του, άν κι' ή καρδιά μου ήταν πιά ξύλινη από πολύ καιρό...

Ήρθε ο Νοέμβριος. Ξανάρθε πάλι στα πόδια μου ο διάδοχος μου, ο άντρας της. Ήταν μόνος. Ακούμπησε επάνω μου. Ήταν στενωχωρημένος, νευριασμένος, έκλαιγε κι' άναστεύαζε. Δεν έλαστημιόσε πιά, αλλά μόνο βαρυσταναίνεζε.

Στριφογύριζε στον κορμό μου, πηγαίνοντάς με, έφευγε και ξανάγύριζε. Ήταν τρελλός. Έπειτα έδωσε το χέρι στην τσέπη του. Έγώ φοβήθηκα. Θ' αυτοκτονήση, σκέφτηκα.

ΛΑΔΙ ΣΛΑΦΟΣ ΛΑΚΑΤΟΣ

Μα όχι... Δεν αυτοκτονήσε. Πέταξε μακριά το περιστροφικό του. Το πέταξε.

Σε λίγο έφυγε. Ξανάγύρισε πάλι. Έψαξε να βρή το περιστροφικό. Δεν το βρήκε. Άρχισε τότε να κλαίει και να μιλάει μόνος του, με δυνατή φωνή.

Ήταν τρελλός πια. Πέταξε ύστερα το παλτό του. Πέταξε και το κολλάρο του. Έπειτα έβγαλε το σακκάκι του και το γελέκο του. Κι' όλα αυτά στην καρδιά του έρωχερο Νοέμβρη.

Ασφαλώς ήταν τρελλός. Τέλειος τρελλός.

Είχε ώραιες και κομψές τράντες, μεταξωτές. Τις άνεγνώρισα. Ήταν οι δικές μου, που τις είχα αγοράσει, το θυμάμαι καλά, σ' έναν έμπορο της αγοράς. Πολύ ώραιες μεταξωτές τράντες. Πράγμα άσπερο. Τα χρόνια δεν τις είχαν καταστρέψει. Ήταν, φυσικά, έντελως περιττό ν' αγοράσει άλλες. Είχε φορέσει τις δικές μου.

Έτσι διάλεξε ένα από τα κλαδιά μου, για να κρεμαστεί. Κρεμάστηκε!

Μά έγω δεν ένοιωσα καμιά χαρά, όταν ο άέρας τον κουνοῦσε άπ'αλά - άπ'αλά, κρεμασμένος από το κλαδί μου. Κάθε άλλο μάλλον. Η καρδιά μου πονούσε, πονούσε, άν και ήταν ξύλινη από καιρό, πονούσε τόσο, σαν να είχα κρεμασθή έγω, έγω ο ίδιος...

Κι' ο άέρας φυσούσε, φυσούσε γύρω μου.

ΛΑΔΙ ΣΛΑΦΟΣ ΛΑΚΑΤΟΣ

Μα όχι... Δεν αυτοκτονήσε. Πέταξε μακριά το περιστροφικό του. Το πέταξε.

Σε λίγο έφυγε. Ξανάγύρισε πάλι. Έψαξε να βρή το περιστροφικό. Δεν το βρήκε. Άρχισε τότε να κλαίει και να μιλάει μόνος του, με δυνατή φωνή.

Ήταν τρελλός πια. Πέταξε ύστερα το παλτό του. Πέταξε και το κολλάρο του. Έπειτα έβγαλε το σακκάκι του και το γελέκο του. Κι' όλα αυτά στην καρδιά του έρωχερο Νοέμβρη.

Ασφαλώς ήταν τρελλός. Τέλειος τρελλός.

Είχε ώραιες και κομψές τράντες, μεταξωτές. Τις άνεγνώρισα. Ήταν οι δικές μου, που τις είχα αγοράσει, το θυμάμαι καλά, σ' έναν έμπορο της αγοράς. Πολύ ώραιες μεταξωτές τράντες. Πράγμα άσπερο. Τα χρόνια δεν τις είχαν καταστρέψει. Ήταν, φυσικά, έντελως περιττό ν' αγοράσει άλλες. Είχε φορέσει τις δικές μου.

Έτσι διάλεξε ένα από τα κλαδιά μου, για να κρεμαστεί. Κρεμάστηκε!

Μά έγω δεν ένοιωσα καμιά χαρά, όταν ο άέρας τον κουνοῦσε άπ'αλά - άπ'αλά, κρεμασμένος από το κλαδί μου. Κάθε άλλο μάλλον. Η καρδιά μου πονούσε, πονούσε, άν και ήταν ξύλινη από καιρό, πονούσε τόσο, σαν να είχα κρεμασθή έγω, έγω ο ίδιος...

Κι' ο άέρας φυσούσε, φυσούσε γύρω μου.

ΛΑΔΙ ΣΛΑΦΟΣ ΛΑΚΑΤΟΣ

Μα όχι... Δεν αυτοκτονήσε. Πέταξε μακριά το περιστροφικό του. Το πέταξε.

Σε λίγο έφυγε. Ξανάγύρισε πάλι. Έψαξε να βρή το περιστροφικό. Δεν το βρήκε. Άρχισε τότε να κλαίει και να μιλάει μόνος του, με δυνατή φωνή.

Ήταν τρελλός πια. Πέταξε ύστερα το παλτό του. Πέταξε και το κολλάρο του. Έπειτα έβγαλε το σακκάκι του και το γελέκο του. Κι' όλα αυτά στην καρδιά του έρωχερο Νοέμβρη.

Ασφαλώς ήταν τρελλός. Τέλειος τρελλός.

Είχε ώραιες και κομψές τράντες, μεταξωτές. Τις άνεγνώρισα. Ήταν οι δικές μου, που τις είχα αγοράσει, το θυμάμαι καλά, σ' έναν έμπορο της αγοράς. Πολύ ώραιες μεταξωτές τράντες. Πράγμα άσπερο. Τα χρόνια δεν τις είχαν καταστρέψει. Ήταν, φυσικά, έντελως περιττό ν' αγοράσει άλλες. Είχε φορέσει τις δικές μου.

Έτσι διάλεξε ένα από τα κλαδιά μου, για να κρεμαστεί. Κρεμάστηκε!

Μά έγω δεν ένοιωσα καμιά χαρά, όταν ο άέρας τον κουνοῦσε άπ'αλά - άπ'αλά, κρεμασμένος από το κλαδί μου. Κάθε άλλο μάλλον. Η καρδιά μου πονούσε, πονούσε, άν και ήταν ξύλινη από καιρό, πονούσε τόσο, σαν να είχα κρεμασθή έγω, έγω ο ίδιος...

Κι' ο άέρας φυσούσε, φυσούσε γύρω μου.

ΛΑΔΙ ΣΛΑΦΟΣ ΛΑΚΑΤΟΣ



Το φοβερό μυστικό ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

Δειλά βήματα έρωτευμένου

Δεσποινίς Άγλαία. Θά έχετε σήμερα πολλή συνεργασία με τον πατέρα μου;

Ο νεαρός γυιός του έργοστασιάρχου Πάνου Χριστοδούλου είχε πληρώσει δειλά την κομψή δακτυλογράφο που περιμενε στο σαλονάκι, να την καλέση ο προϊστάμενός της.

— Εξαρτάται, κύριε Κωστάκη... Άλλά, γιατί με ρωτάτε; Είπε με το χαριτωμένο ύφος της ή νέα κοπέλα.

— Γιατί, αν δεν άργούσατε, θά σάς πρότεινα να...

— Νά;

— Νά σάς συνάδευα ως το σπίτι σας φεύγοντας. Θέλετε;...

Η νέα κοπέλα χαμήλωσε τα μάτια με συστολή. Ήταν φανερό, ότι ή άπρόοπτη πρότασις του γυιού του άφεντικού της την είχε φέρει σε μεγάλη άμηχανία.

— Κύριε Κωστάκη, ψιθύρισε. Έπιπνέεται!... Έσείς, ένας κύριος... κι' έγω μία δακτυλογράφος του πατέρα σας. Μά... όχι. Όχι! Δεν πρέπει.

— Δεσποινίς! — Μη έπιμένετε κύριε... Προς τι άλλως, τέ με να συνοδεύσετε...

— Θάβλεπα νάσχερα τον καιρό να σάς μιλήσω ιδιαιτέρως. — Μπορείτε να μου μιλήσετε κι' εδω...

Την ίδια στιγμή άνοιξε ή πόρτα του γραφείου του Χριστοδούλου.

— Δεσποινίς Άγλαία, μπορείτε να περσάτε; Είπε αόστηρος ο πατέρας του Κωστάκη της νέας.

Και στρεφόμενος στον γυιό του: — Καί σύ; Τι ζητάς εδω; Κουβεντολόι με το προσωπικό μου; Άντε στο δωμάτιό σου να μελετήσεις... Μοδ φαίνεται πως και ρετος θ' άπορριφθής στο Πανεπιστήμιο...

Χρυσί πόθοι

Πόσο δυστυχισμένος ήταν ο Κωστάκης; Δεν είχε κλεισει άκόμη τα είκοσι κι' όμως ή ψυχή του ήταν πλημυρισμένη από την αγωνία της άγασης...

Άγαπούσε με πάθος σφοδρό και κρυφό.

Τόσον καιρό τώρα πολιορκούσε στενά την χαριτωμένη δακτυλογράφο του πατέρα του, την γλυκεία Άγλαία. Κι' όμως, αυτή διαρκώς τον άπέφυγε, διαρκώς εύρισκε και μιά πρόφαση να τού ξεγλυστρίσει.

Όταν την κυττούσε κατάματα, με βλέμμα πλημυρισμένο από την όγρη φλόγα του πάθους, ή νέα χαμήλωνε τα μάτια και στά μαγνολία της άνθιζαν τα ρόδα μιας έλκυστικής αιδημοσύνης. Δεν φαίνονταν άσυγκίνητη στο αίσθημά του. Δεν έδειχνε ότι άδικοφορούσε...

Κι' όμως, πάντα τον άπέφευγε. — Άλλά, γιατί Θεέ μου, γιατί; Δεν της είμαι άξίος της; ή μήπως θεωρεί τον έαυτό της άνάξιο ν' άγαπήθω από τον γυιό ενός πλουσιού έργοστασιάρχου; άναρωτιάται συχνά.

Και στη σκέψι αυτή τον έπιανε ένα μεγάλο παράπονο: — Λίγον έρωτά ! Γιατί να μη μπορώ κι' έγω να χαρώ τη γλυκύτερη αυτή όμορφιά της ζωής... Κι' όμως, ο πατέρας μου — άν και μόλις πριν λίγους μήνες πέθανε ή μαμά — δεν περνά μέρα που να μη φέρνει και μιά νέα «κατάκτηση» στο γραφείο του... Σ' αυτή την ήλικία!... Κι' έγω με τα είκοσι μου χρόνια...

Χρυσί πόθοι μιάς άνεραστης

Ερωτικό πάθος

Ταί, ήταν μιά όπεροχη «νίκη» για τον νεαρό Κωστάκη, όταν ένα άπογευματάκι θρέθηκε επιτέλους μόνος με την χαριτωμένη Άγλαία στο σκοτεινό παρκάκι της συνοικίας των.

Την είχε πείσει επιτέλους! Την είχε καταφέρει!...

— Ωραίο κορίτσι! τούλεγαν οι φίλοι του γι' αυτήν. Δεν πρέπει να την χάσεις...

Άγωνίστηκε, ύπεφερε, έμochθησε. Και τώρα την είχε κοντά του, στο πλάι του, άνεπνεε το άρωμα των μαλλιών της, το μύρο του σχηματισμένου κορμιού της.

— Ηρθα, κ. Κωστάκη, τούπε έκείνη, γιατί δεν μπορώ να καταλάσω τι ζητάτε τόσο καιρό από μένα, ένα φτωχό κορίτσι, έσείς ο άριστοκράτης που μπορείτε να χέτε στη διάθεσί σας όλα τα κορίτσια του κόσμου.

Ο Κωστάκης χαμογέλασε πικρά: — Δεν είμαι από τους νέους που περνούν τον καιρό τους με έφημους έρωτες και άνόητα φλέτ, της έλπε. Ο πατέρας μου, όπως θά έρετε, με έχει πολύ περιορισμένον. Είμαι ένας δέσμιός του... ένας φυλακισμένος του. Με παρακολουθεί παντού και μου άπαγορεύει τα πάντα. Μά, αυτός ακριβώς ο περιορισμός μου έγινε άφορμή να στραφώ σε σάς, να σάς προσέξω, να σάς έκτιμώσω... Άγλαία! Σας άγαπώ!...

— Ώ! τραύλισε ή νέα με φόθο. — Σας λατρεύω... Και θέλω να έξρω τι νιώθετε και σεις για μένα...

— Εγώ... Μά έγω, δεν μου επιτρέπεται να τολμήσω... ψιθύρισε δειλά ή νέα.

— Θά τολμήσω έγω όμως! φώναξε άσυγκράτητος πιά από τον πόθο ο νέος, ζαλισμένος από την θερμή έπαφή του σφριγηλού κορμιού της.

Μια γυναίκα, της οποίας ή όμορφιά έπισκίαζε την όμορφιά των άλλων, οι ώραιες όμορφιές της τη βλέποντες με ζήλεια, οι άσχημες με άγανάκτησι, οι γέροι με θλίψη και οι νέοι μ' ένθουσιασμό.

Τόσο σφοδρότερο ίσως αίσθημα που υπάρχει στον κόσμο είναι το μίσος μιάς γυναίκας εναντίον μιάς άλλης. Ο κτ. Φεγγιέ ή ή σπουδαιότερη πράξις στη ζωή ενός άνδρος είναι ή έκλογη μιάς γυναίκας.

Να πολεών ημείοντες, να παντρεύη ένας νέος μιά γυναίκα προχρημένης ήλικίας. Άπεναντίας, είναι πολλές φορές έξυπνάδα!

Αν έρωτας είναι το δυνατότερο και λεπτότερο αίσθημα. Νικά όλα τα έμποδια, αλλά και ή παραμικρότερη άπογοήτευσις μπορεί να τον νικήση.

Οι φιλάρεσκες γυναίκες δείχνουν πως ζηλεύουν τους φίλους των, για να σκεπαστούν έτσι με την ερωτική ζήλεια, τον φθόνο που νοιώθουν για τις άλλες γυναίκες.

Κανένα φορτίο δεν είναι βαρύτερο από μιά γυναίκα με πολλή προίκα.

Η νεότης της γυναίκας είναι άχρηστη χωρίς την όμορφιά. Άλλά και ή όμορφιά είναι άχρηστη χωρίς την νεότητά.

Αεροσφοικία

Μιας φορές όμως φτάνει στο έσχατο σημείο της ταπεινώσεως και της αταπαρνήσεως! Όταν συμβή αυτό, τότε αυτός ο έρωας είναι άγνός και ελλειρής.

Μοντεγκάτσα

Και άρπαζόντάς την μέσα στα δυνάτα μπράτσα του της έκλεισε το στόμα με φιλική, σφιγγόντας την επάνω του με παράφορο πάθος.

Ένα σκοτεινό μυστήριο

Απ' την ημέρα εκείνη ο Κωστάκης άρχισε να πλάθει τρελλά όνειρα έρωτος και ετυχίας. Ένας έρωας φλόκα και μαρτυρικά όλη την ύπαρξί του.

Η Άγλαία με την παρθενική χάρι της, τον είχε γοητεύσει, του είχε σκλαβώσει για πάντα την καρδιά.

Όστόσο, παρ' όλη την προκλητική σαγήνη της και την θερμή ιδιοσυγκρασία της, ήταν τόσο δειλά, τόσο συνεσταλαγμένη μαζί του!...

— Μ' άγαπάς, Άγλαία; την ρώτησε άποφασιστικά μια μέρα. — Ναι, Κωστάκη. Σε λατρεύω, μά.

— Τι; ρώτησε μ' άγωνία αυτός. Δάκρυα πλημμύριζαν τα μεγάλα άμυγδαλωτά μάτια της. Και έσφαινα έσώπησε.

— Τι ήθελες να πής, Άγλαία; — Φοβάμαι!...

— Τι πράγμα; ξανάρωτησε με τρόμο.

— Υπάρχει ένα άνυπέρβλητο έμποδίο στον έρωτά μας... Δεν έπρεπε να σ' άγαπήσω...

— Έμποδίο; Και ποιά... — Ο πατέρας σου...

Είμαι άποφασισμένος, Άγλαία, να μη τον άκούσω. Νά μη του ζητήσω ποτέ την γνώμη... Αυτός ζή και γλ'έντα σήμερα όπως θέλει και μ' άγνοεί όλότελα... Μά έχω κι' έγώ δικαιώματα στη ζωή, στην άγάπη!... Και μερίδιο στην περιουσία μας... Άπομόνησε την μακαρίτσια τη μαμά και διασκεδάει σήμερα με γυναικές της τελευταίας ύποσταθμης. Θά τα έέρης έσύ...

Όλες αυτές οι γυναίκες που μπαίνουν στον γραφείο του, τι νομίζεις πως είναι; Υπάλληλοί του; Είναι έρωμένες του... Κι' έμένα δεν μου επιτρέπεται ούτε δύο ώρες έξω από το σπίτι... Φοβάται, βλέπεις, μη γνωριστώ με καμιά άπαστρική! και τού μοιάσω... Έξ ιδίων κρίνει!...

Μά, τι έχεις, Άγλαία; κλαίς; Τι σου συμβαίνει!... Μήπως είπα τίποτε που σε πίκρανα;

— Ώ, Κωστάκη... Άν ήξερες... Είσαι τόσο καλός, έχεις μιά τόσο άγνη ψυχή και δεν άπαρτε να σε πληγώσω. Σ' άγαπώ κι' έγω... Σε συμπάθησα απ' την πρώτη στιγμή που έδειξες ότι ενδιαφέρεσαι για μένα... Και τώρα σε λατρεύω... Είσαι ο άνθρωπος που θά μπορού-

σε να με κάνης την πιο εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου... Μά, δεν πρέπει! Όσο είναι καιρός, άς διακούμε τον ώραίο αυτό δεσμό...

Άγλαία! παραλογίζεσαι.

— Όχι, Κωστάκη. Δεν είμαι εκείνη που σου πρέπει... Γι' αυτό και σε άπέφευγα τόσο καιρό, άν και σε άγαπούσα...

Σηκώθηκε άπότομα, τούπε μιά βιαστική καληνύχτα και χάθηκε μέσ' στο σκοτάδι, σαν ένοχη!...

Σκληρό χτύπημα

Δεν είναι μόνο δακτυλογράφος μου... Είναι και μιά απ' τις πολλές φιλενάδες μου... μιά έρωμένη...

Γκεμίστηκε από τα σύννεφα και έβρεξε τασκιομένη πάνω στη γη, ο Κωστάκης, στα άναπάντητα, ας αυτά λόγια του πατέρα του.

Ο μεγάλος έρωας του τον είχε σπρώξει να πάη να ρωτήσει τον πατέρα του τι είδους κοπέλλα ήταν αυτή ή Άγλαία. Έτσι πίστευε να έλκε το μυστήριο της άγαπημένης του, που τον άπεφυγε διαρκώς, ενώ τον άγαπούσε, χωρίς να τού έξηγει όμως τον λόγο...

Και να τώρα ή φρικτή, ή άπροσδόκητη έξηγησις.

Βρήκε την δύναμη να βγή από το γραφείο του πατέρα του, ήρεμος, άτάραχος, χωρίς να προδοθή!...

— Ά, καλά, άρκέσθηκε να πει. Και μόνο όταν βρέθηκε μόνος στο δωμάτιό του, έξέσπασε σ' ένα όδυμνο, συντριπτικό κλάμμα, που ήταν ένας θρήνος για το χαμένο όνειρό του κι' ένα παραλήρημα τρέλλας μαζί.

Ήταν πολύ σκληρό το χτύπημα γι' αυτόν...

Η άγνη, ή παρθενική, ή γλυκεία Άγλαία του, έρωμένη του πατέρα του!... Τι φρικτό! Τι θλιβερό!...

Η φρικτή έλγήθεια

Μα, τον περίμενε και δεύτερο σκληρότερο χτύπημα: όταν το ίδιο όρθό συναντήθηκε με την Άγλαία, ή όποια παρ' όλη την χθεσινή φυγή της, δεν μπορούσε να μην έρθη στο τακτικό ραντεβού της.

Χωρίς περιστροφές, με το θάρρος που δίνει στους κατεστραμμένους ή δυστυχία, μίλησε στην Άγλαία. Και της τάπε όλα, περιμένοντας με άγωνία να την όη να διαμαρτύρεται, να τον διαψεύδει.

Σαφηνικά, την είδε να πέφτει στα πόδια του, έξουθενωμένη.

— Είμαι μιά έλθενή! όμολόγησε άνάμεσα στους λυγμούς της. Μά, δεν πταώ έγω... Έσύ έπιμένεις να γνωριστούμε... Άποφύγισα... Έσους τόσο καλός, που προς στιγμήν είχα την αταπάτη, ότι θά μπορούσα να βρω την έλξέλωσι κοντά σου... Στιγμές άδυναμίας κάθε άμπαρτωλής ψυχής...

Όμως, όταν πιά θέλησα όριστικά ν' άποτραβήχτώ από κοντά σου, ήταν πολύ άργά... Σ' έλυγ άγάπησες τόσο, που δεν μπορούσα... Γι' αυτό ήρθα κι' άπόψε...

Ο Κωστάκης της έπιασε με καλωσύνη τα χέρια.

— Κι' αν σε συγχωρούσα; της έλεπε με γλυκύτητα.

— Όλας τελείωσαν τώρα πιά... Δεν μπορείς να γίνης ένας άτιμος...

— Γιατί;

— Γιατί δεν μ' είχε άπλώς φιλενάδα του για να σκοτώνη την ώρα του ο πατέρας σου, μά μ' έκανε κι' ένα όρθό δικη του... Με κατέστρεψε...

«Έξολλο, απ' την άπελπισία, ρίχτηκεν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου. Και θρήνησαν ώρες πολλές, όλη την νύχτα, τον τραγικό θάνατον του έρωτικού όνειρου των... Ύστερα χάρισαν καταισνημένον, για να μην θανατωθούν ποτέ πιά!

15



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο πλούσιος κι' ευτυχισμένος υποκόμης 'Αδολφος ντε Σομπέρ, μένοντας έξω από δίχως περιουσία, έπειτα από τον εαφνικό θάνατο του θείου του και προστάτου του, άποφασίζει ν' αλλάξει βίο και προσωπικότητα και νά ζήσει στο 'Έξοχο, δουλεύοντας τίμια, με τ' όνομα Ζαλαμόρ, αφού σκηνοθετεί μία δόνη αυτοκτονία του. Με την καινούργια του προσωπικότητα, ως λούστρος στα βουλευτάρα, τραβή την προσοχή της ήθοποιου Πηλ Κρίσταλ, η οποία φλέγεται απ' τον πόθο νά γνωρίσει την πραγματική ταυτότητά του. Μά και στους άπαχικούς κύκλους, ο Ζαλαμόρ αρχίζει νά έμπνη τον σεβασμό, γιατί δίνει με τις γροθιές του ένα καλό μάθημα στον τρομερό, κακοποιό «Γάστρη», που τόλμησε νά τον προσβάλει. Γνωρίζεται έπίσης με την όραση Σάμλου και ενώνεται μαζί της μ' ένα δυνατό έρωτα, κάνοντας την συντροφισσα της ζωής του με τ' όνομα Ζαλαβί. Ένα μυστηριώδες σημείωμα εκ μέρους κάποιας άγνωστης γυναίκας πού κινδυνεύει, τον κάνει νά πάη κρυφά τα μεσάνυχτα σ' ένα έξοχικό σταυροδρόμι. Έκεί ένα αυτοκίνητο δέχεται την έπιθεσι κακοποιών. 'Ο Ζαλαμόρ έπεμβαίνει και τους τρέπει εις φυγήν, γιά νά σώση την έπιβάτιδα. Ένα χτύπημα στό κεφάλι τον ρίχνει λιπόθυμο. 'Ο τον συνέχεται, βρίσκεται στο ασάνι της Πηλ Κρίσταλ, η οποία προσπαθεί νά τον ξερελύνει και συγχρόνως τον κάνει έπιτίδεια νά πιάση ένα φυλινόσιο στίλετο και ένα κόκκινο κουτί με ταϊγάρα.]

3. — Αυτός άνήσθηκε νά πάρη. 'Αφες στή θέσι του τ' ό κουτί και πρόφερε ψυχρά: — Σήμερα τ' ό πρωί, γύρω σέ μία πέτρα πού μου πέταξαν, βρήκα ένα χαρτί, ένα γράμμα. Μία γυναίκα μου ζήτησε άπελπιμένα βοήθεια, γιά τις 2 τ' ύψα, στή δενδροστοχία των 'Ακακιών. Πίστος στις άρχές μου, βρέθηκα εκεί, την ώριμένη ώρα. Κάποιοι κακοποιοί σταμάτησαν ένα αυτοκίνητο. 'Ακουσα φωνές γυναικες. 'Ετρεξα και διέλυσα τη συμμορία. Ένώ όμως προσπαθούσα νά μεταφέρω μέσα στο αυτοκίνητο της την λιπόθυμη γυναίκα, ένα χτύπημα στο κεφάλι μ' έκανε νά χάσω τις αισθήσεις μου. — Όταν συνήλθα, βρέθηκα εδώ... Μπορείτε νά μου τά εξηγήσετε όλ' αυτά; — Η κομψή οικοδόποινα παρακολούθησε με προσοχή την διήγησή του Ζαλαμόρ. Στο τέλος έξέπασε σ' ένα άργυρόσσο γέλιο. — Μά η ιστορία σ'άς, αγαπητέ μου, είπα, μοιάζει με ύπόθεσι περιπετειώδους φιλή... — Και όμως είνε ή αλήθεια! Διεκόμει ο Ζαλαμόρ, με τ' αφροδία ζαρωμένα. 'Ορίστε τ' ό γράμμα. — Έβγαλε από την τσέπη του τ' ό διπλωμένο χαρτί και τ' ό έδωσε στην άγνωστη, προσθέτοντας: — Διαβάστε. — Έκείνη τ' ό πήρε, τ' ό άνοιξε δίχως βία, τ' ό κύτταξε και από τις δύο πλευρές και είπαε κατόπιν: — Τρελλάθηκατε λοιπόν και μου δίνετε νά διαβάσω ένα έγγραφο χαρτί; — 'Ο Ζαλαμόρ άρπάξε τ' ό γράμμα από τ' ό χέρι της, τ' ό έρριξε μ' ά ματιά... 'Αληθινά, τ' ό έπάνω! — Έμεινε γιά μία στιγμή σαστισμένος, έμπρός σ' ένα τέτοιο ακατανόητο μυστήριο. 'Ισως διασώθηκαν τους κινδύνους πού τον άπειλούσαν, τήν άβυσσο πού άνοιγόταν έμπρός του. 'Ο του, απάντησε ήρεμώτατα: — Έγινε προφανώς κάποιο λάθος... Με συγχωρείτε, κυρία! Σ'άς ευχαριστώ πολύ γιά τη φιλοξενία και τις περιποιήσεις σας. Έπιτρέψα-

τέ μου τώρα νά φύγω.

— Η Πηλ Κρίσταλ — γιατί αυτή ήταν ή ώρα άγνώστη — κατάλαβε από τον ψυχρό τόνο του, ότι ναυαγούσε όλο τ' ό σχέδιό της. Καθώς όμως ήταν άσυνήθιστη νά χάνη στα παιγνίδια της και καθώς ο πόθος την μαστίγωνε άγρια, άφησε πιά την άνώφελη προσπάσιή και φανέρωσε τούς σκοπούς της.

Σταμάτησε τόν Ζαλαμόρ, τόν τράβηξε κοντά της και πρόφερε με φωνή βροχινή, μισοσβυσμένη από τ' ό πάθος: — Τι σ' ό νοιάζει; Γιατί ψάχνεις και κουράζεσαι;...

— Τόν άγκάλιασε, προσφέροντάς του όλόκληρο τόν έαυό της, σάν Βαχίδια. Και τ' ό μουμούρισε: — Χίλιοι άνδρες, με πλούτη και με δόξα, θά έδιναν τ' ό κάθε τι γ' ά ν' άποκτήσουν τ' ό δούρο πού σου προσφέρω! Είμαι δική σου, άσπμη άνθρωπε τ' ό δρόμου! Πάρε με!... Τι περιμένεις; Δεν νοιάζεσαι τόν περυσό πού με καίει;...

— 'Ο Ζαλαμόρ δέν έχασε καθόλου την αυτοκυριαχία του. — Γελιόσθε, άν νομίζετε ότι όλα άγοράζονται, πρόφερε. — Αν φαντασθήκατε ότι, κάτω από τ' ό ρούχα της δουλειάς μου, υπάρχει ένα κορμί πρόθυμο νά σ'άς ίκανοποιήση, είθαβε πολύ άπατημένη! 'Ο 'Ανθρώπος τ' ό δρόμου δέν έννοει νά γίνη όργανον τ' ό καπρίτσιου μιάς χαμένης γυναίκας. Έχει κι' αυτός την αξιοπρέπεια, την υπεργηφάνειά του!

— Έφυγε από τ' ό άγκάλιασμά της και άπομακρύνθηκε δύο βήματα. — Η Πηλ, μαστιγωμένη θανάσιμα από μία τέτοια άνηκουστη προσβολή, μούγκρισε: — Πρόσεξε! 'Αν φύγης από μένα, θά τ' ό πληρώσω με τ' ό ζωή σου!...

— 'Ο Ζαλαμόρ άναστήκασε τούς ώμους του. — Δεν έξρω ποιά είσθε, ούτε πού βρίσκομαι, είπα. Μάθετε όμως ότι οι φοβέρες σας δέν με τρομάζουν, όπως με άφρασαν άδιάφορον οι προσφορές σας. Χαίρετε, κυρία!

Διευθύνθηκε πρὸς την πόρτα. 'Αλλά ή Πηλ έτρεξε, στάθηκε έμπρός του, τώλινε τ' ά μπράτσα της στό λαϊκό του, σφίχθηκε έπάνω του. — 'Εκείνη θέλησε νά απαλλάξη.

— Έξέφρασε, έννοιασε ένα ταμπήμα καρφίτσας στο μέτωπο. Ζαλαθήκε, κλονίσθηκε... Κατάλαβε γιά μία στιγμή τ' ό φρικτή αλήθεια, προσπάθησε νά αντίδραση... 'Αλλά τ' ά ματία του σκοτεινιάσαν και έπεσε κάτω άναίσθητος, από τ' ό ναρκωτικό με τ' ό όποιο ήταν ποτισμένη ή καρφίτσα της στανικής Πηλ!

— Τότε ή γυναίκα, πού άναστήτοσε στο δρόμο τόν έρωτικό της σύντροφο, γέλασε και φώναξε ειρωνικά: — 'Ηλίθιε! Θέλησες νά με προσβάλης, άρνήθηκες τόν έρωτά μου. Έχε λοιπόν τώρα την τύχη πού σ' έ περιμένει!

Χτύπησε άποφασιστικά ένα μικρό 'γκόνγκ». Μία κουρτίνα άνασηκόθηκε, και παρουσιάσθηκε ο Σίκι - Χό, ένας λιγομίλητος Γισπανός, ντυμένος μ' ένα μαύρο μεταξωτό 'κιμονό' κεντημένο με χρυσούς δράκοντες. 'Η διαβολογυναικα τ' ό έδειξε τόν άναίσθητον Ζαλαμόρ και ρώτησε λακωνικά: — Οί διαταγές μου έκτελέσθηκαν; — 'Ο Σίκι - Χό, σταυρώνοντας τ' ά χέρια του στο στήθος του, έγειρε τ' ό κεφάλι του καταφατικά. — Τί ώρα είνε; είπα ή Πηλ Κρίσταλ. — Τρισμύριον περίπου. — 'Αλλάξε άμέσως κοστούμι, φέρε την ταμπέτα και τ' ό φυακί, μη ξεχάσης τ' ά καουτσουκένια γάντια, βάλε έμπρός τ' ό αυτοκίνητο και περίεμη.

— 'Ο Σίκι - Χό έδειξε τ' ό ακίνητο σώμα τ' ό Ζαλαμόρ. 'Η Πηλ έκανε ένα νεύμα και πρόφερε μ' ά λέξι, σ' έ γισπανέζικη γλώσσα. 'Ο 'Ασιάνης έσκυψε, σήκωσε δίχως κόπο τ' ό ακίνητο εκείνο σώμα και τ' ό πήρε μαζί του.

Τριγυρομένη από τ' ό ώραιό παρκο και τόν κήπο της, ή όμορφη 'Βίλλα τ' ό 'Ερωτος', ένα αληθινό αρχιτεκτονικό κόσμημα, ήταν σκεπτική και σιωπηλή.

— Οί πλουσιώτατοι και ευτυχισμένοι ιδιοκτήται της, ο νεαρός βαρώνος ντε λα Ροκέρ και ή γυναίκα του, πού είχαν μόλις γυρίσει από τ' ό γαμήλιο ταξίδι τους, κοιμόντουσαν άγκαλιασμένοι.

Καμιά φροντίδα, καμιά στενωχώρα δέν ύπληρε στην εγγύνοιστή ζωή τους. Τ' ό όπιτι τους έμοιαζε σάν μία μαγική φούλα, γεμάτη από καλλιτεχνήματα, από κοσμήματα, από άντικείμενα μεγάλης αξίας. Δίπλα στο κρεβάτι τους, μέσα στο μισοάνοιχτό συρτάρι τ' ό κομμοδίνου, βρισκόταν ένα πορτοφόλι παραγεμισμένο με χιλιοφραγκά. Μία μικρή 'βγειγέ' πού είχε τ' ό μορφή μιάς 'μουσμή' από πορσελάνη, σκόρπζε ένα αδύνατο φως στην κρεβατοκάμαρα.

— 111 —

Τ' ό άλλο πρωί, όλες οι έφημερίδες έδημοσίευαν την φρικτή είδησι της δολοφονίας τ' ό ζεύγους ντε λα Ροκέρ. 'Ο βαρώνος και ή γυναίκα του είχαν βρεθί σκοτωμένοι, στο κρεβάτι τους!

Κατά τις 4 καί μισή είχε χτυπήσει τ' ό τηλεφώνον πού πιά κοντινό αστυνομικό τμήματος. Μία φωνή μακρινή και οβυσμένη είχε προ-

φέρει λίγες κομμένες λέξεις: — 'Βοή... θεία!... Δολο... φόνος... Βίλλα... τ' ό... 'Ερωτος... Πειθα... —

Λίγο άργότερα, ή αστυνομία είχε φθάσει στή βίλλα. Την βρήκε έρημη από υπηρέτες και έγκαταλειμμένη. Στην κρεβατοκάμαρα, ύπληχαν φανερά ίχνη πάλης και τ' ά πτώματα τ' όν δύο θυμάτων, βουτηγμένα στο αίμα. 'Η έξαφάνισις όλων τ' όν πολυτιμων άντικειμένων έδειχνε ότι έλαττήριο τ' ό έγκληματος ήταν ή κλοπή.

Τ' ά θύματα είχαν σκατωθί με ένα όπλο έξωτικό, μία γισπανέζικη 'κατάναν', πού είχε βρεθί πεταγμένη κοντά τους. 'Επίσης βρέθηκε εκεί ένα κόκκινο κουτί γεμάτο ταϊγάρα. 'Η αστυνομία είχε υπερβάνει ότι τ' ά πράγματα αυτά, πολυτελή και τ' ά δύο, άνηκαν στους ντε λα Ροκέρ και είχαν χρησιμοποιηθί από τούς κακούργους.

— Οί έφημερίδες ζητούσαν με άγανάκτησι νά άνακαλυφθούν γρήγορα οι ένοχοι τ' ό φρικτού έγκληματος και νά τιμωρηθούν παραδειγματικά.

Τ' ό ρολόγι της Νότερ - Ντάμ χτυπούσε 6. όταν ο Ζαλαμόρ μπήκε στο σπίτι του. 'Ηταν κατάχαλμος, λασπώνμενος, περπατούσε τρικλιζοντας. Πέρασε τόν κήπο και σταμάτησε στην έξωπορτα. — Τι θά άπαντούσε τώρα στην άγαπημένη του Ζαλαβί, όταν θά τόν ρωτούσε γιατί είχε βγί έξω κρυφά και γιατί είχε γυρίσει σ' έ τέτοια χάλια, στις 6 τ' ό πρωί;

— Δεν ήξερε και ο ίδιος τί ακριβώς τ' ό είχε συμβή! 'Από τί στιγμή πού είχε νιώσει στο μέτωπό του τ' ό ταμπήμα της βελόνας, είχε χάσει τις αισθήσεις του. 'Όταν συνήλθε, βρέθηκε έξω από τ' ό νεκροταφείο τ' ό Πιερ Ασασά, τρέμοντας από τ' ό κρύο. Δεν θυμόταν τίποτε άλλο!...

— 'Θα έλεγε όλη την αλήθεια στή Ζαλαβί, κι' εκείνη θά τόν έπιστευσε άσφαλώς και θά τόν βοηθούσε νά βρī την εξήγησι τ' ό μυστηρίου. 'Ανοίξε την πόρτα, έμπηκε... και νόμισε ότι ο έφιλάτης του έσκαλοθύουσε άκόμη! — 'Ολα εκεί μέσα ήταν άνω κάτω! Σπασμένα σερβίτια, καρέκλες άναποδογυρισμένες, σχισμένες κουρτίνες, τ' ό κρεβάτι άνάστατο... όλα σημάδια μιάς άγριας πάλης!

— 'Ο Ζαλαμόρ κλονίσθηκε και άναγκάσθηκε νά στηριχθί στον τοίχο, γιά νά μ' ά πείση. Τον κυριεύσε ένας τρόμος άνείπωτος. Τ' ά λογικά του έσάλευσαν.

— Ζαλαβί!... τ' αούλινε. Χαρά μου!... 'Αγάπη μου!... Ζαλαβί! 'Απάντησε μου... Πού βρισκείσαι; — Με μάτια πεταγμένα από τις κόγχες, εκύτταζε γύρω του, σάν νά ρωτούσε κάθε άντικείμενο... — Είδε τότε ένα χαρτί καρφιστωμένο έπάνω στο πανί πού σκέπαζε τ' ά ραπτομηχανή. Βρέθηκε δίπλα του μ' ένα πήδημα, τ' ό άρπαξε και διάβασε: — «Δεν θά την ίδης ποτέ πιά!»

— Ξαναδιάβασε συλλαβιστά και δυνατά τις λίγες αυτές λέξεις. Βρισκόταν τ' ό χείλος της άβυσσου της τρέλλας! Θά γκεμνιόταν μέσα, άν δέν εξέσπαζε έσφαικά σ' έ δάκρυα πύρινα... — 'Εκλωσε πολλή ώρα, σάν ναυαγός, σάν παιδί... 'Η άγρια και άπελπισμένη έκφρασις τ' ό προσώπου του μαλάκωσε σιγά... σιγά... — 'Η Ζαλαβί, ή γυναίκα εκείνη με την ύπερήφανη καλωσύνη, με την ευγενική εκάσιθισια, ήταν τ' ό πάν γι' αυτόν! Την άγαπούσε μ' όλη τ' ά δύναμη της ψυχής του, δέν μπορούσε νά ζήσει δίχως αυτήν!... Γιατί τ' όν είχαν πάρε; Ποιός;...

— Τινάχθηκε έξαφνα όρθιος. 'Η ερώτησις εκείνη είχε μαστιγώσει τ' ά θέλησί του. 'Αρχισε νά ηγαίνονερχεται μέσα στο δωμάτιο, ψάχνοντας, άναζητώντας μία ένδειξι, ένα ίχνος... Συγχρόνως μουρμούριζε άπειλητικά: — 'Αλλοίμονο άν την έκάνετε κακό!... Θά βρω τότε ένα τέτοιο μαρτύριο γιά σ'άς, ώστε θά ζητήσετε τ' ό θάνατο σάν άπολύτρωσι!... Μου κλέψατε τ' ά Ζαλαβί!...

— 'Οποιοι κι' άν είσθε, παρακαλέσετε τ' ό δόλο, τόν προστάτη σας, νά μ' ά πείσετε σ' ά χέρια μου! Γιατί, άν σ'άς πιάσω, θά σ'άς ξεριζώσω τ' ά γλώσσα!

— Έπεσε σ' έ μία καρέκλα, έσφίξε τ' ό κεφάλι του άνάμεσα σ' ά χέρια του και βυθίσθηκε σ' έ σκέψεις... —

Κατά τις 7 τ' ό πρωί δύο αστυνομικοί είχαν μεταφέρει στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών της όδου Πιγκάλ μία νέα γυναίκα άναίσθητη. Την είχαν βρī στην κατάσταση αυτή, στην βόρεια άκρη τ' ό Δάσους της Βουλώνης.

Φορούσε μόνον ένα νυχτικό, δίχως κάλτσες και παπούτσια. Δεν είχε έπάνω της κανένα χαρτί, τίποτε πού νά άποδεικνύη την ταυτότητά της.

— Μόνον οι άργιοι και άρρυθμοι παλμοί της καρδιάς της έδειχναν ότι ζούσε άκόμη. Οι γαιτροί της έκλειμαν μία έννοι καυφοράς και διάταξαν έπειτα τ' ά μεταφορά της σ' ένα νοσοκομείο, γιατί ή κατάστασί της άπαιτούσε εξέταση και παρακολούθησι.

— 112 —

Την ίδια μέρα, στις 9, κυκλοφόρησε σ' έ δ.

κατοντάδες χιλιάδες φύλλα ένα παράρτημα της έφημερίδας «Ματέν», πού δημοσίευσε πρώτα ένα έπανω πρὸς τις ύπηρεσις της 'Αστυνομίας και τέλειωνε έτσι: —

«Θά τιμωρηθί πολύ σύντομα ο ένοχος της άγρίας δολοφονίας τ' ό ζεύγους ντε λα Ροκέρ. Αί άρχαι έξέρουν ήδη τ' ό όνομά του. 'Ελπίζομεν ότι την στιγμή αυτή, τ' ό ανθρωπόμορφον θηρίον, ο τρομερός έγκληματίας, θά έχη άσφαλώς συλλαβί τη ήδη.

— 'Η κοινή γνώμη ίκανοποιήθηκε βαθεία. 'Αλλά, λίγες ώρες άργότερα, μία καινούργια έκπληξι περιέμενε τ' ό Πιερσί.

— 'Ο Ζαλαμόρ συνήλθε από τις σκέψεις του, έβγαλε στην τσέπη του τ' ό χαρτί με τις λίγες, αλλά φοβερές λέξεις και σηκώθηκε, έτοιμος νά δράση. Την ίδια στιγμή όμως άντίκρουσε τέσσε περισσότερα γυρισμένα έπάνω του, ενώ μία φωνή τ' ό έλεγε έπιτακτικά: — Ψήλα τ' ά χέρια!

— 'Ο Ζαλαμόρ ύπηκουσε. 'Ησαν τέσσερις αστυνομικοί. Τόν περικύκλωσαν, τόν έφρασαν άστραπιακά και τ' ό φόρεσαν τις χειροπέδες.

— Μά τί σημαίνει αυτό; ρώτησε εκείνος ήρεμα, συγκρατώντας την άγανάκτησί του. Γιατί με συλλαμβάνετε; Έχετε ένταλμα; — 'Ο έπί κεφαλής τ' όν αστυνομικών έβγαλε και τ' ό έδειξε ένα χαρτί με σφραγίδες. — Έπειτα τ' ό έξήγησε: — Κατηγορεύσαι γιά διπλούν φόνον μετά ληστείας, πού έγινε τ' όπ' ό ζεύγους λα Λοκέρ, στο βουλευτάρο Σεβαστουπόλεως.

— 'Ο Ζαλαμόρ έγέλασε. Πόσο τραγικό ήταν τ' ό γέλιο του εκείνου, έμπρός σ' έ μία κατηγορία πού μπορούσε νά τόν στείλι τ' ά λαμητιόμο! — 'Ακούστε με όλοι! φώναξε. 'Ηταν τόσο γελοίο αυτό πού άκουσα, ώστε δέν μπόρεσα νά μ' ά γελώσω. 'Ο Ζαλαμόρ, ο άπάχης με την ευγενική καρδιά, δέν έσκότασε ποτέ, ούτε θά σκατωθί κανένα, παρά μόνον άν χρειάζεται νά άμυνθί ή νά σώση την τιμή του! 'Εβούλεψε πάντα γιά νά ζήσει. Δεν έκλεψε ποτέ... Και τώρα είμαι σ' έ διάθεσι σας. Πηγαίνετε!

— Πριν βγί από τ' ό σπίτι του, τ' ό άποχαιρέτησε με μία τελευταία ματιά γεμάτη ύποψεσις... Τ' ό ίδιο βράδυ, οι Παρισιανοί ήξεραν τ' ό όνομα τ' ό άγριου δολοφόνου τ' ό βουλευτάρου Σεβαστουπόλεως: Ζαλαμόρ, ο άπάχης.

— 'Σ' ένα κρεβάτι νοσοκομείου βρισκόταν, άναίσθητη άκόμη, ή Ζαλαβί, ή 'άγνωστη', την όποιαν είχαν βρī οι αστυνομικοί στο Δάσος της Βουλώνης. — Διευθυντής τ' ό νοσοκομείου, ο περιφημος φρενολόγος Συλβέστρ, έξέταξε με πολύ ένδιαφέρον την περίπτωση της. 'Επρόκειτο γιά ένα σπάνιο έπιστημονικό πρόβλημα.

— Από τέσσερις όλόκληρες ήμέρες, ή άρρωστη κοιμόταν βαθεία, συνεχώς, χωρίς όστόσο νά παρουσιάζη καμμία έξωτερική πληγή, κανένα ύποπτο ίχνος.

— Στην άνάκρισι, ο Ζαλαμόρ απάντησε με μία κατηγορηματική άρνησι, δίχως νά χάση καθόλου την ψυχραιμία του. — Μά τ' ό όπλο, πού βρέθηκε βαμμένο με τ' ό αίμα τ' όν θυμάτων, έχει τ' ά δακτυλικά σου άποτυπώματα! παρατήρησε ο άνακριτής. — Πραγματικά, άγγιγσα αυτό τ' ό όπλο. 'Αλλά δέν έσκότασα. — Τ' ό κόκκινο κουτί τ' όν ταϊγάρων διατηρούσε και αυτό πρόσφατα άποτυπώματα δικά σου. — Τ' ό πηρα σ' ά χέρια μου. Δεν μπορώ όμως νά εξηγήσω πώς βρέθηκε άργότερα εκεί.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

— 113 —

— 114 —

— 115 —

— 116 —

— 117 —

— 118 —

— 119 —

— 120 —

— 121 —

— 122 —

— 123 —

— 124 —

— 125 —

— 126 —

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΙ

Ο ΕΡΩΣ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΕΜΠΟΔΙΑ

Γυρίζοντας από την πόλη, όπου είχε πάει γιά ψώνια, ή κυρία Σουζάννα, ή μητέρα της Μπιάνκας, μπήκε τόσο άποτόμα στο δωμάτιο της κόρης της, ώστε δέν της άφησε τόν καιρό νά κρύψη ένα γράμμα πού διάβαζε με συγκίνησι... — Τ' ά ίδια πάλι; ούρλιασε. Είνε καιρός νά τελειώσουμε! Πρέπει νά τ' ό καταλάβη αυτός ο κύριος και νά μ' ά ξεφορτωθί! Δώσε μου τ' ό γράμμα...

— 'Αρπάξε τ' ό χαρτί από τ' ό χέρι της Μπιάνκας, πού είχε γίνει κατάχλωμη. — Σού άπαγορεύω νά συνεχίσης αυτές τις σαχλαμάρες! πρόσθεσε.

— 'Η Μπιάνκα σώπαινε. 'Ηξερε ότι ήταν μάταιο νά άντιλέγη στή μητέρα της, τις στιγμές τ' ό θυμού της... — Αυτή τη φορά όμως, ή κυρία Σουζάννα δέν περιωρίσθηκε μόνο στις φωνές. 'Εβαλε έμπρός στην Μπιάνκα ένα χαρτί κι' ένα καλαμάρι και της είπαε: — Γράψε άμέσως στον Ρωμαιο σου ό,τι θά σου υπαγορεύω: «Αξιότιμε κύριε. Δεν είσθε ο κατάλληλος άνδρας γιά την κόρη μου. Μάθετε μία γιά πάντα ότι άπαγορεύω κατηγορηματικά κάθε σχέση σας μαζί της. 'Η Μπιάνκα δέν έχει παρά τ' ό δική μου θέλησι. Έγώ μόνον διευθύνω. 'Όταν τ' ό κρίνω σωστό, ή Μπιάνκα θά παντρευθί. Ποτέ όμως με ένα άεροπόρο! Άποτραβήχθηκαν στην έξοχί, σ' ένα μέρος τόσο έρημικό, γιά νά βρī ησυχία. Τώρα εσείς θέλετε νά μου χαλάσετε όλα μου τ' ά σχέδια... Μη δώσετε ποτέ πιά σημεία ζωής. Πιστεύω νά εξηγουμικά καθαρά! Πατάτε, πετάτε όσο θέλετε. Μεταφέρετε τρελλούς άνθρώπους από τόν 'Ισμηρίον στον Πόλο. Έγώ δέν έννοω νά έχη ή οικογένειά μου καμμία σχέση με άεροπόρους. — Σουζάννα Μπόλτζι.»

— 'Η Μπιάνκα έτοιμάσε τ' ό γράμμα, θέλοντας και μ' ή. 'Η καρδιά της πήγαινε νά σπάση. Τί νά κάνη όμως, αφού ή μητέρα της στεκόταν από πάνω της, τρομερή σάν τ' ό σπάθι τ' ό Δαμοκλέους;

— 'Η Γερτρούδη, ή υπηρέτρια της κυρίας Σουζάννας, έζηπνε άπότομα και έβγαλε μία φωνή, πού άνήγγινε σ' ά έρμημα δωμάτιο τ' ό έξοχικό όπτιο, αλλά δέν μπόρεσε νά έμπήξη την κυρία της. — 'Ο άνεμος φυσούσε μανιασμένα. Πέντε λησται ήλοισαζαν στην άπόβρην βίλλα!

— 'Ηταν πέντε, όλοι με άσπρες μπλούζες, με μία μαύρη μάσκα στο πρόσωπο και μία κουκούλα άσπρη έπίσης. 'Ο πρώτος κρατούσε στο δεξι του χέρι ένα ρεβόλβερ και στο άριστερό ένα ηλεκτρικό φανάρι της τάπητες.

— Πλούτησαν μέσα στή βίλλα. 'Ο πρώτος σταμάτησε μπροστά στην πόρτα της κυρίας Σουζάννας. 'Ηταν φανερό ότι ήξερε καλά τ' ά κατατόπια. Χτύπησε μία, δύο φορές. — Ένα βήμα βιαστικό και συρτά άκούσθηκε μέσα από τ' ό δωμάτιο. Και παρουσιάσθηκε ή κυρία Σουζάννα, με τ' ά νυχτική της, με τ' ά μαλλιά άνάτα άπ' τόν ύπνο.

— Έγυρνώσε τ' ά ματία της, βλέποντας τούς ληστές. Την έπιασε ένα νευρικό τρεμουλιασμα. — Πού βρισκείσαι ή κόρη σας; ρώτησε ο πρώτος προσωπίδοφορος.

— 'Οχι, όχι, μη πειράξετε τ' ά Μπιάνκα μου! φώναξε ήκευτικά ή μητέρα. — 'Αλλά ή νέα είχε παρουσιάσθι έν τ' ά μετα-έξ στην πόρτα της, κατάχλωμη. — Ένας από τούς ληστές την έπιασε άπ' τ' ό μπράτσο και την πήρε μαζί του, ύλακούοντας σ' ένα νόημα τ' ό πρώτου, πού φαινόταν ο άρχηγος.

— Έπειτα ο πρώτος προσωπίδοφορος είπαε: — Στην τιμή μου, κυρία, δέν θά πειράξω με ούτε τριχά της κόρης σας. Δεν θά της κάνω κακό, αλλά όπο τόν όρον νά μ' ά δώσετε όλα τ' ά κοσμήματά σας. — Δεν τ' ά έχω εδώ! βεβαίωσε ή κυρία Σουζάννα.

— 'Οχι, δά! Τ' ά αγαπάτε τόσο πολύ, ώστε είνε αδύνατο νά τ' ά αφήσατε μακριά σας... Περιμένω νά μου τ' ά φέρετε! — Θέλοντας και μ' ή, ή κυρία Σουζάννα έανα-μπήκε στο δωμάτιό της, άνοιξε μία κασσετίνα και πρόσφερε τ' ό πολύτιμο περιεχόμενό της στον πρώτο ληστή, λέγοντάς του: — Νά, πάρτε τα! 'Αφήστε όμως την κόρη μου... ή ηγαίνετε με κοντά της!

— Έκείνη έκλεψε τ' ό ματί σ' ένα σύντροφό του, ο όποιος έφυγε και έαναγύρισε άμέσως φέρνοντας τ' ό ένα μεγάλο μπουκέτο τριαντάφυλλα. 'Ο πρώτος πρόσφερε τ' ά λουλούδια στην κυρία Σουζάννα.

— Αυτά τ' ά άνθη είνε γιά σ'άς, κυρία, της είπαε, εις άντάλλαγμα της ευγενικής φιλοξενίας σας. Και τώρα σ'άς συμβουλεύω νά πάτε νά άναπαύεσθε. — 'Οι λησται βγήκαν με ένα πήδημα άπ' τ' ό δωμάτιο και κλειδώσαν πίσω τους καλά την

πόρτα. 'Η κυρία Σουζάννα, φυλακισμένη εκεί μέσα, λιποθύμησε. — Οί προσωπίδοφοροι έφυγαν, παίρνοντας μαζί τους τ' ά Μπιάνκα.

— 'Αφού έψαξε μάταια επί 20 ήμέρες, και άναστάωσε την άστυνομία, ή κυρία Σουζάννα — πού είχε έγκαταλείψει την έξοχική βίλλα, βλαστημώντας την ώρα πού είχε σκεφθί νά άναζητήση εκεί την ησυχία — έλαβε τέλος ένα δέμα με όλα της τ' ά κοσμήματα. Τ' ό συνόδευε ένα γράμμα, πού έλεγε: — «Ευγενική κυρία. Σ'άς έπιστρέφω με τ' ά διαμάντια σας, τ' ά μαργαριτάρια σας, τ' ά ρουμπίνια σας... όλα, εκτός της κόρης σας. 'Αν την θέλετε και αυτήν, βρεθείτε αύριο, στις 11 τ' ό πρωί, κοντά στην εκκλησία τ' όν Φοαρί, στή Βενετία. Προσέξτε όμως μην έλδοποιήσετε την άστυνομία! Μία τέτοια άπροσοχη σ'άς μπορεί νά πληρωθί με τ' ό χάσιμο της κόρης σας. — 'Η καίποις πού σ'άς άγαπά.»

— Τι θράσος! 'Η κυρία Σουζάννα ήταν έξω φρενών. Κόντευε νά τρελλάσθι. — Μά πώς θά μπορούσε νά βρεθί, την άλλη μέρα, στις 11, στή Βενετία; 'Απείχε εκατοντάδες χιλιόμετρα από την πόλη αυτή!...

— Κι' όμως έπρεπε νά πάη... — Μία λάμψη φώτισε ξαφνικά τ' ό μυαλό της: Θά πήγαινε με τ' ό αεροπλάνο! Προκειμένου νά σώση την κόρη της, θά έκανε αυτή την μεγάλη θυσία: νά μιμηθί εκείνους πού θεωρούσε πάντα «τρελλούς» και τούς περισφόνουσε!

— 'Εφυγε άμέσως, έτσι όπως ήταν, παίρνοντας μαζί της τ' ά κοσμήματα. 'Ισως θά της χρειάζονταν γιά λύτρα τ' ό παιδιού της... — Λίγο άργότερα, δειμένη στην πολυθρόνα της, πετούσε άνάμεσα σ' ά σύννεφα, 'εζλισμένη άπ' τ' ό θόρυβο τ' ό μοτέρ...

— 'Εφθασε στην ώριμένη πλατεία, ακριβώς τη στιγμή πού ή Μπιάνκα, με νυφικό φόρεμα, έβγαينه από την εκκλησία, σπριγμένη στο μπράτσο τ' ό άγαπημένου της συζύγου, τ' ό άσπρου της πολιτικής άεροπορίας Τζίνου Μέρκι... — Έπερνούσε ο έρως... ο έρως πού είνε δύναμι, φως, νεότης!

— 'Η κυρία Σουζάννα νόμισε ότι άνειρευόταν... — Μία ώρα άργότερα, γύρω από ένα τραπέζι, στην αίθουσα ενός μεγάλου ξενοδοχείου, ήταν καθισμένοι οι νένοιφοροι, ή κυρία Σουζάννα και τέσσερις νέοι άεροπόροι: οι φίλοι τ' ό Τζίνου, πού είχαν παίξει μαζί μ' αυτόν, την κωμωδία τ' όν ληστών!

— Είνε περίεργο νά σ'άς συστήσω τούς φίλους μου! είπα ο Τζίνου στην πεθερά του. Είνε παλιοί σας γνώριστοι! — Οί τέσσερις νέοι, άφονοι μέσα σ' ά σμόκιν τους, χλευάζοντας, και φίλησαν τ' ό χέρι πού τούς έδινε ή κυρία Σουζάννα με ύφος βασιλίσσας.

— 'Ηταν όλοι εις ύγειαν τ' ό έρωτευμένου ζευγαριού. — Είνε περίεργο γύρω της την πραγματικότητα, ή κυρία Σουζάννα δέν

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ της Τούδδας

ΙΣΠΑΝΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

Ο ντόν Σάγχος ήταν πλούσιος νέος, ώραιος και ευγενής σαν πρίγκιπας. Είχε το καλύτερο αλογό της Άνταλουσίας, το καλύτερο σπαθί του Τολέδου κι' ένα σωρό άπειρα κτήματα.

Μια ο ντόν Σάγχος μαρανίσαν μερά με την ημέρα, γιατί δεν ήξερε σε πια χώρα, σε πού θασείλεο θα μπορούσε να βρή το θείο αστρο, την πεντάμορφη εκείνη κόρη, που άγαπούσε χωρίς να την γνωρίζει, χωρίς ποτέ του να την έχη δη.

Ήταν μελαγχολικός, σκυθρωπός.

Μάταια οι ώραιότερες και πλουσιότερες δεσποινές, οι ώραιότερες κόρες της Καταλονίας και της Άνδαλουσίας, της Ναβέρας, της Αραγωνίας στέαζαν γι' αυτόν. Καμία δεν υπόρεσε να συγκινήση την άπειρη καρδιά του ντόν Σάγχου.

Μια μάγισσα κούταξε μια μέρα τις γραμμές της παλάμης του και τοιούτο.

Ο άγαπήσης την ώραιότερη γυναίκα του κόσμου!

Από κείνη την ημέρα, ο ντόν Σάγχος περιεπλανάτο από θασίλειο σε θασίλειο, από πύργο σε πύργο, ζητώντας τον έρωτά του, τη φανταστική καλλονή, που η άγάπη της του φλόγιζε τα στήθη του και που δεν ήξερε πού θα μπορούσε να τη βρή.

Μια ώραία αστροφώτιστη βραδυά ο ντόν Σάγχος, κουρασμένος πιά όπως ήταν ζήτησε φιλοξενία στον πύργο του μεγιστάνος Βελασκίτο, στην Άστούρια. Εκείνο το θράδα δινόταν στον πύργο μια μεγάλη γιορτή. Ο μονακρικός γυιός του μεγιστάνος έπρόκειτο να χρισθή επίσημος ιππότης. Έδωσαν στον ντόν Σάγχο την πιο τιμητική θέσι στο παρεκκλησί του πύργου, όπου γινόταν η τελετή. Σοφνικά σε μια στιγμή, ένα θέαμα ανέπτυστο, απροσδόκωτο, τάραιε την ψυχή του ώραιου ντόν Σάγχου. Έπάνω στο μεγαλοπρεπή θωμό ήταν τοποθετημένη μια θεασιμιά καλλούα εικόνα της Παγογίας.

Διάδολε! φώναξε γεμάτος από μια ήδονική ταραχή ο ντόν Σάγχος, αυτή η εξεαίσι ζωγραφιά δεν μπορεί νανε δημουργημα της φαντασίας του ζωγράφου που την έφτιασε. Άδύνατο! Θα υπάρχη και στην πραγματικότητα μια πεντάμορφη γυναίκα, που του χρησίμευσε για μοντέλο. Δεν μένει παρά ν' ανακαλύψη αυτή τη γυναίκα, το όνειρο αυτό που μάταια τόσα χρόνια ζητούσε.

Και χωρίς να χάση καθόλου καιρό, έτοιμος για κάθε νέα περιπέτεια και για κάθε κίνδυνο που θα παρουσιαζόταν, ρώτησε τον παπα του πύργου πούος ήταν ο ζωγράφος που ζωγραφίζει αυτή την εικόνα. Εκείνος τούδωσε τις πληροφορίες που ζήτησε. Τοιούτο ότι ο ζωγράφος ήταν ξένος και κατοικούσε στη θάλασσα.

Κι' ο ντόν Σάγχος την ίδια νύχτα, πλημυρισμένος από παραδείσια συναισθηματα, έφευγε από τον πύργο εις άναστήτην του όνειρου του.

Άφου περιπλανήθηκε αρκετό καιρό, έφθασε τέλος στις μεγάλες πεδιάδες της θάλασσας. Έξαφνα διέκρινε ένα μαύρο όγκο. Κέντρισε τ' όλογο του κι' έτρεξε προς τα σπτικά πλαίσια από πανάρ.

Κατέβηκε απ' τ'όλογο του και χτύπησε την πόρτα. Ένα άοριστο συναισθημα τούσφιγγε την καρδιά του αίσθησε.

Τι ζητάς εδώ ξένη; τον ρώτησε.

Τον πατέρα σου, απαντά ο ντόν Σάγχος, κι' η φωνή του τρέμει. Θέλω να του μιλήσω για σένα,

για το αίσθημά μου...
«Αλλοίμονο σε σένα! Είνε πολύ άργά τώρα πιά! άκούστηκε από μέσα μια θαρεία φωνή.
Ήταν ο γέρο πατέρας της πεντάμορφης κόρης πουχε καταλάβει το σκοπό του ιππότη.

Είμαι ο ζωγράφος, συνέχισε, και η κόρη μου αγαπάει τον καλούτερο από τους μαθητάς μου, το Γεράρδο. Την έχω ύποσχεθί σ' αυτόν.

Το χτύπημα ήταν ανέλπιστο. Μια σκοτοδίνη χύθηκε μέσα στην καρδιά του δυστυχισμένου ντόν Σάγχου. Έπεσε μπροστά στα πόδια του γέρο ζωγράφου και έξασσε σε θρήνους, αυτός ο πιο άνδρείος, ο πιο ώραιος ιππότης της πατρίδος του, ο οποίος εκεί κάτω είχε θυμάτα τις πιο όμορφες γυναίκες.

«Αλλοίμονο, είπε στεναχώντας. Τί ένδιαφέρων θάχη πιά η ζωή μου; Πώς θα μπορέσω να ζήσω; Δάκρυα πύρινα έτρεχαν από τα μάτια του. Αλλά τα πράγματα, δυστυχώς, δεν μπορούσαν ν' αλλάξουν. Ο Γεράρδος αγαπούσε την Τούδδα και κείνη τρελαινόταν γι' αυτόν.

Ο ιππότης ντόν Σάγχος αναγκάστηκε να υποκύψει στο μοιραίο. Τό πήρε απόφασι. Χαϊρέτοσε σοβαρά, σάν να μην είχε συμβεί τίποτα, άνέθηκε στ' αλόγο του και άπομακρύνθηκε από το σπίτι έκείνο με συντηριμένη καρδιά. Ένώ προχωρούσε άνελιγθή πώς κάποιος έρχοταν από πίσω του. Τύρισε κι' είδε το Γεράρδο. Για μια στιγμή τα μάτια του ιππότη άστράψαν κι' έπιασε με βία τη λαθή του ξίφους του, αλλά άμέσως τράβηξε το χέρι του απ' εκεί.

Ο Γεράρδος ήταν έντελώς άοπλος. Τότε ο ντόν Σάγχος κατέθηκε βίαια στ' αλόγο του και βάζοντας το χέρι του στον ώμο του Γεράρδου τοιούτο με φωνή αυσημένη απ' τη μεγάλη άπειρία.

«Άκουσε, Γεράρδε, εσύ δεν άγαπάς την Τούδδα. Άν την άγαπάσες, η καρδιά σου θα σούλεγε άμέσως μόλις κ' είδες να μπειν στο σπίτι της πώς την άγαπούσθαι. Έγώ σε άνεγνώρισα άμέσως, εσύ όμως δεν με άνεγνώρισες. Λοιπόν, δεν άγαπάς την Τούδδα. Ένώ εγώ δεν θα μπορέσω να ζήσω χωρίς αυτήν. Δώσε μου την και θα σε κάνω εύτυχη, θα σε κάνω τον ευτυχέστερο άνθρωπο, θα σου δώσω τα κτήματά μου, την περιουσία μου, τους πύργους μου, τους τίτλους μου, το πάλν, μόνο την Τούδδα σου ζητώ!

Ο Γεράρδος συλλογίσθηκε άρκετές στιγμές. Τέλος δέχτηκε και ο ντόν Σάγχος του χάρισε όλες του τις γαίες, τους πύργους του, με μια λέξι ό,τι τούδε ύποσχεθί.

Κάτω από τους θόλους έγος γετονικού οινόπρωλειου ο ιππότης κι' ο ζωγράφος υπέγραψαν με το αίμα τους τη συμφωνία. Τότε ο Γεράρδος άπεχαίρετσε τον ιππότη κι' έγινε άφαντος. Ο ντόν Σάγχος, γεμάτος από εύτυχία, γύρισε στον πατέρα της άγαπημένης του.

«Άκουσε, τού είπε μόλις συγκρατώντας τους δυνατούς παλμούς της καρδιάς του. Η Τούδδα είναι δική μου. Ο Γεράρδος πήρε τους πύργους μου κι' εγώ την άγάπη του. Αυτός δεν άγαπούσε. Η Τούδδα άνίκη σε μένα πού την άγαπάω στ' αλήθεια.

Μόλις τ' άκουσε αυτά η Τούδδα, πού ήταν στον ίδιο δωμάτιο με τον πατέρα της, σηκώθηκε και με φωνή άποφασιστική είπε:

«Ρωτάει ιππότη, σύ μ' αγαπάς με έγω δεν μπορώ ν' άγαπήσω δυο φορές! Ο άρραβωνιαστικός μου με πρόδωσε αλλά η ψυχή μου είναι παντοτεινά δική του.

Την ίδια νύχτα οι κόρες της θάλασσας θρήνησαν άπάνω στο φέρετρό της άτυχης Τούδδας, πουχε σκωτηθί, ενώ τα κατάμαυρα νερά του ποταμού έφερναν προς τη θάλασσα το πτώμα του ώραιου ντόν Σάγχου, ο οποίος πνίγηκε μετά την αυτοκτονία της Τούδδα.

Υστερα από αδιάκοπη πορεία πολλών ημερών ο Γεράρδος έφθασε στα κτήματά του ντόν Σάγχου.

Πού είνε η θαρώνια του ντόν Σάγχου; ρώτησε ένα χωρικό. «Οι σήμερα είναι δική μου! Ο χωρικός τότε τούδειξε με το χέρι του μια άπειρατη πεδιάδα κατεστραμμένη από θουμνία. Τα κτήματά του ντόν Σάγχου δεν υπήρχαν πιά. Το ποτάμι είχε πλημυρήσει κι' ένας ξαφνικός σεισμός είχε συμπληρώσει τη καταστροφή.

Ο Γεράρδος στάθηκε για μια στιγμή μελαγχολικός μέσα στην έρημια και κούταζε τα έρείπια. Ένα δάκρυ κύλησε στα μάτια του. «Αλλοίμονο! Δεν υπήρχε τίποτε γι' αυτόν στον κόσμο. Την ώραία Τούδδα την είχε πουλήσει σ' άλλον.

Σωρίστηκε πάνω σ' ένα λιθάρι συντηριμένος. Έχωσε το κεφάλι του μέσα στα χέρια του κι' άρχισε να κλαίει.

Ο άέρας σφύριζε γύρω του θλιβερά.

«Ανάθεμα σ' εκείνον πού άρνηται την άγάπη του! είπε κουνώντας άπελπισμένα το κεφάλι του.

Ήταν οι τελευταίες του λέξεις.

Οι μεγαλύτεροι ΣΕΙΣΜΟΙ

ΠΟΤΕ ΕΓΙΝΑΝ

Στά 1151 έγινε τρομερός σεισμός στην πόλι Βόσπρα της Παλαιστίνης και έπροξένησε φοβερές καταστροφές.

Στά 1157 έφονεύσαν στη Χούκα εκ του σεισμού, σε λίγα δευτερόλεπτα, 15 χιλιάδες κατοίκων.

Στά 1170, άντιναχθήσαν, από ισχυρότατον σεισμό, οι πόλεις Χαλέπιον, Λαοδικέα, Τύρος και Έδεσσα.

Στά 1202, την εποχή της 5ης Σταυροφορίας, δολοκλήρη η Συρία κλονίσθηκε από τους σεισμούς από τη μια άκρη ως την άλλη, στην Αίγυπτο δέ έγιναν τρομερές καταστροφές.

Στά 1268 κατεστράφηκε από σεισμούς το Χαλέπιον και σκωτώθηκαν 25.000 άνθρωποι. Τον ίδιο χρόνο στην ίδια πόλι έγιναν και δεύτερος σεισμός, ο οποίος στοιχισε τη ζωή 15.000 ατόμων.

Στά 1287 μεγάλος σεισμός σκεπάλωσε την Μ. Ασία μέχρι της Περιοίας και έπέφερε πολύ μεγάλες καταστροφές.

Στά 1457 δέ έφονεύσαν από σεισμούς 32 άνθρωποι.

Στά 1598 φοβεροί σεισμοί διηκέσαντες επί τέσσαρις μήνες, έρρηκωσαν σχεδόν την περίε του Ευφράτου ποταμού χώραν.

Στά 1461 έγινε στην Ασία ένας από τους τρομερότερους σεισμούς, κατά τον οποίον έφονεύθη μέγας αριθμός ανθρώπων και ζώων. Έπί ένα μήνα οι έπιζώντες άνέσκαπτον τα έρείπια για να βρούν τους άγαπημένους των νεκρούς.

Στά 1648, κατά τη νύχτα της Μ. Παρασκευής, πιά τα έξημερώματα, άκούσθηκαν στην περιφέρεια των Ιεροσολύμων ύποχθόνιοι κρότοι. Έπιολούθησε τρομερός σεισμός και έκασοντάς έ ανθρώπων βρήκαν οικτρό θάνατο. Πολλές παμπύλαιες πηγές έστρέψωσαν.

Στά 1759 δολοκλήρης η κοιλιά της Ηλαιοπόλεως μετεβλήθη εις έρείπια από τους σεισμούς. έφονεύθησαν δέ 20 χιλιάδες άνθρωποι.

Στά 1822 νέος σεισμός σκώτωσε το ένα τρίτο των κατοίκων του Χαλεπίου και γκρέμισε τα δύο τρίτα των σπιτιών της πόλεως.

Στά 1837 έποξενήθησαν μεγάλοι καταστροφαι εκ των σεισμών σ' όλη την Περιοία και πρό πάντων στη Γαλιλία. Από τους 9.000 κατοίκους της πόλεως Σαφέντ, η οποία ήταν κτισμένη στα πλευρά ενός ύψηλου βουνού, έφονεύθησαν οι 5.000. Τότε έπίσης άνεβλυσαν από τη νοτία άκρη της λίμνης Γενησαρέτ θερμές πηγές, στη Νεκρά θάλασσα δέ άνεδυθη ένα μικρό νησί από άσφαλτο.

Ω, πόση εύτυχία να μια καταδικασμένη πού έκλεισε από τα είκοσιέντε της χρόνια απ' την καρδιά της την άνοιξι...

Η άγάπη άνασταίνει

Έτσι, άρχισε η μεγάλη, η εξεαίσια άγάπη του Ροβέρτου Μπράουνικ και της Έλισάβετ Μπάρρετ. Ήταν μια άγάπη που γεννήθηκε προτού καν γνωριστούν οι δυο ποιητικές αυτές ψυχές.

Οι δυο έραστές έπικοινωνούσαν ποιητικά. Γνωρίστηκαν με τις επιστολές που και όταν ύστερα από καιρό συναντήθηκαν έπιτόλως. Η συναντημένη από ένα άμοιβάτο πάθος, τόσο σφοδρό και μεγάλο, πού διήρκεσε όσο κι' η ζωή τους.

Υπάρχει ωστόσο και κάτι άλλο, έκπληκτικό, συνταρακτικό, στην δραματική ιστορία του ώραιου αυτού έξιλλυου.

Η παράλυτη Έλισάβετ κοντά στον έξαλλο από άγάπη έραστή της έξαλλο, ήρθε το τέλος... Είχαν γυρίσει από την Ιταλία, ύστερα από ένα όρατο ταξίδι, όταν η Έλισάβετ έπεσε στο κρεβάτι με ύψηλο πυρετό. Τίποτε δεν έδειχνε το ανέλπιστο μοιραίο.

Στις 24 Ιουνίου 1860, στις 4 το πρωί, η Έλισάβετ έξυπνησε από ένα ληθαργικό ύπνο.

Πώς είσαι ζωή μου; την ρώτησε ο Ρόμπερτ.

Ώρατα...

Ήταν η τελευταία της λέξις. Σε

Στά 1151 έγινε τρομερός σεισμός στην πόλι Βόσπρα της Παλαιστίνης και έπροξένησε φοβερές καταστροφές.

Στά 1157 έφονεύσαν στη Χούκα εκ του σεισμού, σε λίγα δευτερόλεπτα, 15 χιλιάδες κατοίκων.

Στά 1170, άντιναχθήσαν, από ισχυρότατον σεισμό, οι πόλεις Χαλέπιον, Λαοδικέα, Τύρος και Έδεσσα.

Στά 1202, την εποχή της 5ης Σταυροφορίας, δολοκλήρη η Συρία κλονίσθηκε από τους σεισμούς από τη μια άκρη ως την άλλη, στην Αίγυπτο δέ έγιναν τρομερές καταστροφές.

Στά 1268 κατεστράφηκε από σεισμούς το Χαλέπιον και σκωτώθηκαν 25.000 άνθρωποι. Τον ίδιο χρόνο στην ίδια πόλι έγιναν και δεύτερος σεισμός, ο οποίος στοιχισε τη ζωή 15.000 ατόμων.

Στά 1287 μεγάλος σεισμός σκεπάλωσε την Μ. Ασία μέχρι της Περιοίας και έπέφερε πολύ μεγάλες καταστροφές.

Στά 1457 δέ έφονεύσαν από σεισμούς 32 άνθρωποι.

Στά 1598 φοβεροί σεισμοί διηκέσαντες επί τέσσαρις μήνες, έρρηκωσαν σχεδόν την περίε του Ευφράτου ποταμού χώραν.

Στά 1461 έγινε στην Ασία ένας από τους τρομερότερους σεισμούς, κατά τον οποίον έφονεύθη μέγας αριθμός ανθρώπων και ζώων. Έπί ένα μήνα οι έπιζώντες άνέσκαπτον τα έρείπια για να βρούν τους άγαπημένους των νεκρούς.

Στά 1648, κατά τη νύχτα της Μ. Παρασκευής, πιά τα έξημερώματα, άκούσθηκαν στην περιφέρεια των Ιεροσολύμων ύποχθόνιοι κρότοι. Έπιολούθησε τρομερός σεισμός και έκασοντάς έ ανθρώπων βρήκαν οικτρό θάνατο. Πολλές παμπύλαιες πηγές έστρέψωσαν.

Στά 1759 δολοκλήρης η κοιλιά της Ηλαιοπόλεως μετεβλήθη εις έρείπια από τους σεισμούς. έφονεύθησαν δέ 20 χιλιάδες άνθρωποι.

Στά 1822 νέος σεισμός σκώτωσε το ένα τρίτο των κατοίκων του Χαλεπίου και γκρέμισε τα δύο τρίτα των σπιτιών της πόλεως.

Στά 1837 έποξενήθησαν μεγάλοι καταστροφαι εκ των σεισμών σ' όλη την Περιοία και πρό πάντων στη Γαλιλία. Από τους 9.000 κατοίκους της πόλεως Σαφέντ, η οποία ήταν κτισμένη στα πλευρά ενός ύψηλου βουνού, έφονεύθησαν οι 5.000. Τότε έπίσης άνεβλυσαν από τη νοτία άκρη της λίμνης Γενησαρέτ θερμές πηγές, στη Νεκρά θάλασσα δέ άνεδυθη ένα μικρό νησί από άσφαλτο.

Ω, πόση εύτυχία να μια καταδικασμένη πού έκλεισε από τα είκοσιέντε της χρόνια απ' την καρδιά της την άνοιξι...

Η άγάπη άνασταίνει

Έτσι, άρχισε η μεγάλη, η εξεαίσια άγάπη του Ροβέρτου Μπράουνικ και της Έλισάβετ Μπάρρετ. Ήταν μια άγάπη που γεννήθηκε προτού καν γνωριστούν οι δυο ποιητικές αυτές ψυχές.

Οι δυο έραστές έπικοινωνούσαν ποιητικά. Γνωρίστηκαν με τις επιστολές που και όταν ύστερα από καιρό συναντήθηκαν έπιτόλως. Η συναντημένη από ένα άμοιβάτο πάθος, τόσο σφοδρό και μεγάλο, πού διήρκεσε όσο κι' η ζωή τους.

Υπάρχει ωστόσο και κάτι άλλο, έκπληκτικό, συνταρακτικό, στην δραματική ιστορία του ώραιου αυτού έξιλλυου.

Η παράλυτη Έλισάβετ κοντά στον έξαλλο από άγάπη έραστή της έξαλλο, ήρθε το τέλος... Είχαν γυρίσει από την Ιταλία, ύστερα από ένα όρατο ταξίδι, όταν η Έλισάβετ έπεσε στο κρεβάτι με ύψηλο πυρετό. Τίποτε δεν έδειχνε το ανέλπιστο μοιραίο.

Στις 24 Ιουνίου 1860, στις 4 το πρωί, η Έλισάβετ έξυπνησε από ένα ληθαργικό ύπνο.

Πώς είσαι ζωή μου; την ρώτησε ο Ρόμπερτ.

Ώρατα...

Ήταν η τελευταία της λέξις. Σε



Έλισσάβετ Μπράουνικ, Η άνάπηρη ποιήτρια που ξαναβρήκε την υ- γεία της χάρις στην μεγάλη άγάπη

Ρωμαντική έλληλογραφία

«Άγαπά τους στίχους σας, άγαπητή μου δεσποινίς Μπάρρετ, γιατί είνε γεμάτοι από μια μυστηριακή άγάπη, άγαπά τα λόγια σας, πού μοιάζουν με χρυσάφιδες μέσα στο θάμπος της ομίχλης, άγαπά και σας την ίδια. Ποιος είναι; Ένας ποιητής που άναζητά μια άδελφή ψυχή... Άν νομίζετε πώς θα μπορούσατε σεις να είσθε κάτι τέτοιο για μένα, μην άρνιθίτε να μου άπαντήσετε.

Μέσα στη κόλασι της φρικτής έρημιας της Η Έλισάβετ Μπάρρετ, η κόρη του πλούσιου κτηματίου των Δυτικών Ινδιών, δέχτηκε την έπιστολή αυτή, τού διασήμου ποιητού Ρόμπερτ Μπράουνικ από την Αγγλία, σάν μια θεϊκή δροσιά.

Νά κι' ένας άνθρωπος πού δρέθηκε να μ' άγαπήση, τραύλιε συγκινημένη. «Αλλοίμονο όμως! Γιατί, δεν με ξέρει, δεν με είδε...

Ξαπλωμένη, μισαπαρόλυτη, σ' ένα ντιβάνι, η ώραία Έλισάβετ ήταν από καιρό τώρα μια έτοιμοθάνατη άνάπηρη... Ένα άτύχημα, κατά την διάρκεια μιας έκδρομής της με άλογο, την κατάντησε, κατόπιν τραυματισμού στη σπονδυλική στήλη, παράλυτη.

Από τώρα, είμαι καταδικασμένη να μη γνωρίσω πιά κανένα χαρά της ζωής. Και προπαντός την άγάπη, την βία άγάπης... άναλογίζομαι με σπαράγματι η νέα.

Και η θλίψη, μια ύπουλη, αθάσταχη θλίψη, της έσκαβε την ύγεία...

Όταν, ξαφνικά, σάν έξαίσιο δώρο Θεού, έλαβε μια μέρα την άναπαύετη αυτή έπιστολή... Έξέ μου, ψιθύρισε, όταν την διάβασε. Θά ζήσω λοιπόν; Μ' άγαπούν... Θά μπορέσω ν' άγαπήσω...

Ω, πόση εύτυχία να μια καταδικασμένη πού έκλεισε από τα είκοσιέντε της χρόνια απ' την καρδιά της την άνοιξι...

Η άγάπη άνασταίνει

Έτσι, άρχισε η μεγάλη, η εξεαίσια άγάπη του Ροβέρτου Μπράουνικ και της Έλισάβετ Μπάρρετ. Ήταν μια άγάπη που γεννήθηκε προτού καν γνωριστούν οι δυο ποιητικές αυτές ψυχές.

Οι δυο έραστές έπικοινωνούσαν ποιητικά. Γνωρίστηκαν με τις επιστολές που και όταν ύστερα από καιρό συναντήθηκαν έπιτόλως. Η συναντημένη από ένα άμοιβάτο πάθος, τόσο σφοδρό και μεγάλο, πού διήρκεσε όσο κι' η ζωή τους.

Υπάρχει ωστόσο και κάτι άλλο, έκπληκτικό, συνταρακτικό, στην δραματική ιστορία του ώραιου αυτού έξιλλυου.

Η παράλυτη Έλισάβετ κοντά στον έξαλλο από άγάπη έραστή της έξαλλο, ήρθε το τέλος... Είχαν γυρίσει από την Ιταλία, ύστερα από ένα όρατο ταξίδι, όταν η Έλισάβετ έπεσε στο κρεβάτι με ύψηλο πυρετό. Τίποτε δεν έδειχνε το ανέλπιστο μοιραίο.

Στις 24 Ιουνίου 1860, στις 4 το πρωί, η Έλισάβετ έξυπνησε από ένα ληθαργικό ύπνο.

Πώς είσαι ζωή μου; την ρώτησε ο Ρόμπερτ.

Ώρατα...

Ήταν η τελευταία της λέξις. Σε

κρυσμένη. Η άγάπη σου μ' άναστήσε!...
Βέβαια, οι ένοχλήσεις της άρρωστημένης νέας δεν έλειψαν. Άλλά, οι δυο έραστές ήσαν τόσο ποιητές, πού ήξεραν να ώμορφαινούν με τη φαντασία τους και τις χειρότερες δυστυχίες.

Πρότεσις γάμου

Όσοι, όλη η ζωή τους ήταν μια έναλλαγή δακρύων και χαράς, πόνου και εύτυχίας.

Όταν ο Ρόμπερτ, ύστερα από μερικά γράμματα του, έγραψε στην άγαπημένη του ότι την άγαπούσε τόσο, ώστε είχε άποφασίσει να την ζητήσει σε γάμο, η εύαισθητή ποιήτρια, τούγραψε άπελπισμένη:

«Είσαι για μένα το πάλν, όλο το φώς, όλη η ζωή. Ζώ για σένα τώρα πιά... Πριν σε γνωρίσω δεν υπήρχα... Ήμουν μια μελλοθάνατη για όλους. Θά δεχθής όμως να κάμης γυναίκα σου μια άνάπηρη.»

Εκείνος της άπήνησε:

«Για μένα είσαι η γυναίκα πού φαντάσθηκα κι' άνιρεύτηκα... Άπώς κι' άν είσαι, θα σε δεχθώ. Άγάπησε την ψυχή σου... Αυτήν ζητώ... Το σώμα άνίκη σε σένα... Άλλως τε, πιστεύω, είμαι θέσιος, πώς μόλις μπής στη ζωή μου θα άνακτήση την υγεία σου. Νοιώθω πώς θα μπορέσω να σε κάμω καλά



Η παράλυτη Έλισσάβετ κοντά στον έξαλλο από άγάπη έραστή της μεταμορφώθηκε...

με τα φιλιά μου και με τα χάδια μου...»

Η Έλισάβετ μόλις τέλειωσε το διάβασμα αυτού του γράμματος, ύψωσε τα μάτια πλημυρισμένα από δάκρυα, στον ούρανο:

Θέε μου! Πώς θ' άνθξω σε τόσο εύτυχία! ψιθύρισε.

Η δραπετεύσι

Τα έμπόδια, ωστόσο, άρριξαν απ' την πρώτη στιγμή. Ο πατέρας της Έλισάβετ, ένας άνθρωπος σκληρός, πού θεωρούσε τα παιδιά του άτομική ιδιοκτησία του, πρόβαλε μια άπροσδόκητη αντίδρασι, όταν ο γαμπρός της οικογενείας — οπών όποιον έκμυστηρεύθηκε το μυστικό της η Έλισάβετ και τον παρακάλεσε να την θογήσει να φύγη μακριά απ' το σπίτι — τού συνέστησε να στείλη την κόρη του ένα ταξίδι στην Ιταλία.

«Άντε πρέπει να πεθάνω εδώ μέσα, σ' αυτή τη φυλακή; διαμαρτυρήθηκε η Έλισάβετ.

Το προτίμω, προκειμένου να πεθάνω στα ξένα!

Η ποιήτρια με την ζωηρή φαντασία και το φλογερό πάθος δεν έδίστασε περισσότερο. Πήρε άμέσως την μεγάλη άπόφασι της.

Και ένα θερμό καλώςαγαπώ έράδου, δραπετεύσε από το πατρικό σπίτι...

Ήμέρες εύτυχίας

Σ' άγαπά! Τι όμορφο πού είνε να μπορής να το λές...

Σ' άγαπά! Τι όμορφο πού είνε να μπορής να το ακούς...

Αυτά ήσαν τα πρώτα λόγια πού άντήλλαξαν μόλις συναντήθηκαν για πρώτη φορά.

Είσαι όμορφότερη απ' ό,τι σε

φανταζόλουν! της είπε αυτός. Περιπατάς, μιλάς, γελάς... Τι άλλο μπορούσα να θέλω από σένα; Η άρρώστια σου δεν είνε τόσο τρομερή όσο μου την παρίστανες...

Είνε τρομερότερη ίσως... μου έπιρρέπεται να κινούμαι πολύ, να χορεύω, να τρέχω. Και προπαντός, να άποκτήσω παιδιά...

Ο Ρόμπερτ την έσφιξε θερμά στην άγκαλιά του.

Μη τά ζητάς όλα απ' τη ζωή, της είπε. Δέν σου άρκει η άγάπη μας;

Την 12 Σεπτεμβρίου 1846 παντρεύτηκαν... Χωρίς την συγκάταθεσι, βέβαια, του σκληρόκαρδου Μπάρρετ.

Δέν ήταν όμως ένας άπλος γάμος αυτός; ήταν μια άνάστασι. Η χωρίς έλπίδα και σχεδόν έτοιμοθάνατη άνάπηρη, η γυναίκα πού φανιόταν ότι ο θάνατος της είχε κιόλας παγώσει τα μέλη, ήταν τώρα ένα άλλο πλάσμα. Έκνείτο, μιλούσε, γελάουσε, τραγουδούσε σάν να μη είχε ποτέ της κλονισθή από καμιά άρρώστια, σάν να μη υπήρξε ποτέ κατάντη, άνικανη να κινήση τα χέρια, να μιλήση χωρίς να κουρασθή περισσότερο από δέκα λεπτά.

Ένα άτελείωτο έρωτικό μεθύδι, άρχισε απ' την ημέρα αυτή για τους δυο ύπεροχους αυτούς έρασ...

Ο Λασκόων έσκασε από το σφίξιμο πού τούκταναν δυο φιδία.

Ο Μαρσάος πέθανε γδαρμένος ζωντανός.

Ο Μίλων ο Κροτωνιάτης σπαράχθηκε από λύκος.

Ο Πλίνιος ο Πρεσβύτερος έπεσε μέσα στον κρατήρα του Εζζουβίου.

Ο Πύρρος έφονεύθη από ένα κεραμίδι πού έπεσε στο κεφάλι του.

Ο Σοφοκλής από χαρά άταν έμοθε πώς θρασυεύθηκε σ' ένα ποιητικό διαγωνισμό.

Ο Θερσίτης από μια γροθιά.



Η ΠΕΡΗΦΑΝΗ ΤΣΙΓΓΑΝΟΠΟΥΛΑ-

ΟΙ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΙ

ΣΥΛΒΙΟΣ



H Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

Η ΒΙΛΛΙΤΣΑ
—ΤΗΣ ΡΟΖΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ: 'Ο Φρέντ: 50
έτων, η Ρόζα: 20 έτων, φιλε-
ναδούλα του, η Άννα: φίλη
της Ρόζας.
Ρόζα (με άρνηση λικνιστές
κινήσεις, αντιγράφοντας ασφαλώς
από κάποιαθεν τέντα του κινημα-
τογράφου, η Ρόζα κατέβηκε απ-
τό βαγόνι μόλις σταμάτησε το
τράινο και πλησιάζοντας τον
Φρέντ κάνει να τον αγκαλιάσει).
— Αγάπη μου!...
Φρέντ (σπεύδει να την έμπα-
ρίσει, ψιθυρίζοντας). — Όχι, μη
μ' αγκαλιάσεις εδώ...
Ρόζα (κατάπληκτη). — Για-
τί όχι εδώ;
Φρέντ. — Θά σου εξηγήσω
αμέσως, περίμενε ν' αράξωσι κά-
πως το πλήθος... Έλα, πάμε για
μερικές στιγμές στην αίθουσα α-
ναμονής.
Ρόζα. — Πώς σου ήρθε απ-
τή η ιδέα; Είμαι τσακισμένη απ-
τή κούρασι κι' αν έχω να σου
πες κάτι, μού τ' αν έλως έρε-
θισμέ στο σπίτι σου!...
Φρέντ. — Στο σπίτι μου...
Μά γι' αυτό ακριβώς θέλω να σου
μιλήσω. Στο σπίτι μου δεν μπο-
ρούμε να πάμε! (Η Ρόζα γου-
λώνει τα μάτια της και ο Φρέντ
της εξηγεί). «Όταν η εταιρία
μου με μετέθεσε απ' τη Ρώμη
στο 'Ορβιέτο, χάριχα εύθες εξ
άρχης γιατί υπελογισάσα ότι αυτό
θα μου επέτρεπε να περάσω με-
ρικές εβδομάδες μαζί σου. Δεν φαν-
ταζόμουν ποτέ πως η γυναίκα μου
θα είχε την έμπνευση να με άκο-
λουθήσει, γιατί ήξερα πως προτι-
μάς μάλλον τις κοιμήσεις πλάς. Έ-
πες όμως έξω στους υπολογι-
σμούς μου. Απ' την ημέρα που

έφθασα στο 'Ορβιέτο μου έγραφε
καθημερινώς πως είχε ανάγκη να
γευθεί ησυχίας, πως ήταν πολύ
νευρική, πως ήθελε να βρίσκεται
κοντά μου. Και, τέλος, χθές
θράδην ήρθε!
Ρόζα. — Ώ! όσο συλλογιέ-
μαι πως είχα ονειρευτεί να μείνω
κοντά σου όλη μέρα... Τώρα
τι γίνεται; Μήπως θα πρέπει να μεί-
νω στο ξενοδοχείο και να θλετώ-
μαστε κρυφά;
Φρέντ. — Στο ξενοδοχείο;
Μά, καυμένη Ρόζα, εδώ δεν ύ-
πάρχουν παρά δυο ξενοδοχεία, τα
οποία δεν έχουν κανένα διαδού-
σιο επίπλων υπάρχει, μια διευθυ-
νισ διανομής, η φυλακή και
κομμάτια πενήντα οπτικά. Τιποτα
το ξενοικιαστό. Έφραδα παντού,
μάταια όμως, γιατί και οι ψαρά-
δες νοίκιασαν τις καλύδες τους
και κοιμούνται κάτω απ' τα τσαν-
τήρια...
Ρόζα. — Φρέντ! Δεν φαντά-
ζομαι να θέλεις να πής πως δεν
μπορεί να μείνω στο 'Ορβιέτο;
Φρέντ. — Δυστυχώς, αγάπη
μου, δεν μπορεί να γίνη άλλοις,
πρέπει να ξαναπαρής το τράινο
και να γυρίσεις στη Ρώμη. Κι
εγώ θα προσπαθήσω να συντομέ-
σω όσο το δυνατόν την εδώ δια-
μονή μου.
Ρόζα. — Όχι, όχι, όχι!...
Προτίμη να κοιμηθώ σ' έναν α-
γώνα, παρά να ξαναγυρίσω πίσω
στη Ρώμη. Είπε για μένα ζήτημα
τιμής. Έδώ κι' ένα μήνα διαγυ-
μαι στις φίλες μου πως νοίκιασες
για μένα μια κομψή βιλλίτσα στο
άκρογιάλι. Όλες πήγαν να σκά-
σουν απ' το κακό τους. Αν, λοι-
πόν, τώρα γυρίσω στη Ρώμη, θα
μου πουν όλες πως λέω παραμυ-
θία... Ποτέ!... Ποτέ!... Δεν έχεις
εδώ κανένα φίλο σου, κανένα
γνωστό σου που να με φιλοξε-
νήσι;
Φρέντ (προσπαθεί να την με-
ταπεισι). — Δεν γνωρίζω κα-
νέναν!
Ρόζα. — Και ποιός ήταν αυ-
τός ο κύριος που σε χαίρεται
πρό όλιγου, περνώνας μπροστά
μας;
Φρέντ. — Είπε ο διευθυντής
των φυλακών! Δεν φαντάζομαι να
θέλεις να φιλοξενηθής μέσα στις
φυλακές;
Ρόζα. — Γιατί όχι; Παρά να
έπιστρέψω στη Ρώμη, προτιμώ
διδιδίποτε! Ο διευθυντής μπορεί
να μου στρώσει ένα κελλί μ' όλα
τα κομφορ!
(Η Ρόζα και ο Φρέντ διευθί-
νονται κατ' ευθείαν στη φυλακή
κι' εκεί ζητούν τον διευθυντή. Έ-
κείνος, ένα εύθυμο γεροντοπαλ-
καρο, όχι μόνο δεν αποκρούει την
πρότασί τους, αλλά και την δέχε-
ται με μεγάλη χαρά. Καλεί άμε-
σως τους υποτακτικούς του κι' ο-
στερα από μια ώρα το κελλί της
Ρόζας είναι έτοιμο να την δεχθή).

Ρόζα (μπαίνει ένθουσιασμέ-
νο στο δωμάτιό της. Επάνω στο
τραχύ κρεβάτι έκστρατείας έχει
προστέθει ένα παχύ στρώμα. Σε
μια γωνία έχει τοποθετηθή μια
λεκανή με νερό επάνω σ' ένα τρα-
πέζακι. Στην άλλη γωνία μια
πολυθρόνα και κουρτίνες στο
καγκελλόφραχτο παράθυρο).
— Θαύμα! Για πές μου, Φρέντ, πώς
το βρίσκες κι' εσύ το διαμέρισμά
μου;
Φρέντ. — Τελείως πρωτότυ-
πο, πρέπει να δολογήσω!...
Ρόζα (δυο μέρες αργότερα
καθισμένη μπροστά στο τραπέζα-
κι, μέσα στο κελλί της, γράφει
σε μια φίλη της). «Αγαπητή
μου Άννα, με συγχωρείς που έ-
κανα τόσες μέρες να σου γράφω,
αλλά τακτοποιούσα τη βιλλίτσα
μου, που είχε πολύ όμορφη κι
εύρύχωρη και μ' ένα σωρό άδει-
α δωμάτια. 'Ο Φρέντ μ' αγαπά
τόσο πολύ, που με παραχαϊδεύει.
Έχω μαγειρίασα και πέντε υπη-
ρέτες. Απ' το παράθυρό μου βλέ-
πω όλη τη θάλασσα... Είναι προ-
γματικό πανόραμα!...»
«Αν ν'α (διαβάζοντας το γράμ-
μα της φίλης της μονολογεί):
Γνωρίζω καλά την Ρόζα, είχε κα-
λή κοπέλλα. Εφ' όσον, λοιπόν,
έχει τόσα άδεια δωμάτια δεν θα
διστάσει να μου παραχωρήσει
ένα!»
(Και η Άννα εγκαταλείπει τη
Ρώμη και φεύγει με το πρώτο
τράινο για το 'Ορβιέτο. Φθάνον-
τας στο χωριό της Ρόζας, ματαί-
ως αναζητεί την φίλη της, κανείς
δεν την γνωρίζει. Τέλος, περ-
νώντας τυχαίως έξω απ' τη φυ-
λακή την βλέπει να ηγωνιόερχε-
ται στο προσκύλλο).
«Αν ν'α (κατάπληκτη). — Θεέ
μου! Η Ρόζα στη φυλακή!
(Στην αρχή αμφιβάλλει, αλλά
δεν άργει να διαπιστώσει ότι πρό-
κειται πράγματι για τη Ρόζα.
Την στιγμή που έτοιμάζεται ν' α-
πομακρυνθή βλέπει τον Φρέντ να
προβάλλει στην γωνία του δρόμου.
Τρέχει προς το μέρος του και τού
λέει): Τι άτυχία! Φοβέτι με την
καυμένη τη Ρόζα! Κι' όμως την
υιά ή την άλλη μέσα αυτό το τε-
λος θα είχε. Την είχα προσειδοποι-
ήσει ένω, τόσες φορές, την συ-
μβούλευα ν' αφήσει κατά μέρος το
επικίνδυνο αυτό παιχνίδι! Κέρ-
διζε ένα σωρό χρήματα ελαφρο-
νώντας το πορτοφόλι των φίλων
της. Ποιό το όφελος όμως, αφού
ήταν υποχρεωμένη να δίνει όλα τα
ζήματα στο «μεράκι της», τον
Τζήμ, και μάλιστα με τον κίνδυ-
νο να ευλοφορτωθή αν έδισατε...
Άλλωστε...» (Η Άννα έχει δια-
βεί τα συνεχιστή. Ποέσει όμως
προηγούμενως να συνεφέρη τον
Φρέντ, που έχει ο κακορίζικος λι-
ποθυμήσει).
ΡΟΛΑΝΤΟ ΑΣΤΕΡΙΑ



Η Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

Η Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

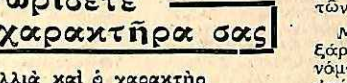
«Όταν παντρεύονται οι Κινέ-
ζοι φορούν μαύρα ρούχα,
— από της γεννήσεως του Χρι-
στού μέχρι της 16ης 'Απριλίου
1902, ώρα 10η πρω-ν, έχει υ-
πολογισθή ότι πέρασε ένα χιλιά-
κι έκτακτο μύριο λεπτόν της ώ-
ρας.
— ο πρώτος διοργανωτής των
ταχυδρομικών και των τηλεγρα-
φικών μας υπήρξε ο 'Αριστέιδης
Ρούκης, ο οποίος πέθανε νεώτα-
τος στις 2 Φεβρουαρίου 1909.
— κατά το 1907 η 'Ελλάς είχε
έν' όλω περί τα 1400 Ιστιοφόρα
και περί τα 250 ατμόπλοια.
— πρό τριακονταπενταετίας υ-
πήρχαν στην 'Ελλάδα 220 μονα-
στήρια, στα οποία διέμεναν τρεις
χιλιάδες περίπου μοναχοί άμφοτέ-
ρων των φύλων.
Ο θ'ασιλεύς 'Οθων τις ώρες
που δεν είχε δουλειά συνήθιζε να
φτιάχνει, χάριν διασκεδάσεως,
κομπόλογια.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.



Η Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

Η Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

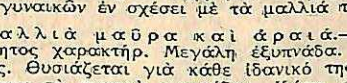
«Όταν παντρεύονται οι Κινέ-
ζοι φορούν μαύρα ρούχα,
— από της γεννήσεως του Χρι-
στού μέχρι της 16ης 'Απριλίου
1902, ώρα 10η πρω-ν, έχει υ-
πολογισθή ότι πέρασε ένα χιλιά-
κι έκτακτο μύριο λεπτόν της ώ-
ρας.
— ο πρώτος διοργανωτής των
ταχυδρομικών και των τηλεγρα-
φικών μας υπήρξε ο 'Αριστέιδης
Ρούκης, ο οποίος πέθανε νεώτα-
τος στις 2 Φεβρουαρίου 1909.
— κατά το 1907 η 'Ελλάς είχε
έν' όλω περί τα 1400 Ιστιοφόρα
και περί τα 250 ατμόπλοια.
— πρό τριακονταπενταετίας υ-
πήρχαν στην 'Ελλάδα 220 μονα-
στήρια, στα οποία διέμεναν τρεις
χιλιάδες περίπου μοναχοί άμφοτέ-
ρων των φύλων.
Ο θ'ασιλεύς 'Οθων τις ώρες
που δεν είχε δουλειά συνήθιζε να
φτιάχνει, χάριν διασκεδάσεως,
κομπόλογια.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.



Η Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

Η Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

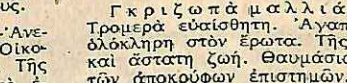
«Όταν παντρεύονται οι Κινέ-
ζοι φορούν μαύρα ρούχα,
— από της γεννήσεως του Χρι-
στού μέχρι της 16ης 'Απριλίου
1902, ώρα 10η πρω-ν, έχει υ-
πολογισθή ότι πέρασε ένα χιλιά-
κι έκτακτο μύριο λεπτόν της ώ-
ρας.
— ο πρώτος διοργανωτής των
ταχυδρομικών και των τηλεγρα-
φικών μας υπήρξε ο 'Αριστέιδης
Ρούκης, ο οποίος πέθανε νεώτα-
τος στις 2 Φεβρουαρίου 1909.
— κατά το 1907 η 'Ελλάς είχε
έν' όλω περί τα 1400 Ιστιοφόρα
και περί τα 250 ατμόπλοια.
— πρό τριακονταπενταετίας υ-
πήρχαν στην 'Ελλάδα 220 μονα-
στήρια, στα οποία διέμεναν τρεις
χιλιάδες περίπου μοναχοί άμφοτέ-
ρων των φύλων.
Ο θ'ασιλεύς 'Οθων τις ώρες
που δεν είχε δουλειά συνήθιζε να
φτιάχνει, χάριν διασκεδάσεως,
κομπόλογια.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.



Η Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

Η Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

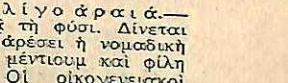
«Όταν παντρεύονται οι Κινέ-
ζοι φορούν μαύρα ρούχα,
— από της γεννήσεως του Χρι-
στού μέχρι της 16ης 'Απριλίου
1902, ώρα 10η πρω-ν, έχει υ-
πολογισθή ότι πέρασε ένα χιλιά-
κι έκτακτο μύριο λεπτόν της ώ-
ρας.
— ο πρώτος διοργανωτής των
ταχυδρομικών και των τηλεγρα-
φικών μας υπήρξε ο 'Αριστέιδης
Ρούκης, ο οποίος πέθανε νεώτα-
τος στις 2 Φεβρουαρίου 1909.
— κατά το 1907 η 'Ελλάς είχε
έν' όλω περί τα 1400 Ιστιοφόρα
και περί τα 250 ατμόπλοια.
— πρό τριακονταπενταετίας υ-
πήρχαν στην 'Ελλάδα 220 μονα-
στήρια, στα οποία διέμεναν τρεις
χιλιάδες περίπου μοναχοί άμφοτέ-
ρων των φύλων.
Ο θ'ασιλεύς 'Οθων τις ώρες
που δεν είχε δουλειά συνήθιζε να
φτιάχνει, χάριν διασκεδάσεως,
κομπόλογια.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.



Η Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

Η Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

«Όταν παντρεύονται οι Κινέ-
ζοι φορούν μαύρα ρούχα,
— από της γεννήσεως του Χρι-
στού μέχρι της 16ης 'Απριλίου
1902, ώρα 10η πρω-ν, έχει υ-
πολογισθή ότι πέρασε ένα χιλιά-
κι έκτακτο μύριο λεπτόν της ώ-
ρας.
— ο πρώτος διοργανωτής των
ταχυδρομικών και των τηλεγρα-
φικών μας υπήρξε ο 'Αριστέιδης
Ρούκης, ο οποίος πέθανε νεώτα-
τος στις 2 Φεβρουαρίου 1909.
— κατά το 1907 η 'Ελλάς είχε
έν' όλω περί τα 1400 Ιστιοφόρα
και περί τα 250 ατμόπλοια.
— πρό τριακονταπενταετίας υ-
πήρχαν στην 'Ελλάδα 220 μονα-
στήρια, στα οποία διέμεναν τρεις
χιλιάδες περίπου μοναχοί άμφοτέ-
ρων των φύλων.
Ο θ'ασιλεύς 'Οθων τις ώρες
που δεν είχε δουλειά συνήθιζε να
φτιάχνει, χάριν διασκεδάσεως,
κομπόλογια.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.



Η Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

Η Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

«Όταν παντρεύονται οι Κινέ-
ζοι φορούν μαύρα ρούχα,
— από της γεννήσεως του Χρι-
στού μέχρι της 16ης 'Απριλίου
1902, ώρα 10η πρω-ν, έχει υ-
πολογισθή ότι πέρασε ένα χιλιά-
κι έκτακτο μύριο λεπτόν της ώ-
ρας.
— ο πρώτος διοργανωτής των
ταχυδρομικών και των τηλεγρα-
φικών μας υπήρξε ο 'Αριστέιδης
Ρούκης, ο οποίος πέθανε νεώτα-
τος στις 2 Φεβρουαρίου 1909.
— κατά το 1907 η 'Ελλάς είχε
έν' όλω περί τα 1400 Ιστιοφόρα
και περί τα 250 ατμόπλοια.
— πρό τριακονταπενταετίας υ-
πήρχαν στην 'Ελλάδα 220 μονα-
στήρια, στα οποία διέμεναν τρεις
χιλιάδες περίπου μοναχοί άμφοτέ-
ρων των φύλων.
Ο θ'ασιλεύς 'Οθων τις ώρες
που δεν είχε δουλειά συνήθιζε να
φτιάχνει, χάριν διασκεδάσεως,
κομπόλογια.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.

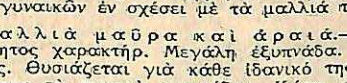
ΙΣΣΩ, το μαύρο φειδί —της αυστραλιανής ζούγκλας

ΠΩΣ ΤΟ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ
ΟΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ

«Από το διόλίο έξω ξένο πε-
ριγητού, ο οποίος έζησε αρκετό
καιρό μαζί με τους Ιθαγενείς της
Αυστραλίας και γνώρισε αρκετά
καλά τις συνήθειες των, παρα-
λαμβάνουμε την καλύτερη σελί-
δα, στην οποία περιγράφεται ο
δραματικός αγών μεταξύ ενός Ι-
θαγενούς κι' ενός άγγλικού α-
μαύρου φειδιού, από τα πιο επι-
κίνδυνα του κόσμου.
«Έκείνη την ημέρα, αρχίζει ο
έξνος περιγητής, είχαμε χαθή
μέσα στο δάσος μαζί με το σύν-
τροφό μου και δεν είχαμε συναν-
τήσει ως την ώρα εκείνη κανένα
άπρόοπτο. «Έξαφνα άκουσα το
συνόδο μου να ψιθυρίζει με φωνή
σιγανή:
— 'Ισσώ! 'Ισσώ!...
Συγχρόνως τον είδα ν' α-
γριφώ, να τρέξει τα δόντια του, να
έτοιμάζεται ν' άμυνθή εναντίον
κάποιου έχθρου δρόπατος ακού-
για μένα. Γι συνέλαβε λοιπόν:
«Ήξερα ότι 'Ισσώ είναι τ' όνο-
μα ενός των φοβερωτέρων φειδιών

διδ, το οποίο εύτυχώς κοιμόταν
στον ήλιο. Κινούμενος, λοιπόν,
από μια ζωηρή περιέργεια, άπε-
φάσισα να μείνω, κατανικώντας
το φόβο μου.
«Ο σύντροφός μου μούγνεψε στο
μεταξύ αυτό να του δώσω κάτι.
Τι όμως, δεν μπορούσα να κατα-
λάβω, φοβόμουν να μιλήσωμε
για να μην έμπνησσουμε το άπα-
σιο έκκενο τέρας.
«Εβείξα, λοιπόν, με τη σειρά
μου, στον Ιθαγενή το μαχαίρι
μου, το ντουφέκι μου, το πιστόλι
μου, αν και το τελευταίο δεν εί-
χα σκοπό να του το δώσω.
«Εκείνος όμως δεν ήθελε κανέ-
να απ' αυτά και στο τέλος μού-
δειξε την τάση ποδάρι το μαν-
τήλι μου. «Αμέσως κατάλαβα τι
ζητούσε και, θάζοντάς το, του
τόδωσα.
«Το άρπασε βιαστικά και μού-
γνεψε ν' άπομακρυνθώ μερικά θή-
ματα ακόμα. Έγώ υπήκουσα και
στάθηκα παραπέρα, με την άνα-
πονή πιασμένη και την καρδιά
παλλομένη, τα μάτια άκίνητα και
το πιστόλι στο χέρι.
«Ο Ιθαγενής τούλιε με το μαν-
τήλι το χέρι του, έδοκίμασε τη
δύναμη της γροθιάς του, στριφο-
γύρισε πάνω στις φτέρνες του με
ρικές φορές και προχώρησε, κα-
τόπιν με μεγάλες προφυλάξεις
προς το μέρος του τρομερού έρ-
πετού.

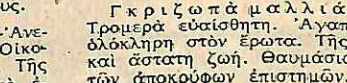
Είχα άπομείνει άκίνητος, είχα
καταληφθή από ένα είδος γοητε-
ίας, σαν αυτή που παθαίνουν τα
πουλιά όταν προσπληθούν επάνω
τους το βλέμμα τα έρπετα, «έλε-
ποντας το άλλοκοτο, το τρομερό
αυτό θέαμα.
«Ο Ιθαγενής έν τώ μεταξύ έ-
ξακολουθούσε να χοροπηδάει και
να θγάζει τρομερά ούρλιαχτά.
που με πάγωναν από φρίκη. «Α-
φού περίεστρεψε το έρπετο άρκε-
τα και είδε πιά ότι η αντίστασις
που προέβαλε λιγότευπε, πλησία-
σε στην εύκλυντο και με μια τε-
λευταία βίαιη κίνησι χτύπησε το
κεφάλι του φειδιού πάνω στον
κορμό.
Το φειδί έμεινε άκίνητο.
— Ψόφησε: ράτσησ τον Ιθα-
γενή.
«Ο σύντροφός μου κούνησε το
κεφάλι του άρνητικά και μού ζή-
τησε το μαχαίρι μου για να του
κούψω το κεφάλι, γιατί σε λίγο
θα ξεζαλιζόταν και θα του έπε-
τιθετο με λύσσα.
Πλησίασε τότε το έρπετο, τοί
πάτησε με τη φτέρνα το κεφάλι
και με τρία χτυπήματα το χώρισε
από το υπόλοιπο σώμα.
«Έγώ είχα μείνει κατάπληκτος
από το κατόρθωμά του, γιατί
γνωρίζα ότι το δάγκωμα του
μαύρου αυτού φειδιού ήταν θλη-
τηρώδες και προκαλούσε άκαρι-
αίως σκεδόν το θάνατο.



Η Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

Η Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

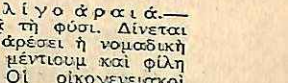
«Όταν παντρεύονται οι Κινέ-
ζοι φορούν μαύρα ρούχα,
— από της γεννήσεως του Χρι-
στού μέχρι της 16ης 'Απριλίου
1902, ώρα 10η πρω-ν, έχει υ-
πολογισθή ότι πέρασε ένα χιλιά-
κι έκτακτο μύριο λεπτόν της ώ-
ρας.
— ο πρώτος διοργανωτής των
ταχυδρομικών και των τηλεγρα-
φικών μας υπήρξε ο 'Αριστέιδης
Ρούκης, ο οποίος πέθανε νεώτα-
τος στις 2 Φεβρουαρίου 1909.
— κατά το 1907 η 'Ελλάς είχε
έν' όλω περί τα 1400 Ιστιοφόρα
και περί τα 250 ατμόπλοια.
— πρό τριακονταπενταετίας υ-
πήρχαν στην 'Ελλάδα 220 μονα-
στήρια, στα οποία διέμεναν τρεις
χιλιάδες περίπου μοναχοί άμφοτέ-
ρων των φύλων.
Ο θ'ασιλεύς 'Οθων τις ώρες
που δεν είχε δουλειά συνήθιζε να
φτιάχνει, χάριν διασκεδάσεως,
κομπόλογια.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.



Η Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

Η Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

«Όταν παντρεύονται οι Κινέ-
ζοι φορούν μαύρα ρούχα,
— από της γεννήσεως του Χρι-
στού μέχρι της 16ης 'Απριλίου
1902, ώρα 10η πρω-ν, έχει υ-
πολογισθή ότι πέρασε ένα χιλιά-
κι έκτακτο μύριο λεπτόν της ώ-
ρας.
— ο πρώτος διοργανωτής των
ταχυδρομικών και των τηλεγρα-
φικών μας υπήρξε ο 'Αριστέιδης
Ρούκης, ο οποίος πέθανε νεώτα-
τος στις 2 Φεβρουαρίου 1909.
— κατά το 1907 η 'Ελλάς είχε
έν' όλω περί τα 1400 Ιστιοφόρα
και περί τα 250 ατμόπλοια.
— πρό τριακονταπενταετίας υ-
πήρχαν στην 'Ελλάδα 220 μονα-
στήρια, στα οποία διέμεναν τρεις
χιλιάδες περίπου μοναχοί άμφοτέ-
ρων των φύλων.
Ο θ'ασιλεύς 'Οθων τις ώρες
που δεν είχε δουλειά συνήθιζε να
φτιάχνει, χάριν διασκεδάσεως,
κομπόλογια.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.



Η Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

Η Κ Ο Μ Ο Δ Ι Α

«Όταν παντρεύονται οι Κινέ-
ζοι φορούν μαύρα ρούχα,
— από της γεννήσεως του Χρι-
στού μέχρι της 16ης 'Απριλίου
1902, ώρα 10η πρω-ν, έχει υ-
πολογισθή ότι πέρασε ένα χιλιά-
κι έκτακτο μύριο λεπτόν της ώ-
ρας.
— ο πρώτος διοργανωτής των
ταχυδρομικών και των τηλεγρα-
φικών μας υπήρξε ο 'Αριστέιδης
Ρούκης, ο οποίος πέθανε νεώτα-
τος στις 2 Φεβρουαρίου 1909.
— κατά το 1907 η 'Ελλάς είχε
έν' όλω περί τα 1400 Ιστιοφόρα
και περί τα 250 ατμόπλοια.
— πρό τριακονταπενταετίας υ-
πήρχαν στην 'Ελλάδα 220 μονα-
στήρια, στα οποία διέμεναν τρεις
χιλιάδες περίπου μοναχοί άμφοτέ-
ρων των φύλων.
Ο θ'ασιλεύς 'Οθων τις ώρες
που δεν είχε δουλειά συνήθιζε να
φτιάχνει, χάριν διασκεδάσεως,
κομπόλογια.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.
— ο θ'ασιλεύς 'Οθων πέθανε
στις 26 Μαΐου 1867 φορώντας την
έλληνική φουστάνελλα. Η θ'ασι-
λεύς 'Ολγα πέθανε αργότερα,
στις 26 Μαΐου 1875.

Για να γνωρίσετε —τον χαρακτήρα σας

Η! —Τά μαλλιά και ο χαρακτήρ

«Όλοι σχεδόν οι ποιητά εξόμνησαν τα γυ-
ναίκεια μαλλιά, είτε έθανείαν σαν στάχυα εί-
νε, είτε μαύρα σαν φτερά κορακιού, είτε κόκ-
κινα με χάλκινες αντηλίδες. Οι σοφοί και οι
έπιστήμονες της σημερινής εποχής άνασκα-
λεύουν με τα δαχτυλά τους τα σγουρά σας
μαλλιά, κυρίες μου, και αποφαίνονται κατό-
πιν μελέτης τους, για τον χαρακτήρα σας και
την σωματική σας κατάσταση.
«Όποιασδήποτε δέ φύσεως τεχνητή αλλαγή
του χρώματος των μαλλιών δεν έφερε ποτέ κα-
νένα αποτέλεσμα στην γενική κατάστασι. Πα-
ρηγήθη γενικά ότι οι έσθες είναι πιο εύπα-
θείς από τις μελαχρινές, οι οποίες εκτός από
μια σχετικά εύσταθια κατά την παιδική τους
ηλικία είναι πιο ζωηρές και άντέχουν περισσό-
τερο στις κοπώσεις.
Παρηγήθη επίσης ότι οι έσθες έχουν με-
γαλύτερον αριθμό τριχών από τις μελαχρινές
και οι τελευταίες από τις ρυτίδες. Το ρι-
νόμενο εξηγείται άν λησθή ύπ' όσιν ότι το
βαρύν των τριχών είναι διαφορετικό σε κάθε
χρώμα μαλλιών. Τα έσθα έινε ελαφριά, τα
μελαχρινά βαρεία και τα κόκκινα άκόμη βα-
ρύτερα. Αν λοιπόν ο αριθμός των τριχών ή-
ταν ο ίδιος, οι κοκκινωματούδες δεν θα μπο-
ρούσαν να σηκώνουν το κεφάλι τους από το βά-
ρος των μαλλιών τους!
Εξηγώντας τις γυναίκες σε έσθες και
μελαχρινές, παρατηρούμε τα έξης: Οι πρώτες
είναι μάλλον ναυαλικές και σχετικά μοιρολαί-
ρες. Είναι όμως και πιο φιλόδοξες και έξου-
να ξεγελούν τους άνδρας με την προσποιητή α-
δυναμία τους.
Οι μελαχρινές είναι καλύτερα προικισμένες
από τις φύσι και συνεπώς φέρονται πιο άνεξάρ-
τητα. Είναι πιο εργατικές και γρήγορες στις
άποφάσεις τους. Έπιτυγχάνουν πάντοτε σε δου-
λειές που απαιτούν θέλησι και πρωτοβουλία.
Σύμφωνα λοιπόν με τα δεδομένα αυτά, μπο-
ρεί να πής κανείς τα έξης για τον χαρακτήρα
των γυναικών εν σχέσει με τα μαλλιά τους.
Μαλλιά με σούρα και άραία.— Άνε-
ξάρτητος χαρακτήρ. Μεγάλη έξυπνάδα. Οικο-
νόμος. Θυσιάζεται για κάθε ιδανικό της. Της
άδρουν τα τυχερά παιχνίδια. Κάτω από έ-
πιφάνεια άρκετά σοβαρή, κρύβει ένα δυνατό
έρωτα.
Μαλλιά πιο άνοιχτόχρωμα.—
Σοβαρή, κομψή, γυναικα του κόσμου και κα-
λή

φήσης στο χρόνο να επιτελέσει το έργο του. Αυτός άλλωστε είναι ο κείνος που θα δώσει τη μιά ή την άλλη μορφή. Βάλε χαλινό στη φαντασία σου και περιμένε...

ΓΙΟΧΑΝ

Και σε σένα, αγαπητή μου, έχω να πω σχεδόν τα ίδια που λέω παραπάνω. Με την προσθήκη να είσαι επιφυλακτική, συντηρητική και προσεκτική. "Αν ο νέος αυτός τρέφει ελκρινή αγάπη για σένα, δεν θ' άρνησης να το καταλάβεις. Πάντως είναι πολύ νέος και θρίσκειται πολύ μακριά άκμή από την ημέρα που θα μπορούσε να ικανοποιήσει τα σχέδια που κά- νεις. Γι' αυτό πρόσεξε!

Κ. Κ. Π.

Μπορεί να έχεις τα προσόντα που μου αναφέρεις, σου λείπει όμως, όπως εκάταλαξα, η πείρα. "Εστω κι' αν η ηλικία σου δεν δικαιολογεί κάτι τέτοιο. Μά δει μόνον η πείρα, αλλά και η δύνα- μεις της ψυχολογίας. Για να κα- τακτήσης μια γυναίκα, η άπλω- για να επιτύχης να την κάμης να συγκινηθεί από τα προσόντα σου, πρέπει να ξέρης και τον τρόπο. Δεν κατακτώνται όλες οι γυναί- κες με τον ίδιο τρόπο. Μά ο χά- ρος δεν μου επιτρέπει να σου ά- ναπτύξω ένα τέτοιο θέμα. Γι' αυ- τό : Περιορίζομαι να σου πω το- τό : Παραιτήσου καλλίτερα από της σημερινές σου ελπίδες, φαί- νεται πως τα προσόντα που δια- θέτεις δεν είνε κείνα που νυνειρεύ- εται η γυναίκα αυτή. "Ισως να μη της άρκοιιν κιόλας.

Δεν θέλω να σε άπογοητεύω μ' αυτό. Γιατί για μίαν άλλη μπορεί να είνε υπερφορετό...

«ΜΙΑ ΧΑΜΕΝΗ ΣΩΦΛΑ»
Ν. Μ. Α.

Νά εξιστορήσης την πραγματι- κότητα στην μητέρα σου. Αυτό είνε το καλλίτερο που έχεις να κά- μης. Θά ήταν άνόητο να υποκύ- ψης στις θελήσεις αυτού του κτη- ναρσώφους κι' άκόμη πιο άνόητο το άλλο.

Ι. Ρ. Ι. Σ. Ε. Α.

Θέλω να πιστέψω ότι ο νέος αυτός είνε έτσι που μου τον περι- γράφεις. Πάντως η συντηρητικό- της και η προσοχή δεν πρόκειται να σε βλάψη. Δεν νομίζεις ότι θά ήταν άρκετά επιπόλαιο, όπύ τις σημερινές συνθήκες, ν' άπομα- κρυνθής τόσο από το σπίτι σου ;

Π. Φ. Κ.

Και στους δυό σας κάτι έχει μείνει άκόμη. "Ισως μάλιστα αυ- τό το κάτι να είνε ούσιωδέστερο από κάτι άλλο, που φαινομενικά θά ήταν μεγαλύτερο. Προσπαθή- στε, αν καταλαβαίνετε ότι μπορεί να προκύβη κάτι καλό, να το καλ- λιεργήσετε και να σβύσετε όλα τ' άλλα. Δεν αποκλείεται να ξα- νακωντανέη η παλιά σας αγάπη και να σας δώση τις δυνατότητες ν' άκολουθήσετε έναν σωστότερο δρόμο.

ΜΙΚΡΗ ΔΥΣΤΥΧΙ ΣΜΕΝΗ
(Πέραμα)

Εάν ο νέος αυτός έχη άποφασί- σι να παίξη τον ρόλο του ψυχιά- τρου πλάι σ' αυτή την κοπέλλα, είτε δεχτής έσυ, είτε όχι, εκείνος θά τον παίξη. "Επομένως, η γυναί- κεια τέχνη επιβάλλει να δείξης, έ- στω και φαινομενικά, ότι συμμε- ρίζεσαι τις άποψεις του. Θ' άπο- φευχθούν έτσι οι άκαρτες σκηνές και θά έχης σώσει και την αξιο- πρέπεία σου, άφού υποτίθεται ότι αυτό γίνεται με τη συγκατάθεσι του. Γιατί για σκέψου ν' άρχισης τις γκρίνιες, να πού θέσης άπαγο- ρευτικά μέτρα και στο τέλος, ενώ εκείνος δεν θά έχη λάθει τίποτε ύπ' όψιν του, έσυ ν' αναγκασθής να ύποχωρήσης...

Τώρα, αν κατά την έκτέλεσι του καθήκοντος που θ' αναλάβης, ύ- δηλαδή θύμα αυτού του καθήκοντος, δηλαδή κολληση κι' αυτός την άρ- ρώστεια, είνε άλλος λογαριασμός. Μά μου φαίνεται πως μου λες, ότι σε μιά τέτοια περίπτωσι η δυστυ- χία σου θά είνε μικρότερη, με τη σκέψι ότι θυσίαστηκες για να ευ- τυχήση ένα άλλο πλάσμα που έχει περισσότερα δικαιώματα από σένα. "Επομένως δεν πρέπει ν' άνησυχής και για την ύγεία εκείνου...

Κα ΡΕΑ Ρ.

ΤΟ ΟΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Αι κοσμικαί επιδράσεις κατά την εβδομάδα από 21—27 Αυγού- στου έχουν ως ακόλουθους :

*Ωραι κατ'άλληλοι :

1) Διά τας υποθέσεις και τας επιχειρήσεις σας :

8—10.45 μ.μ. της Δευτέρας (24)
11.30—2 μ.μ. της Τετάρτης (26)

2) Διά τα χρηματικά ζητήματα :
5—7.30 μ.μ. της Παρασκευής (21)
3.30—6.45 μ.μ. τ ής Δευτέρας (24)

3) Διά την αγοράν λαχείων :
7—8 π.μ. του Σαββάτου (22)
2—3 μ.μ. της Πέμπτης (27)

4) Διά τα τυχηρά παιχνίδια :
4—6.30 μ.μ. της Κυριακής (23)
7.45—11 μ.μ. της Τετάρτης (26)

5) Διά τα αισθηματικά ζητήματα :
Αι άπογευματιναι ώραι της Παρα- σκευής (21)

8—9 μ.μ. του Σαββάτου (22)
4—7.30 μ.μ. της Τετάρτης (26)

6) Διά γάμους ή άρραβώνας δεν ύπαρχουν ιδιαιζόντως εννοίκαί άραι.

7) Διά το μέλλον σας :
Η πρωία του Σαββάτου (22).

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΔΟΚΤΩΡ ΣΑΜΑ

Παρακαλούνται οι έξ 'Αθηνών άναγνώσται μας των όποιων τα ό- νόματα δημοσιεύονται κατωτέρω να παραλάβουντάς άπαντήσεις των από τα γραφεία του «Θησαυρού»—Σα- νταρόζα δ, 4ος όροφος 11 π.μ. — 1 μ.μ., άλλως αι άπαντήσεις των, λαμβάνονται σειράν λήψεως, θά δημοσιεύωνται τουλάχιστον μετά τριμήνον εις το περιοδικόν.

Αι άπαντήσεις των έξ επαρχιών άναγνοστών μας δημοσιεύονται ά- νελιπώς καθ' έβδομάδα εις τον «Θησαυρόν» κατά σειράν λήψεως.

Οι άναγνώσται μας, των όποι- ων τα ψευδώνυμα δημοσιεύονται

ΟΙ ΛΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ

Πολλαι γυναίκαί λαίμαργοι και πεπαλαβωμένοι, κοράσια, γραίδια και πλείστα νυμφευμένα, έσχατάς προσεβλήθησαν έξ έρωτώδους λύσης κι' έκ της εύδειας των ποιούν μυρίας παρεκλίσεις.

Τούτέστιν καταστρατηγούν και νόμους και δηλώσεις κι' εις τούς έρώτους μου ποιούν αίσχράς καταναλώσεις, διότι πάσα νεαρά άλώπη κι' έμβαμβέσσα μεταχειρίζεται, συγχώς, τα πλάγια τα μέσα.

Ηγουν κομίζουν άσασα, κι' άνελιπώς πρός καρτ-βιζιτίαν σύστασιν γνωστού μοι και γνω- κοί καθ' έναστην πάμπολλα από τας πελατίδας λαμβάνουσιν, έξ άσασμών, διπλάς, τριπλάς [...μερίδας.

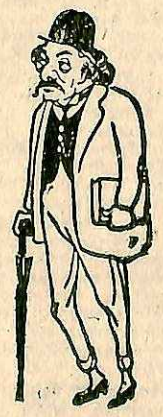
Ούτω, πελάτιδαί τιναί, νομοταγείς τα μάλα, έντρος νυμφώνος μένουσιν... άλλώς πώς... μπου- χιάλα.

Διότι, φεύ! οι άσπασμοί συντόμως έξαντλούνται έφω δικαίως, αι λοιπαί κι' όρθως παραπονέουνται.

Επει δέ, τούτο προσεβεί όδυνηράν έντύπωσιν και κρίσεις άκρώς δυσμενείς κατά το μάλλον [κι' ήττον.

Επει δέ, μέγας κίνδυνος, ύφίσταται, να είπωσιν άλλαι γυναίκαί το μακρόν και άλλαι το βραχύ [των, παράκλησιν άπηύθυνον στούς άρμοδίους πάν- κι' έζητησόν άβρώς, [τας, τών άδηφάγων γυναικών να κόψουν τας άβάντας και να ποιή τών έλεγχον δ... Έρωθρές Σταυρός!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ



Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

κατωτέρω, ήμπορουν να παραλά- θουν τις άπαντήσεις του δόκτορος Καμα. (Μεταξύ της 10 π.μ. και 1 1/2 μ.μ. καθημερινώς και την Τε- τάρτην και Σάββατον μεταξύ 5 και 7 μ.μ.).

Μελαχροινή. — Έρωτοχτυπημέ- νη Μιράντα. — Μελαγχολική όνει- ροπόλος. — Ηλιακή άκτίς Ο. Κ. — Σεληνόφως Α. Τ. — Τρελλή ύ- παρξίς Ο. Ξ. — Μ. Α. Θ. 200. — Νέα 'Ιζόλη. — Γ. Κ. Χα 135 Κυψέλη. — Άπογοητευμένη άπ' τη ζωή Μ. Μ. 14. — Άτυχη κο- πέλλα. — Τυφώνα Π. Π. — Μικρή ξανθούλα 893. — Πρίγκηπα Σά- σα. — Άρτεμις Α. Κ. 33. — Κούπα. Τρελλοκόριτσο Π. Ι. — Άγριολού- λουδο στη σέρρα. — Άνθη Παπα- ρηγοπούλου. — Φαίδρα Α. Α. Φω- φά. — Μένια. — 'Ιωάννα. — Άτυχη μικρούλα. — Λεμονιά Α. Α. Κ. — Λευκό Κρίνο Π. Κ. — Λευκή Άμα- ζόνα. — Πράσινος Άετός Α. Σ. — Κάτια Χ 2+ Χ 2. — Άσπρη Καμέ- λια Σ. Α.

ΡΑΙ' ΞΑΝ Χ. Σ., Κόρινθον. — Πιθανόν ό γάμος, τον όποιον όνει- ρεύεσθε, να μη σας δώση την ευ- τυχία που περιμένετε και που ά- ξίζετε. Το ζώδιο σας προαγγέλ- λει και δεύτερο γάμο. Θά άποκτη- υετε πολλά παιδιά. Δεν πρέπει να άπελπίζεσθε, ή ζωή στο τέλος θά σας άνταμείψη.

ΛΕΥΚΟ ΚΕΡΑΣΑΚΙ. — Στη ζωή σας θά παρουσιασθούν πολ- λές υποθέσεις έρωτικής φύσεως. Όχι, δεν θλέπω άκόμη γάμον. Η συζυγική σας ζωή θά είνε άρμονική. Κάποιο σπουδαίο γε- γονός θά σας συμβή στα τριάντα σας χρόνια.

ΤΡΕΛΟΚΟΡΙΤΣΟ. — Θά δο- κιμάσετε άρκετές άπογοητεύσεις από τον έρωτα. Πριν από το γά- μο σας θά περάσετε δύσκολες στιγμές, άλλα ύστερα θά εύτυχί- σετε.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΛΥΚΑΥ- ΓΕ Σ. — Είσθε ύπομονητικός, σο- θαρός, με πλούσια έσωτερική ζωή. Κρύψετε τα πάθη σας. Θά επιτύχετε στη ζωή, άλλα από τα τριάντα χρόνια σας και ύστερα. Δεν θά παντρευθίτε άκόμη, θά κάμετε όμως δυό γάμους. Η ύ- γεία σας είνε κάπως λεπτή, την θλάπτετε όμως μόνος σας. Προ- βλέπω κληρονομία.

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΜΑ



ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ήταν μυριοχαϊδεμένη, μονα- χοκόρη, κι' από μικρή την είχαν στο σπίτι της «μη στάση και μη βρέξη». Δεν της ήταν ποτέ έπι- τετραμμένο να επισκέπτεται την κουζίνα και μπορούσε να καυχίε- ται (:) πως δεν είχε άντικρύσει ποτέ το πρόσωπο της μαγείρισ- σας. Άλλα χρόνια, άλλοι και- ροί. Ποιός θά της έλεγε ποτέ πως θάρχόταν μέρα που θά μνησικα- κούσε εναντίον των γονέων της για την άνατροφή που της είχαν δώσει... Άντι για τόσες ξένες γλώσσες, αντί γι' ανώτερες σπου- δές, δεν την έδίδασκαν και λιγά- κι νοικοκυριά : Άν τó είχαν κά- μει δεν θά αίσθανόταν τώρα τό- σο άνίκωνη να τα βγάλη πέρα, δεν θά τά έβλεπε όλα θουνά τρι- γύρω της. Στην πρώτη δύσκολη στιγμή που αντιμετώπισε κατάλα- βε πως όλες οι σπουδές της δεν την βοηθούσαν σε τίποτε, γιατί της έλειπε το κυριώτερο για μιά γυναίκα : ή νοικοκυρωσύνη. Με- γάλο σφάλμα, αλήθεια, αυτό των γονέων, σφάλμα, που, εύτυχώς, στην εποχή μας δεν γίνεται πιά. Και ή ίδια ή μητέρα, για την ό- ποιαν μιλάμε στην άρχή της Κου- βεντούλας μας, το πρώτο πράγμα που σκέφθηκε να κάμη μόλις ά- πέκτησε παιδιά ήταν να διδάξη τά κορίτσια της νοικοκυριά.

«Άς εύχόμεσθε πως δεν θά σας χρειασθί ποτέ να τó βλέπετε σε πράξι, τους λέγει κάθε μέρα, θέλω όμως, αν σας παρουσιασθί άνάγκη, να μη πελαγώσετε και σείς σαν κι' έμένα.»

Η ΜΟΔΑ

Έφθασε ή εποχή των ταγιέρ, διότι είνε γνωστόν ότι μόλις μπή το φθινόπωρο το πρώτο πράγμα που θά σκεφθώμε όσον άφορά το ντύσιμό μας είνε να κάμωμε ένα ταγιεράκι από λεπτό μάλλινο ύ- φασμα ή κουκουλαρίκο ή χονδρό λινό. Οι ζακέττες αυτών των τα- γιέρ θά έχουν άρκετό μακρος και θά είνε γαρνιρισμένες με ντε- κομπ και τσέπες. 'Ιδιαίτερο χα- ρακτηριστικό θά έχουν ότι ή μέ- ση τους θά είνε έφαρμοστή και λεπτή, οι δέ όμοι φαρδείς και ίσιοι. Τα μανίκια θά είνε ως επί το πλείστον ίσια και χωρίς ρε- θέρ, το κούμπωμα με μιά σειρά κουμπιά.

Μετά τα ταγιέρ έχομε τα «ντεμι - σαιζόν» έπανωφόρια, που κι' αυτά έχουν φαρδείς ώμους και λεπτή μέση. Κάτω φαρδαίνουν έ- πίσης και γαρνίρονται στα ρεβέρ με λίγο όμοιόμορφο μεταξωτό ή θελούδο.

Οι τσέπες στα έπανωφόρια αυ- τά τοποθετούνται ραφές από πά- νω σε σχήματα μεγάλα στρογγυ- λά ή τετράγωνα και προσαρμό- ζονται σ' αυτές τα πέτα. Δηλαδή με στρογγυλές τσέπες θάχομε και «πέτω» που δεν καταλήγουν σε μύτες, άλλα είνε στρογγυλά. Με τις καρές τσέπες τα ρεβέρ είνε μυτερά. Αυτά πρέπει ιδιαιτέρως να τα προσέχωμε, διότι στρογγυ- λές τσέπες και μυτερά «πέτω» θά ήτο μεγάλη παραφωνία.

Συνηθίζονται πολύ οι κουφό- πιετες στην πλάτη τόσο στις ζα- κέττες όσο και στα έπανωφόρια, θέλουν όμως πολλή τέχνη εις το ράψιμο για να έφαρμόζουν καλά και να μη φουσκώνουν.

Μόλις άρχίσουμε να φοράμε κάλτσες θά άντιληφθώμε ότι το είδος αυτό κατήνθησεν άπρόσιτον και αν δεν έχωμε έστω και μι- κράν παρακαταθήκην θά αντιμε- τωπίσωμεν άδιέξοδον. Μη λησμο- νώμεν όμως ότι οι κάλτσες από νήμα οι πλεγμένες στο χέρι θά μäs έξυπηρετήσουν λαμπρά, διότι δεν είνε δεβραία τόσο κομψές, είνε όμως στερεώτατες και σχετικώς όχι άκριβές. Άπ' αυτές τις κάλ- τσες μπορούμε να πλέωμε μόνες μας αν μας δείξουν, ή τις πα- ραγγέλλομε σε γυναίκες που πλέκουν.

Ε Σ Μ Ε Ρ Α Λ Δ Α



